

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAYLA FAE

WED TO THE
LICH

Ücretsiz E-Kitaplar: www.monster-mate.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Lich'le Evlen

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Layla Fae

Telif Hakkı © 2023 Layla Fae

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

İçindekiler

Başlık Sayfa	
Telif Hakkı	
İçerik Uyarı	
Önsöz Bölüm 1	
Bölüm 2 Bölüm	
3 Bölüm 4	
Bölüm 5 Bölüm	
6 Bölüm 7	
Bölüm 8 Bölüm	
9 Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
May'ın Sonsözü	
Virgil'in	
Sonsözü	
Ücretsiz Aşk Romanı	
Düzenlenmiş Canavar	
Eşler Bu Serideki	
Kitaplar Bu Yazara Ait	
Kitaplar	

İçerik Uyarısı

Bu kitap için iki önemli içerik uyarısı var: yeme bozukluğu ve vücut dismorfisi. Bu sizi tetikliyorsa, bu kitap en iyi seçim olmayabilir çünkü bu sadece bir sahne veya bölüm değil, hikaye boyunca tekrar eden bir temadır.

Tamamlayıcı bir tetikleyici: bir vasi tarafından sözlü taciz anıları.

Dikkate alınması gereken bir başka içerik uyarısı: 15. bölümdeki hayvan ölümünün çağrıştırmacı bir tasviri.

Daha fazla ayrıntı öğrenmek isterseniz, aşağıya bakın, ancak spoiler içerdiklerini unutmayın.

SPOILER

SPOILER

SPOILER

SPOILER

Kadın kahraman, vasisi tarafından kasıtlı olarak aç bırakılmış ve beyni yıkanmıştır ve ileri derecede anoreksiya nervozanın fiziksel ve psikolojik belirtilerini göstermektedir.

Öldürülen hayvan bir geyik yavrusu.

Önsöz

Kimse Vardiya'dan önceki dünyayı hatırlamıyor. Binlerce yıl önceydi, hepsi kayboldu, hepsi unutuldu. Bilim insanları ve tarihçiler, daha önce dünyanın daha iyi, daha parlak olduğunu ve gezegenimizin biz insanlara ait olduğunu söylüyorlar. Gururlu ülkeler ve hareketli şehirler vardı ve teknoloji en yüksek seviyedeydi. Tüm bunları hayal etmekte zorlanıyoruz. Alia Terra'nın Değişimden önceki haline dair hiçbir kanıt, hiçbir yazılı metin, hiçbir resim yok. Tek bildiğimiz Alia Terra'nın şimdiki yüzü. Gelişigüzel bölgelere ayrılmış topraklar, duvarlarla çevrili şehirler, sınırlarda yaşayan ve zar zor hayatta kalan yoksullar.

Canavarlar.

Genç bakirelerin DNA testi yaptırıp içlerinden biriyle eşleşebildiği tapınaklar. Bir canavarla görücü usulü evlenmek genellikle bir kadının kendini kurtarmasının ya da ailesine açlıktan ölmeme şansı vermesinin tek yoludur. Burası Alia Terra. Burası canavarlara ait ve biz de onlara aitiz.

Bölüm 1

Virgil

Yazarın Notu: Bu kitapta tetikleyici içerik bulunmaktadır. Lütfen içerik uyarısını okumak için birkaç sayfa geriye gidin veya İçindekiler bölümünden oraya gidin. İçerik uyarısı hafif spoiler içermektedir.

"Teşekkür ederim."

Sesimi alçak ve sessiz tuttum ama yine de rahibe irkildi, gözleri yüzüme kaydı ve aynı hızla uzaklaştı. Evrakları beceriksizce topladı, kâğıtlar hışırdadı. Elleri titriyordu.

"Hepsi bu kadar," dedi mermer tezgâhın arkasından çıkıp benden biraz uzakta durarak. Kafasını kaldırmadan, "Beni takip edin, efendim. O... O bekliyor."

Hedefimize doğru yola çıkmak yerine, rahibe aniden dondu kaldı. Yüzü renklendi, ağzı yana doğru kıvrıldı. Yüz hatlarını inceledim; kaşlarının arasındaki kırıışıklığa, yüzündeki kızarıklığa, gözlerinin ve çenesinin etrafındaki gerginliğe dikkat ettim. Bana üzgünmüş gibi geldi.

"Belki de yeniden düşünmelisin!" diye ağzından kaçırdı, gözleri yüzüme kaydı. "Daha on dokuz yaşında, evlenmek için çok genç."

Rahibe bana uzun süre bakmadı. Hiç bakmadılar. Ve yüzümü görür görmez, içindeki üzgün duygu boşaldı, yerini tam olarak saklayamadığı bir tiksinti ve dehşete bıraktı.

En azından ben öyle olduğunu düşündüm. İnsan ifadelerini okumak benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı ama bu ikisi tanıdık ve beklenen şeylerdi. Karşılaştığım her ırkta dehşetin neye benzediğini biliyordum. Bana herhangi bir duygu hissettirmedi, ama bugünlerde neredeyse hiçbir şey hissettirmiyordu.

Rahibeyi sessizce izledim, titreyerek beklerken söylediklerine odaklandım. Tekrar düşünür müydüm? Düşünmeli miydim?

Belki de şimdi gidersem en iyisi olur. Belki de bahtsız bir insanı her gün yüzüme bakmaya zorlamak zalimlik olurdu. Bilmiyordum, çünkü tapınağın kursunu almış olmama rağmen Alia Terra'nın insanları hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Korku çok mu tatsızdı? Onlara zarar veriyor muydu?

Eğer öyleyse, belki de gitmeliydim. Çok geç olmadan.

Ama sonra Aurelius'u düşündüm. Makwa'yı, Quirilian'ı, Zuriel'i. Sonsuz uykuyu seçen ve bir daha asla olmayacak olan tüm komşularımı ve arkadaşlarımı. Teker teker gitmeden önce ne kadar yalnız olduklarını, gözlerindeki ışıkları söndürdüklerini, güzelim evlerinin harap olmasına izin verdiklerini düşündüm.

İrkim yavaş yavaş ölüyordu. Bu oldukça ironik ama aynı zamanda trajik bir durumdu ve ateşim hala güçlü bir şekilde yandığı için soyumuzun yok olmasını engellemek benim görevimdi.

Ayrıca, yapmaya çalıştığım şey gerçekten kötü müydü? Sol tarafıma baktım; devasa bir erkek trol, evraklarını kontrol eden rahibenin üzerinde yükseliyordu. Kadın gülümsedi, bu da ona karşı dostça davrandığı anlamına geliyordu ve hoş bir şekilde konuştular.

"Sana sahip olduğu için çok mutlu olacak," dedi kulağıma.

Davamdan sorumlu rahibeye baktım, hastalıklı teni korkudan terlemişti ve merak ettim.

Neden bir insan gelin bir trolle evlenmekten mutlu olur da bir lich'le evlenmekten mutlu olmaz? Ailesini geçindirmek için gereken meblağı ödedim. Tapınakta dersler alarak onun bakımı ve idaresi hakkında ihtiyacım olan her şeyi öğrendim. Onu el üstünde tutacak ve ihtiyacı olan her şeyi verecektim.

Neden bir gelinim olmasın ki?

İçimdeki yalnızlık konuşuyordu, biliyordum. Lichenlerin yalnız olması gerekirdi, bizim türümüz zorunluluktan yalnızdı. Beslenme alanlarımız büyük olmalıydı, bu yüzden birbirimizden ayrı yaşar, nadiren ziyaret ederdik. Ama bazen, hayatının bir ya da iki noktasında, bir lich arkadaşlığa özlem duyardı.

Anketimi doldururken kullandığım kelime buydu. Ama bundan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası.

Hissettim, göğsümde kıpırdanıyordu, kaburgalarım doğru kayan serin bir his, zar zor duyulan bir ses gibi, bir özlem ve acı şarkısı. Ve eğer ona kulak vermezsem, komşularımın yaptığını yapacağımı biliyordum. Anıt mezarıma uzanacak ve tüm enerjim tükenene kadar uyuyacaktım.

Ve sonra beslenemeyecektim. Son kıvılcımlar da bedenimi terk edince bedenim sertleşecek ve sonra... yok olacaktım.

Kemiklerim parçalanıp toza dönüşecek ve ruhum hala ebedi istirahatgahımda, uykuda ve huzur içinde gezinirken, ben artık olmayacaktım.

Ona ihtiyacım vardı. Gelinim olmadan, gitmiş olurdum.

"Bu konuyu çok dikkatli bir şekilde düşündüm," dedim rahibeye, rahat etmesi için sesimi olabildiğince insan gibi tutarak. "Ve şimdi gelinimle tanışmak istiyorum."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ve sonra dudaklarını büzerek başını salladı ve döndü. Hızlıca yürüdü, ben de merakla etrafıma bakarak onu takip ettim. Trolle göz göze geldiğimde ifadesi değişti - *korku*, tiksinti- ve gözlerini kaçırdı.

Bu tepkinin tüm canlı organizmalar için doğal ve içgüdüsel olduğunu bilmeseydim, bunun kaba olduğunu düşünebilirdim. Onlar canlıydı, ben değildim ve bu durum onlarda derin bir rahatsızlık yaratıyordu.

Belki de gözüme kestirdiğim herkesin hayatını kurutabileceğim gerçeği de bir başka korku sebebiydi. Ama bunu yüzyıllardır yapmamıştım. Ve asla bir trolün canını çekmezdim. Yaşam enerjileri çok tatsız görünüyordu.

Bir keresinde beni gördüğünde korkudan felç olan bir trol dışisine bunu nasıl söylediğimi hatırlayarak neşelendim. Onu rahatlatmak istedim ve kokusunu sevmediğim için trollerle beslenmediğimi söyledim.

Anlaşılmaz bir nedenden dolayı, alınmıştı.

Bundan bir süre sonra canlıları rahatlatmaya çalışmayı bıraktım. Çabalamaya değmezdi ve hiçbir zaman işe yaramadı.

Ama gelinimle denemek zorundayım, değil mi?

Rahibe beni duvarları ve zemini güzel damarlı mavi mermerden yapılmış, meşalelerle aydınlatılmış geniş bir koridora götürdü. Dans eden alevlere baktım, ateşin enerjisi beni çağırıyordu ve içimde onu yutmak için ani bir istek vardı. *Sadece bir tane.*

Ateş beni daha sıcak yapardı. Beni canlı gösterirdi ve belki o zaman gelinimi çok şiddetli bir şekilde korkutmazdım.

İnsanların görebileceği yerlerde beslenmemeliydim. Sadece yüzüme bakarak bile dehşete kapılıyorlarsa, sadece ateş bile olsa bir şey yediğimi görmek onları paniğe sevk ederdi.

Ve yine de... Kendimi çok cazip hissettim. Gerçekten iyi bir ilk izlenim bırakmak istiyordum.

Gelinim benden korkmasını istemediğim tek kişiydi.

Pes ettim ve bir meşale seçerek arkama baktım. Ateşin çatırdayan enerjisini hissettim ve gölgemin dallarının hızla ortaya çıkmasına izin verdim. Zar zor görülebiliyorlardı ve eğer rahibe arkasına bakarsa, ısıltılı bir karanlıkla dolu hareketli gölgeler görecekti.

Elbette arkasına bakmadı. Gölgem meşaleye ulaştı ve sevgiyle etrafını sardı, sönene kadar ateşin tüm güçlü ısını ve enerjisini içti, meşale sadece sönmekle kalmadı, sanki hiç yanmamış gibi soğudu.

Alevlerin sıcak, gürleyen çıtırtısı içime akarken gözlerim karardı. İçimdeki her şey titredi ve sendeledim, adımlarımın dengesi bozuldu. Dünya etrafımda parladı, az önce tükettiğim ateşle renklendi.

Altın rengine büründü, parlak sıcaklık görüşümü kapladı ve pırıltılı, altın rengi zevk bedenimi doldururken şaşkınlıkla etrafıma bakındım.

Kahretsin, diye düşündüm ve rahibe uzun, altın bir kapının önünde durup bana yetişmek için beklediğinde kafamı sallayarak temizledim.

Uzun zamandır beslenmemiştim ve şimdi, ısı ve enerji çok daha güçlüydü. Aç olduğumda, bu kadar güçlü ve aynı zamanda da önemsiz bir şeyi almak doğrudan kafama gidiyordu.

İnsanlar için alkol gibi, diye düşündüm sersemlemiş bir halde, aldığım kursu hatırlayarak. *İnsanı dengesizleştiriyor*.

Yani en azından bir açıdan birbirimize benziyorduk: zevklerimizi aç karnına tüketmemeliydik.

Ama başka bir benzerlik daha var, bağlanmamış zihnim, kontrolümün çatlaklarından kayan düşünceyi sağladı. İnsanların ve likenlerin çiftleşme şekilleri hemen hemen aynı. Birkaç küçük fark dışında.

Başımı tekrar salladım, kemiklerimdeki uğultu tehlikeli bir şekilde açlığa benziyordu. Güçlkle gölgemi kendime bağladım ama yine de küçük dallar serbest kaldı, etrafımda dans etti ve havayı örnekledi.

Rahibeye yaklaştığımda ona doğru uzandılar ve ben de tüm kontrolümü kullanarak gerildim. Bu kadından beslenemezdim. İnsanlardan beslenemezdim, nokta.

Eğer yapsaydım, büzüşürdü, yıllarca yaşamı emilirdi ve eğer zamanında durmazsam, yere düşüp ölürdü. Ve tapınağa girmem yasaklanırdı.

Bunu yaparsam gelinimi bana asla vermezler.

Uzun zamandır olmadığım kadar kararlı bir şekilde aç doğamla mücadele ettim ve kimseye dokunmaması için onu kendime bağladım. Hızlı çalıştım,

Ateşin sıcaklığı yavaşça kemiklerimden dağılıyor, tutuşum güçleniyor. Rahibe kapıyı açıp titreyen eliyle içeriyi işaret ettiğinde kendimi kontrol altına almıştım.

"Bir dakika içinde döneceğim," dedi ve içeri girmemi beklemeden çıktı. Yavaşça, tekrar kontrolden çıkma ihtimaline karşı gölgemin örtüsünü kendime doğru bastırarak düğün odasına girdim. Kasvetliydi, sadece önümde yanan parlak mavi bir ateş odanın köşelerini karanlık tutuyordu. Küçük bir soluk sesi duydum ve önce onu görmek yerine hissettim.

Bir çiçeğinki ya da bir pervaneninki gibi parlak, narin bir enerji, en karanlık kuytuda soluk bir bulutun içinde parıltıyordu. Yükselmiş halimde, lezzetli ve yasak bir şey gibi beni çağırıyordu. O kadar mükemmel bir güzellik gibi ki, insan onu parçalamak istiyor. O kadar güzel bir şey ki, insan ona tamamen ve mutlak bir şekilde sahip olmak istiyor.

Benimkini.

Böylesine olağanüstü bir şeyi hissetmekle savunmam düştü ve onu tüm ihtişamıyla deneyimlemek için kendimi tamamen açtım. Enerjisi her nefesinde dalgalanıyordu. Damarlarındaki kan şırıltısını, giysilerinin hışırtısını, nefes alışındaki keskin gerginliği duydum.

Onu daha görmeden her şeyini algıladım ve içimdeki her şey hazırlandı, içgüdülerim devreye girdi.

İşte orada. Gelinim.

Gözlerimi ona çevirdim, kasveti delip geçecek bir ışıık saçmalarını sağladım ve o güne kadar gördüğüm en zarif canlı varlığa baktım.

Ve ben gelinimi hayretle izlerken, güzelliğinden ve bana korkusuzca bakmasından zevk alırken, gölgem serbest kaldı ve ona doğru ilerledi, aç, açlıktan ölüyordu.

Dehşetten inleyene kadar etrafını sardı.

Bölüm 2

Mayıs

Oda karanlıktı. Ortada yanan mavi ateş karanlığı dağıtmıyordu ve bir yere yürümeye çalışırsam tökezleyeceğimden korkarak kımıldamadan oturdum. Rahibenin daha parlak ışıklar yakmasını diledim ama o kadar kaba ve beni yalnız bırakmaya o kadar hevesliydi ki sormak için enerji toplayamadım.

Ve karanlığın içinde görmekte hiç zorlanmadı.

Onlara gece körlüğümden bahsetmedim. Beni daha önce seçeceklerini umarak tüm sorunlarımı atlardım.

Çok geç olmadan.

Bir mucize oldu ve yaptılar. Ve şimdi orada oturmuş, karanlıkta soğuktan titriyor ve damadımın ne kadar zayıf, ne kadar güçsüz olduğunu öğrendiğinde ne kadar kızacağını merak ediyordum.

Onun için ev tutmamı bekler miydi? Ya da ona hemen çocuk vermemi? Bir yılı aşkın süredir kanamam olmamıştı, bu yüzden şu anda bunun imkansız olduğunu biliyordum, ama bana zaman tanır mı... Beni beklerse...

Beklemesi için hiçbir neden olmadığını kendime hatırlattığımda nefesim kesildi. Hiçbir şekilde. Ve fazla umutlanmamalıydım. Ne de olsa tapınağın bana verdiği broşürlerde kalın harflerle yazıyordu. *Zifaf olmadan evlilik geçersizdir.*

Beni hemen isteyecektir. Muhtemelen bu gece. Tabii beni hiç istemezse. Belki beni gördüğünde, onun için çok hasta, çok çirkin, çok zayıf olduğuma karar verirdi.

Ve belki de bu beni rahatlatırdı.

Daha önce tapınaktan geçerken bir trol görmüştüm. Şimdi bile bu anı kalbimin acıyla çarpmasına neden oluyor ve bir an için her zaman hissettiğim iliklerime kadar işleyen soğuk yerini ateşli bir mide bulantısına bırakıyordu.

Bir trol olamaz, değil mi? Beni ezerdi. Kemiklerim zaten kolayca kırılıyordu, bir de böyle kaba, iri bir yaratığın...

Kapının gıcırtyla açılması artan paniğimi böldü ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Gerginliğim nemli bir korkuya dönüştü ve gözlerimi kısarak içeri giren kişinin şeklini seçmeye çalıştım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun *ne* olduğunu göremiyordum.

Nefesim kesildi, korkum boğazım kapanana kadar arttı, dişlerim dehşetten takırdadı.

Karanlıkta ben göremiyordum ama o görebiliyordu.

Beni şimdi görecekti. Beni görecekt ve çirkin olduğuma karar verecekti. Her an gidebilir ve rahibeye beni istemediğini söyleyebilirdi ve ben de kısa hayatımın geri kalanını mükemmel eşimin neye benzediğini merak ederek geçirebilirdim.

Kapı kapandı. İki parlak mavi ışık yandı ve el feneri ışınları gibi üzerime odaklandı. Nefesim kesildi, içgüdüsel olarak gözlerimi kapattım. Soğuk, korku, dünden beri bir şey yememiş olmam... Hepsi birleşip kafamı uğultuyla doldurdu, göğsümü acıttı, bedenimi boşluğa çevirdi.

Bayılacağımı fark ettim. Ve eğer beni hâlâ istiyorsa, bundan sonra kesinlikle gidecekti. Evlilik töreni için bilincini koruyamayan bir gelini kim isterdi ki?

Ve o anda, başarısız olacağımı bile bile vücudumla savaşmaya ve kendimi çökmekten korumaya çalıştığımda, çok garip bir şey oldu.

Kadife gibi pürüzsüz ve sıcak bir şey, hafif, narin bir kumaştan yapılmış bir battaniye gibi etrafımı sardı. Avuçlarımın etrafını sardı, donan parmak uçlarıma baskı yaptı, parmaklarımın arasından geçerek acıyan eklemlerimin arasındaki boşlukları yumuşattı ve sonra kollarımdan yukarı çıkarak beni hoş, ince bir... şey tabakasıyla kapladı.

Bu bir battaniye ya da kumaş değildi. Vücudumu daha fazla kapladıkça, sırtımın etrafında kıvrıldıkça, gövdem ve karnım boyunca uzandıkça, bacaklarımı sardıkça, o şeyin canlı hissettirdiğini fark ettim. Karanlık ve sıcak bir şeyle titreşiyordu ve bir an için korktum.

Ama sonra.

Gözlerimi kapattım ve derin bir rahatlama nefesi aldım. Birdenbire ısınmıştım. Sadece sıcak değil. Sıcak, canlı bir enerji bedenime nüfuz etti, her zaman hissettiğim soğuu söndürdü, titremeleri yatıştırdı, kalbimin ritmini daha düzenli hale getirdi. Küçük bir ses çıkardım, bir ağlama ya da inleme ve battaniye etrafımda sıkılaştı. Ve kendimi çok güvende hissettim. Sanki sıcak bir koruma kozasına sarılmış gibi.

Sonunda uyuyabileceğimi hissettim. Sonunda
u y a n a c a ğ ı m d a n emin olarak dinlenebilecektim.

Uzun zamandır böyle bir lüksüm olmamıştı.

"Adın ne?" diye alçak, sessiz bir ses geldi.

Bu bir soruydu ama ses tonu yanılttı. Sesi düzdü, sonundaki eğim zar zor duyuluyordu ve bir an için anlamakta zorlandım.

Zihnim son aylarda çok yavaşlamıştı. "May," diye cevap verdim, fısıltıdan daha yüksek olmayan bir sesle. "Zar zor yaşıyorsun, May."

Göğsümde yükselen bir hıçkırıkla irkildim. Beni reddetmişti, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Ama o hoş, sıcak varlık beni sarıp sarmaladığında, dalları sanki hiç bırakmayacakmış gibi etrafımı sıkıca sardığında üzülmедim, gerçekten üzülmедim.

Ben istemedim. Yıllar sonra ilk kez gerçekten ısınmışım ve bu bana güç veriyordu.

Artık burada olduğuna ve hayatımın cehenneminden kaçma hayalim gerçeğe dönüştüğüne göre, beni istemesi için çaresizdim. Ve onu ikna etmek için çok az şeyim olduğunu biliyordum, ama tanrılar adına, deneyecektim. Gerekirse yalvarırdım. Çünkü o cehenneme geri dönme şansım yoktu.

Ben de kendimi savunmaya çalıştım. Bu yeni hayatı kendim için güvence altına almak için tek bir şansım vardı, çünkü bir kez eşleştikten sonra başka kimseye uygun olmayacaktım. Eğer beni reddederse, geri dönmek zorunda kalacaktım. Ve sonra, diğer kızlar gibi beni de kar getirmeye zorlayacaklardı. Ne de olsa bir yetişkindim. Yetişkinler geçimlerini sağlamak için çalışmak zorundaydı.

"Beni affet," dedim. "Daha iyi olacağım. Sadece birkaç haftaya ihtiyacım var. Bu... Bu bir hastalık değil. Ben... Ben bulaşıcı değilim."

"Bunun bir önemi yok," dedi ses, düz ve duygusuz bir şekilde.

Oh. Kalbim acıyla sıkıştı. Tabii ki hastalığımın ne olduğu önemli değildi. Hasta bir gelin istemiyordu. Bekledim, her an mazeretlerini duyacağımı biliyordum, onunla son şansımı da alıp gideceğini biliyordum.

Saniyeler geçti, sık nefeslerimle noktalandı. O hâlâ buradaydı. Sessizdi. Neden gitmedi?

Umut etmeyi reddettim ama umut her zaman bir yolunu buldu. Zayıf benlik kontrolümdeki çatlaklardan, kaldırımdaki çatlaklardan geçen çimenler gibi sıkıştı.

Hâlâ burada. Belki de kalır.

Gözlerimi açtım ve karanlığı delmeye çalışarak gözlerimi kısıtım. El fenerinin ışıkları sönmüştü ve karanlıkta göremiyordum ama bana öyle geliyordu ki karanlık daha da koyulaşmıştı. Etrafımdaki hava canlıydı, bir şeylerle köpürüyordu ve yaklaşan bir fırtına gibi hissediyordum.

Fırtına gibi, diye düşündüm, zevkle gülümseyerek.

Yağmurlu havayı ve en çok da fırtınaları severdim. Şimşeklerin çığırısını, gök gürültüsünün gürültüsünü ve havadaki evcilleşmemiş, şiddetli elektriği. Bu, doğanın en ilkel haliydi, yaşayan her şeyden daha büyük bir güçtü. Beni huşu ile doldururdu.

Şimdi de aynı huşu içindeydim, yüklü havayı soluyor, göremediğim ama insan olmadığından emin olduğum bir gücün varlığının tadını çıkarıyordum. "Kimsin sen?" Ağır sessizliği bozarak sordum.

"Ben Virgil," dedi.

Virgil. Dudağımı ısırdım. Kastettiğim bu değildi. Adını değil, ırkını öğrenmek istiyordum ama nasıl soracağımı bilmiyordum.

Yine de şimdilik bu isim yeterliydi. Çok güzeldi ve söyleme biçiminde hüznü bir şeyler vardı.

"Memnun oldum Virgil."

Fırtına gibi hissediyor ve hüznü, melodik bir adı var, diye düşündüm, etrafımı saran varlığa sokularak. Daha da sıkılaştı ve kısık bir çığlık attım. Acıtmıyordu ama kısa bir an için sanki derimin içine işlediğini hissettim. Bedenimin derinliklerine doğru ilerliyordu. İçime.

Birkaç adım ötede iki nokta soluk mavi ışıkla aydınlandı ve ben gergin bir nefes verdim.

Gözleri ışıkla parlıyor.

"Çok güzelsin May," dedi o sakın, ifadesiz sesiyle.

Değildim ama iltifatına karşılık vermek istedim. Daha da fazlası, ayağa kalkıp ona doğru yürümek istedim. Parmaklarımla onu hissetmek ya da bir ışık düğmesi bulmaya çalışmak. Onu görmek için can atıyordum.

Bir süre sonra "Teşekkür ederim," dedim ve utangaçlığım beni engellediği için ayağa kalkmadım. "Sen... Fırtına gibi hissediyorsun."

Bir kumaş hışırtısı ve bir ayak sürüme sesi duyuldu ve etrafımdaki karanlık, uğultulu varlık daha da sıkılaşp bedenime sıcaklık ve güç bastırırken, parlayan gözler daha da yaklaştı.

Artık çok yakınımdaydı. Elimi uzatsaydım ona dokunabilirdim. Onun yerine kokusunu içime çektim.

Ve garipti. Şöyle kokuyordu... Konsantre oldum, gözlerimi kapattım ve bir nefes daha çektim.

Ateş gibi, fark ettim. Duman gibi değil, yanan bir şey gibi. Saf ve sıcak. Ve... ve sonbahardaki gece havası gibi. Heyecan verici ve yazın anılarıyla olgunlaşmış, kışın uzun uykusuna hazırlanıyor.

"Fırtına gibi." Sözlerimi tekrarladı, sesi çok yakın geliyordu. "Neden korkmuyorsun May? Korkuyu hissedemeyecek kadar hasta mısın?"

Bu beni şaşırttı. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, kasvete karşı şeklinin aydınlanmasını diledim, ama silik kaldı. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum, aylardır en sağlıklı halimdi ama bu aldatıcı bir şeydi. Gözlerim hala çalışmıyordu. Bedenim hâlâ pes etmenin eşiğindeydi.

"Korkmalı mıyım?" Endişeyle sordum.

Yetimhanenin yanındaki küçük tapınağın etrafında asılı duran bambu çanlarına benzer kuru bir ses geldi ve soluk mavi ışıklar azaldı. Önümde çömeldiğini tahmin ettim.

Etrafımdaki ılık karanlık tenimin üzerinde kayıyordu ve ben yumuşak bir şekilde inliyordum, bu his şaşırtıcı derecede hoştu.

Çok hoş.

"Hayır," diye cevap verdi, sesi o kadar yakındı ki nefesini yüzümde hissetmeliydim. Ama hissetmedim. "Sana asla zarar vermeyeceğim May. Benden korkma."

Tam o sırada kapı açıldı ve birden odayı ışık kapladı. Birisi düğmeyi açmış. Onu tam önümde gördüm, o kadar yakındı ki irkildim.

Damadım. Fırtına gibi hisseden ve ateş gibi kokan damadım. Gözleri ışıkla parlayan ve nefesi olmayan damadım.

Korkunç biri.

Kemikten yapılmıştı, gözleri göz çukurlarında iki soluk alevdi. Yine de kafası bir kafatası değildi.

Bir yüzü vardı.

Hiçbir şey yapmadım. Çılgılık atmadım, hareket etmedim, nefes almadım.

Sonra göz ucuyla etrafımı saran lüks, ışıltılı karanlığı gördüm. Yarı saydam bir manto gibiydi ve şimdi onun bir uzantısı olduğunu açıkça görüyordum. Göğsünden dökülüyordu, karanlık, parıldayan canlı gölge dalları.

Gölgeli dokunaçlar beni kavradı, tüm bedenim onun karanlığı tarafından yutuldu.

"Uzak dur ondan!" diye paniklemiş, tiz bir ses geldi kapı aralığından.

Bölüm 3

Virgil

Gölgemi May'i bırakması için zorladım. Yavaş yavaş ondan ayrıldı ve ben yavaşça ayağa kalkıp rahibeyle yüzleşirken titreyerek ve aç bir şekilde bana geri döndü. Ona baktığımda ciyakladı ve elindeki siyah kitapla yüzünü kapattı.

"Gelinimle tanıştım," dedim sitem etmeden.

Gerçekten, neye benzediğinden şüphelenmiştim. Likenler hakkında bir şeyler bilenler, gölgelerimizi de bilirdi. Nasıl beslendiğimizi.

Ama gölgenin başka işlevleri de vardı. Nasıl hissettiğimizdi. Nasıl bağlandığımızdı. Enerjiyi nasıl aktardığımızdı.

Sıkı kontrolüme rağmen, içimde depoladığım tüm ısı ve yaşamı Mayıs'a beslediğim için aç olan bir dal dışarı kaydı. Rahibeyi korkutmamaya kararlı bir şekilde onu kenara ittim. Ama içgüdülerimi uzun süre uzak tutamayacağımı biliyordum. Beslenmem gerekiyordu. Yakında.

Gözlerim odanın ortasındaki ebedi alevin bulunduğu metal tabağa takıldı. Ateş soğuktu ama enerjisi sonsuzdu. Tadı keskin ve nahoştu ve ısı yaymadığı için May'in vücudunu ısıtmak için kullanamazdım.

Onunla beslenmenin faydası yok.

O zaman beklerdim. Dışarı çıkıp meşaleleri yutana kadar. Yolculuk sırasında May'in desteğine ihtiyacı olacaktı. Sadece gölgemi yatıştırmak için değil, evime varana kadar onu sıcak tutmak için de beslenmeliydim.

"Çocuk, yaralandın mı?" diye seslendi rahibe May'e titreyen bir sesle, yaklaşmaya cesaret edemeyerek. Korkunun yapışkan enerjisiyle titreyerek kapı aralığında durdu.

"Ben iyiyim," dedi May, sesi sessiz ama netti.

Bir süre sonra başını kaldırıp bana baktı, gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı. Yanakları doğal olmayan bir şekilde kırmızıydı ve gözleri parlıyordu, cilalı ve cam gibiydi. Yüz hatları, çıkık elmacık kemikleri olan narin yüzüne karşı çok keskin ve büyük görünüyordu. Dalgalı saçları ince yüzünü çevreliyordu, kırmızı yanakları ve dudakları dışında teni gibi solgundu. Başını çevirmedi ve yüzünde iğrenme ifadesi göremedim. Şaşırmış ve meraklı görünüyordu, ifadesinin açıklığı biraz çocuksu gibiydi. Ama emin değildim.

Yıllardır ilk kez insan ifadelerini okuyabilmeyi diledim. Gelinimin ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Bana baktığında ne hissettiğini.

"Teşekkür ederim," dedi aniden, gözlerini yüzümden ayırmadan. "Beni sıcak hissettirdin."

Başımı salladım ve rahibeye döndüm, sabırsızlığım beni acele etmeye zorluyordu. May yakında üşüyecekti. Töreni tamamlayıp gitmemiz gerekiyordu ki onu besleyebileyim ve sıcak tutabileyim.

"Ayinleri oku," dedim rahibeye, sesime güç katarak.

İrkildi, gözlerinde dehşet parladı ve sanki görünmez bir güç tarafından itilmiş gibi yaklaştı. Ona verdiğim emir hafifti, sadece bir zorlamaydı, çünkü evliliğin geçerli olması için aklı başında olması gerekiyordu.

Ama korkusuna rağmen işleri yoluna koyacak kadar güçlüydü.

"Gel," dedim May'e dönerek. "Kalkmana yardım edeceğim."

Tutması için kolumu uzattım ve tereddüt etti, kirpikleri titriyordu. Sabırla bekledim, korkusuzluğuna hâlâ hayret ediyordum. Ve ben beklerken, gölgem kıpırdandı, ona açtı. Bedenim acı veren, içi boş bir arzuyla titriyor, dokunuşunun onu yatıştırmasını bekliyordu.

May derin bir nefes aldı, başını kaldırıp bana baktı ve göğsümdeki bir şeyi gevşeten tatlı bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim," dedi koluma yaslanarak.

Dokunuşu nazik ve tereddütlüydü, kadife kolun örttüğü ön kolumu tutarken parmakları titriyordu. Ayağa kalktığında ne kadar hafif olduğunu fark ettim. Ne kadar zayıf.

Ne kadar değerli.

Onu ateşe doğru götürdüm, kararsız adımlarına ayak uydurmak için yavaşça ilerliyordum. Rahibenin karşısında birlikte durduk ve o da bizi izledi, dudakları titremesini gizlemek için büzülmüştü.

"May," dedi gelinime bakarak. "Durabilirsin, biliyorsun. Bazı gelinler damatlarını gördüklerinde ayrılmaya karar verirler. Bakman gereken bir ailen yok, onun parasına ihtiyacın yok, bu yüzden..."

"İstiyorum," diye araya girdi May, sesi kısıktı. "Kalmak istiyorum. Başlayabilir miyiz lütfen?"

Göğsümdeki boş özlem kabardı ve şişti ve tereddüt ettim, bir şeyler yapmak istedim. Ona sarılmak için.

Bu hareketi birçok kez görmüştüm ama kendim hiç yapmamıştım.

Yavaşça May'in elini kolumdan çektim. Meraklı gözlerle başını kaldırdığında, içimde çalkalanan gerginlikle kolumu sırtına doladım. Ürkmesinden ya da kaçmasından korkuyordum, bu yüzden ona destek olmak ve içimdeki uçurumu yatıştırmasına izin vermek için tutuşumu yavaş yavaş sıkılaştırdım.

May'in nefesi kesildi ve kızarak yere baktı ama kaçmadı. Bunun yerine bana yaslandı ve sunduğum desteği aldı.

Rahibenin görmemesi için gölgemi ön kolumdan dışarı çıkardım ve May'in sırtının küçük kısmına bastırdım. Hafifçe nefes aldı, dudakları aralandı.

"Pekâlâ. Elimde Lich düğün ayınlarının bir tercümesi var," dedi rahibe kekelemeden, şimdi zorlamanın gücü onu teşvik ettiği için. "Açıkçası, bunu orijinal dilde yapamam. May tek kelime bile anlamaz, ben de anlamam."

"Lütfen devam edin," dedim, bu işin bitmesi için sabırsızlanıyordum.

May'e bedenim ve gölgemle dokunmak beni zevkle doldurdu ve bu garip ve mahremdi, özel olarak keşfetmek istediğim bir şeydi.

Rahibe boğazını temizledi ve kitabı açarak titreyen parmaklarıyla sayfayı düzeltti.

"İşte kaderlerini ebedi bir birliktelikle birleştirmek isteyen iki ruh," dedi ve ben de kelimelerden zevk alarak gözlerimin kararmasına izin verdim.

Tercüme edilmiş olsalar bile yine de güzellerdi.

"Zamanın yarı gölgesi üzerinde ıslı ıslı parlayacak iki yıldız. Bir olmaya yemin eden iki aşık."

May usulca nefes verdi, vücudu bana doğru kaydı ve ben de ona daha sıkı sarıldım. Onun hakkında hiçbir şey bilmesem de, sadece adını ve ne kadar kırılgan olduğunu bilsem de, yeminimi güvenle edecektim.

Sonsuz uykuya birlikte yatana kadar ruhuma sonsuza dek sahip olacaktı.

"May, damadına bak ve benden sonra tekrar et."

Onu bıraktım ve bana döndü, utangaç bir şekilde yukarı baktı. Ayin el ele tutuşmayı gerektirmese de avucumu avucunun içine aldı, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirdi.

Neden kafasının karıştığını biliyordum. Parmaklarının altında elimin pürüzsüz, sıcak kemiğini hissetmek ürkütücü olmalıydı.

May ellerimize baktı, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde nazikçe gezdirdi ve ayaklarımın üzerinde sallanana kadar içimde bir zevk dalgası yükseldi.

Korkmadan ya da iğrenmeden vücuduma dokundu. Kaçmadı.

Gelinim başını kaldırdı, yüzünde nazik bir gülümseme vardı ve mırıldandı: "Sen benim olmam gereken ama olmadığım şeysin. Bir şekilde kader gibi geliyor."

Ben ne demek istediğini anlayamadan rahibe yeminini okudu ve May gözlerimin içine bakarak tekrarladı.

"Sonsuz yolculuğunda sana eşlik edeceğime yemin ederim," dedi, sesi sessiz ama netti. Tereddütsüz. "Aydınlıkta ve karanlıkta senin yanında kalacağım, seni ruhumda ve bedenimde ağırlayacağım, gölgenle besleneceğim ve birlikteliğimizin meyvesini taşıyacağım. Burada dururken kendimi sana sunuyorum Virgil. Tüm geleceğim senin ellerinde."

"Sonsuz yolculuğunda sana eşlik edeceğime yemin ederim" dedim, beni tatlı bir açıklıkla izleyen gri gözlerine bakarak yeminimi söyledim. "Aydınlıkta ve karanlıkta yanında olacağım, seni ruhumda ve bedenimde ağırlayacağım, seni gölgemden ve elimden besleyeceğim. Seninle yatacağım, seninle uyanacağım, seninle kalacağım. Benim korumam ve sonsuz sözüm sende, May. Tüm geleceğim senin ellerinde."

Ve sonra, yemin ağzıma tam oturmadiği için, onu ana dilimde tekrarladım. Artık likenlerin sayısı çok az olduğu için neredeyse unutulmuş olan bu kadim dil, düğün salonunda yankılandı, salonu melodik bir ritimle doldurdu, kelimeler tek ve kesintisiz bir şarkıya dönüştü. Sessiz ve güçlü, hepimizi sardı, gölgem sesin yankılanmasını ve odaya yayılmasını sağladı, yeminimin şarkısı duygularla şişti.

Bitirdiğimde May'in gözleri yaşarmıştı ve üzgün olup olmadığını merak ettim. "Çok güzeldi," diye fısıldayarak beni rahatlattı. "Teşekkür ederim."

Rahibe bile sonunda "Sonsuza dek birleştiniz" dediğinde hayrete düşmüş görünüyordu. Tebrikler."

Bölüm 4

Mayıs

"May, bir şeye ihtiyacın olursa..." diye başladı rahibe biz gitmek üzereyken.

Ama Virgil bitirmesine izin vermedi. Sert kolu sırtıma dolanmış, iskelet parmakları belime bastırıyordu. Rahibeye cevap verirken sesi sert çıkıyordu.

"Karımın her ihtiyacıyla ilgileneceğim."

Bocaladı ve iç çekerek gözlerini kaçırdı. Sonunda başını kaldırdı, bana sahte bir gülümseme verdi ve bizi bir kez daha tebrik etti.

"İzninizle. Planladığım bir çift daha var."

Hızla ayrıldı, sanki kaçıyormuş gibi görünüyordu. Bir an için Virgil'in yüzüne baktım, çünkü artık evli olduğumuza göre kendimi çok utangaç hissediyordum.

Onu zaten bana bakarken buldum.

"Seyahat edecek kadar güçlü müsün?" diye sordu, yüzü soğuk ve ifadesizdi. En saf mermerden yapılmış bir heykel gibiydi ama yine de kemik olduğundan şüpheleniyordum. Dudakları bile sert görünüyordu ama yine de konuşurken hareket ediyorlardı. Büyü müydü bu?

Hala hangi ırka ait olduğunu bilmiyordum, sadece onun gibi birini daha önce hiç görmediğimi biliyordum.

"Sanırım öyle," dedim. "Ama... Yemek yemedim."

Utanarak söyledim. Yetimhaneden ayrıldığıma göre artık yemek yemem gerektiğini biliyordum. Tapınak bu sabah bana kahvaltı teklif etmesine rağmen bunu yapmamayı seçmem kafamı karıştıran bir şeydi. Yine de bir parçam bunu neden yaptığımdan şüpheleniyordu.

Çirkin. Şişman. Biçimsiz. Sen sadece sümüksü, iğrenç bir larvasın, May. Kelebek ne zaman ortaya çıkacak?

Düğün sabahı bu sözler kafamın içinde yüksek sesle yankılandı. Ben de yemek yemedim. Bu sesleri yatıştırdı.

Ama şimdi yemek istediğim için sesleri yeniden yükselmeye başladı ve onları susturmaya çalışırken nefesim kesildi. Virgil yanımda duruyordu, kolu hâlâ beni destekliyordu ve ben de dokunuşundan güç almaya çalışarak ona yaslandım.

Çok güzelsin, May.

Yanıldığını bilsem bile gerçekten böyle düşündüğünü umuyordum. Belki biraz yememe aldırmazdı.

"Seni besleyeceğim," dedi Virgil, sesi soğuk, yüzü ifadesiz. "Şimdi gel. Yürüyebilir misin?"

Başımı salladım ve beni rahatlatmak için kolunu çekmedi. Nikâh salonundan yavaşça çıktık, damadım her adımında bana destek oluyordu. Kapının hemen dışında durdu ve etrafına bakındı.

"Burada kimse yok. Lütfen korkmayın."

Birdenbire içinden ışıltılı bir karanlık bulutu çıkana kadar bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Koridorda hızla ilerledi, uzun dokunaçları açıldı ve her iki duvardaki meşalelere uzandı. Büyülenmiş bir halde izledim.

İşıltılı bir gölge sarmalı en yakındaki meşalenin etrafını sardığında, ateşi daha parlak hale geldi, sonra söndü ve tekrar parladı. Alevler yükselip alçaldı, mücadele ediyor gibi görünüyordu ve sonunda bir çığlık gibi keskin bir cızırtı verdi.

İrkildim. Bir an için alev savaşıyor gibi göründü... Ta ki sönene kadar, tamamen söndü, yerinde bir parça duman bile kalmadı.

Aynı şey duvardaki her meşaleye oldu, karanlığa gömülene kadar alevler birer birer söndü.

Gördüklerim karşısında tedirgin olarak ayaklarımın üzerinde sallandım. Sadece Virgil'in kolu beni sabit tuttu.

"İşte oldu. Artık ısınırsın," diye mırıldandı.

Daha önce beni ısıtan yumuşak, tüketen battaniye etrafımı sardı, nabız gibi atan bir ısı ve güçlü bir enerji vücuduma hücum etti, ta ki ben çığlık atıp kendimi onun pençesinden kurtarmaya çalışana kadar. Sanki sıcak, canlı bir ateş vücuduma zorla girmiş ve beni alev alev yakmıştı. Canlı canlı yanıyordum ama Virgil meşaleleri boğduktan sonra bizi saklayan karanlıkta ne ışık, ne duman, hiçbir şey yoktu.

Derim ve içim yandı ve ateş uzuvlarımı ele geçirdi. Kendimi hasta ve sersemlemiş hissediyordum, sanki bedenim bana dar geliyordu, kemiklerim sıcak kor halinde beni içten içe yok ediyordu.

Anında durdu ve Virgil beni daha yakın tuttu, göğsü yanağımın altında sabitti.

"Çok hızlı," dedi, sesi adını koyamadığım bir şeyle ısınmıştı. "Beni affet. Heyecanlandım."

Titredim, kafam karışmıştı ve korkmuştum ama o bana karşı sabit ve hareketsizdi. Acı gitmişti ama ben hâlâ titriyordum, nefesim hızlı ve sığdı.

Ve eğer heyecanlandıysa, neden nefesi benimki kadar hızlı hırıldamadı? Neden göğsü yanağımın altında hareket etmedi?

Kalbi neden sessizdi?

İşte o zaman tam olarak anladım. Damadım nefes almıyordu. Göğsünde atan bir kalbi yoktu.

Hayatta değildi ama yine de yürüdü, konuştu ve bana sarıldı.

Yavaşça sakinleştım, vücudum enerjiyle dolup taşıyordu, karnımdan dışarıya hoş bir sıcaklık yayılıyordu. Artık ne sıcak ne de soğuktum, sadece daha önce hissettiğimi hatırlamadığım bir şekilde hoş bir şekilde sıcaktım. Ve Virgil de hayatta olmamasına rağmen sıcaktı, bu yüzden onun kucağına gömüldüm.

O her neyse... Bunu düşünemiyordum. Çok zayıftım, zihnim çok yavaştı, bu yüzden her şeyi bir kenara ittim ve onun sunduğu teselliye kabul ettim.

Virgil'in kollarına sıkıca sarıldım ve sıcaklığını içime çektim.

"Özür dilerim," dedi, sert yüzü başımın tepesine hafifçe bastırarak. "Çok fazla içime çektim. Çok hevesliydim... Önemli değil. Gelecekte daha dikkatli olacağım. Çok acıdı mı?"

Hâlâ ne demek istediğini ve az önce ne olduğunu anlamamıştım ama başımı salladım ve lüks, kadife ceketinin kumaşını ellerimle kavradım. O sıcaktı. Güçlüydü. Dahası, beni isteyen ve bana isteyerek dokunan tek kişiydi. Gözlerimde yaşlar birikti, düğünden önce hissettiğim tüm endişe ve korku dışarı çıkmak istedi.

Virgil bana karşı dikkatliydi. Beni önemsiyordu. Ummaya cesaret ettiğimden çok daha iyiydi.

"Acı çekmiyorum," dedim, gözyaşlarımın onun güzel ceketine dökülmesini engellemeye çalışarak. "Ama... karanlıkta göremiyorum. Özür dilerim. Bende birkaç sorun var ve bunu söylemedim..."

"May," diye araya girdi, beni daha da yaklaştırarak. "Hastasın ama bir şeyin yok. Ve her şey yolunda. İkimizi de görebilirim. Seni taşımak için iznin var mı? Sadece karanlıktan çıkana kadar."

Sesi dokunuşu kadar rahatlatıcı değildi. Hâlâ soğuk ve düz, görünüşe göre duygusuzdu, sözlerini anlamamı zorlaştırıyordu. Sanki ses tonu eksik olduğu için sözleri anlamını yitirmişti.

Sadece zihnimi iyileştirmek için bile olsa bir an önce yemek yemem gerekiyordu. "Evet, beni taşıyabilirsin," dedim kalbim küt küt atarken.

Virgil beni bıraktı ve daha yakına eğildi, sonra bir kolunu dizlerimin altına, diğeri de sırtıma koydu. Bir inilti, bir nefes ya da herhangi bir çaba belirtisi olmadan beni yukarı kaldırdı.

Acı içinde inledim, kolunun sert kemiğı uyluklarımla arkasına batıyordu ve o da tutuşunu ayarlayarak daha iyi hale getirdi.

"Sadece ışığa çıkana kadar," diye fısıldadı.

Ellerimi tereddütle boynuna doladım, çünkü daha önce hiç taşınmamıştım ve yola koyulduk. Virgil çok sessizdi. Artık nefes almayan birinin kollarındaydım ve yaşayan bir bedenin gerçekte ne kadar çok ses çıkardığını fark ettim.

Onunki değildi ve bu ürkütücüydü. Virgil'in hayatta olup olmadığını merak ettim. Fark eder miydi? Sıcaktı, güçlüydü ve kemiğın kemiğe baskı yapmasının verdiği acıya rağmen kollarında kendimi çok iyi hissediyordum. Güvende ve şefkatli. Kısa bir an için kafamdaki tüm sesler sustu ve ben sadece damadı tarafından taşınan bir kızdım.

O kadar normal ve tatlı ki ağlayabilirim.

"İşte böyle," dedi Virgil, ayaklarım yere basana kadar beni yavaşça bırakarak. "Şimdi geçitten geçeceğiz."

Elimi sıkıca tutarak önden gitti ve bizi kalabalık tapınağa doğru koşturdu. Etrafıma son bir kez bakacak kadar zamanım vardı, Virgil beni arkasından çekerken etrafımda dehşete düşmüş ve ürkmüş yüzler yanıp sönüyordu, artık insanların arasında olduğumuz için çok daha hızlıydık.

Nefes sesleri ve hıçkırık gibi bir şey duydum. Döndüğümde, dudaklarına mendilini bastırması, kocaman gözlerle beni izleyen bir kadın gördüm.

Ben buna bir anlam veremedim geçitlerin yanındaydık ve Virgil geçidi işleten soluk benizli, kekeme bir adama koordinatları okudu.

Adamın her zaman böyle gergin olup olmadığını merak ettim. Yoksa sadece Virgil onunla konuştuğunda mı?

Diğer taraftaki geçitten çıktığımızda, bir kasabanın eteklerindeymiş gibi görünen sakin bir yol üzerindeydik. Uzakta çok sayıda baca tütüyordu ama bizim bulunduğumuz yerde sadece birkaç bina yoldan uzakta duruyordu. Etrafta kimse yoktu, sadece kapının yanında bekleyen güzel siyah bir araba vardı. Ona hayranlıkla baktım, çünkü böyle şeyleri sadece kitaplarda görmüştüm. Bir prene uygun görünüyordu... Ta ki arabanın atlar tarafından çekilmediğini fark edene kadar. Onun yerine, göz çukurları mor bir ateşle yanan, at büyüklüğünde iki iskelet yaratık hareketsiz bir şekilde bekliyordu. "Bin May," dedi Virgil, sanki sihirle açılmış gibi kendiliğinden açılan araba kapısını işaret ederek. "Hadi eve gidelim."

Bölüm 5

Virgil

May karşıma oturdu, yüzü pencereye dönüktü. Acaba manzaraya mı bakmak istiyordu yoksa yüzümü görmekten mi kaçınıyordu? Belki de her ikisiydi.

Tapınakta, diğer insanların bana verdiği tepkileri görmemesi için hızlı hareket etmeye çalıştım. Başaramadım. Sıkıntı sesleri ve dehşete düşmüş bakışlar vardı ve o bunların hepsini gördü.

Mayıs ayından önce, canlıların bana nasıl tepki verdiğine pek dikkat etmemiştim. Şimdi ise endişeliydim. Ya o da onlardan örnek alıp benden korktuysa? İnsanlar her şeyi toplu olarak yapıyorlardı, bunu fark ettim. Biri korkarsa, kısa süre içinde tüm kalabalık da korkardı.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesimin yatıştırıcı olması için elimden geleni yaparak sordum. İrkildi ve üzgün bir ifadeyle bana döndüğünde kendime lanet ettim. Elbette şimdi korkuyordu.

"Ben sadece... Beni ısıttığını biliyorum ve bunu takdir ediyorum," dedi doğrudan yüzüme bakarak. "Teşekkür ederim. Sadece... yemek yemem gerekiyor."

Gözlerini kaçırdı, yanakları kızardı ve ben yine kendime lanet ettim. Gelinim sadece açken, ben onun beni nasıl gördüğü konusunda bencilce endişeleniyordum. Aldığım onca dersin bana hiçbir faydası olmamış gibiydi. Onun yanımda olmasının verdiği heyecanla, insanların sadece saf enerjiye değil, başka tür besinlere de ihtiyacı olduğunu unutmuştum.

Hiçbir zaman doğrudan bakımım altında bir insan olmadı. Şu ana kadar. Ama bu, gelinimin fiziksel ihtiyaçlarını unutmak için bir bahane olamazdı.

Gölgem aracılığıyla onu besleme şeklim onu sıcak ve genç tutacaktı. Vücudunu güçlü ve sağlıklı kalması için ihtiyaç duyduğu şekilde besleyemezdi.

En azından ateşin enerjisi bunu yapmaz.

"Kasabada durabiliriz," dedim, daha fazla tepki göreceği, benden korkması için daha fazla neden olacağı anlamına gelse de. "Sana yiyecek bir şeyler alırım. Ne istersiniz?"

"Ekmek," dedi hemen. "Süt. Ve..."

Ama tekrar gözlerini indirdi, başını salladı, yüzü kıpkırmızıydı. Kendi içine doğru kıvrıldı ve hissettiği şeyin utanç mı yoksa korku mu olduğunu merak ettim. "Ne oldu?" Tahmin etmekten yorulmuş bir halde sordum.

"Hiçbir şey," dedi May başını tekrar sallayarak. "Ekmek ve süt.

Teşekkür ederim."

Araba sallandı, bizi itip kaktı ve ben öne doğru eğilerek yavaşça ona uzandım. Çenesini parmağımla başparmağımın arasına aldım ve yüzünü yavaşça bana çevirdim.

"Benden korkuyor musun May?" Yüz ifadesinin bana bir anlam ifade etmesini isteyerek sordum.

"Hayır!" dedi, o kadar güçlü bir şekilde ki, onu hemen bıraktım. "Bu... Şey, biraz temkinliyim ama bu benim..."

Keskin bir nefes vererek sözünü kesti ve başını tekrar salladı.

"Sadece biraz bal yemek istiyorum," dedi inatla kucağında kıvranan ellerine bakarak. "Sadece birazcık, ekmeği batırmak için. Ve yememeliyim. Gerçekten özür dilerim. Bu konuyu bir daha açmayacağım."

Cevap vermedim, şaşkınlıkla onu izliyordum. Pazar meydanına yaklaşıyorduk ve yakında dışarı çıkıp istediği yiyecekleri almam gerekecekti. Ve eğer bal seviyorsa, ona bal almak istiyordum.

"Bal seni hasta mı ediyor? Bu yüzden mi yememelisin?" Gergin ve kızarmış gelinime dikkatle bakarak sordum.

Başını salladı ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Hayır! Sadece... Benim gibi kızların tatlı şeyleri olmamalı. Hepsi bu."

"Senin gibi kızlar...?"

Uzun bir nefes verdi ve ellerini yumruk yaparak bana bakmayı reddetti. Araba pazar meydanına varınca durdu. Ne kadar kalabalık olduğunu ölçmek için dışarıya baktım.

Etrafta çok fazla insan yok. Güzel.

"Demek balı seviyorsun ve seni hasta etmiyor," dedim konuşmamıza anlam vermeye çalışarak.

May yüzünü ellerinin arasına gömdü ve rahatsız edici bir ses çıkardı. "Evet," diye boğuk bir ses çıkardı. "Ama..."

"Lütfen içeride kalın," dedim ve arabadan ayrıldım.

Önce fırına yöneldim ve arabayı süren görünmez hizmetçilerime beni takip etmelerini işaret ettim. May için bir düzine frenk üzümlü çörek aldım ve sonra onun da istediğini hatırlayarak siparişime bir somun ekmek ekledim. Belki de çörek sevmiyordu. Ama ona en iyisini almak istedim ve fırıncıya insanların en çok hangi ürünlerini sevdiğini sorduğumda, kekeleyerek bana kuş üzümlü çöreklerin en popüler olduğunu söyledi.

Ona şekerle süslenmiş kurabiyeler de aldım. Fırıncının yemin ettiği bir başka eşya da kasaba halkının favorisiydi.

Her şeyi çantalara doldururken elleri neredeyse hiç titremedi ve yardımseverliği için ona bahşiş verdim, en taze sütü ve en tatlı balı nereden bulabileceğimi sordum.

Çeyrek saat sonra, hizmetçilerim yanımda, ağır çantaları taşıyarak arabaya döndüğümde, endişeyle aniden durdum.

May arabanın yanında durmuş iki köylü kadınla konuşuyordu. Sırtı bana dönüktü ama yüzleri açıkça görülebiliyordu, ikisi de güçlü duygular içindeydi. *Demek buraya kadarmış diye düşündüm, suratım asık ve biraz da öfkeliydim. Ona ne olduğumu söylediler. Şimdi gitmesine izin vermemi isteyecek.*

Ya da belki sadece benden kaçardı. İnsanlar korktuklarında kaçarlar. Kısa bir an için May'in kaçacak kadar güçlü olup olmadığını merak ettim. Eğer değilse... belki başka bir şansım olabilirdi. Sağlığına kavuşmasına yardım etmek için onu yanımda götürebilirdim ve bu arada belki de ona benden korkmasına gerek olmadığını gösterebilirdim.

Bencilce olduğunu biliyordum ama o benim gelinimdi. İnsanın gelini konusunda biraz bencil olabileceğini umuyordum.

Kadınlardan biri beni fark etti ve yüzü tanıdık bir ifadeye büründü.

Korku. İğrenme.

Her iki kadın da arkalarını dönüp aceleyle geri çekildiler ve May arkalarından baktı, zayıf vücudu dimdik, omuzları dikti. Yüzünü göremiyordum ve bu beni daha da endişelendiriyordu.

"Senden içeride kalmanı istemiştım," dedim, ürkmemesi için uzaktan geldiğimi haber verdim.

May yine de irkildi ve sonra döndü, o geniş, masum gözleriyle bana baktı.

"Özür dilerim," dedi, kaçmayı planladığına dair hiçbir işaret vermedi. Ben de rahatladım. "Senin gittiğini görünce arabaya geldiler. Sanırım merak ettiler ve beni görünce korktular. Sanırım vagonun boş olmasını bekliyorlardı. Ben de onlarla konuşmak için dışarı çıktım."

Başımı salladım ve hizmetkârlarıma çantaları içeri yüklemelerini işaret ettim. May çantaların kendi başlarına hareket ettiğini görünce irkildi.

"Hizmetkârlarım görünmezdir," dedim hemen, korkusunu hafifletmeye çalışarak. "Onlar zararsızdır. Size de itaat edecekler, sadece ne istediğinizi söylemeniz yeterli. Ben... şey, pek çok şey aldım. Belki bir dahaki sefere sen de alışveriş yapabilirsin. Daha güçlü olduğunda. Ben sana eşlik ederim."

Yine bencilliğim. Sadece ona yardım etmek için onunla gitmek istemedim. Güzel gelinimi korkutup kaçırmaya çalışmamaları için kasaba halkına göz kulak olmam gerekiyordu.

May başıyla onayladı ve ben de arabaya binmesine yardım etmek için yanına geldim. Ona yaslanması için elimi uzattım ve o da korkusuz dokunuşuyla daha önce tükettiğim ateşi biraz daha alevlendirerek elimi tuttu.

Eğer likenler kızabilirseydi, ben kızarırdım. May kesinlikle ikimiz için de kızardı. Onu içeri kadar takip ettiğimde, May ile konuşan iki kadının etrafında küçük bir kalabalığın toplandığını fark ettim. Parmaklarıyla bizi işaret edip ellerini sallıyorlardı ve ruhum öfkeyle karardı.

Buraya bir daha geldiğimizde May'e hoş karşılanmadığını hissettirmeyeceklerini umuyordum. Eğer yaparlarsa... öfkeme yenik düşebilirdim.

Yine de şimdilik bunları aklımdan çıkardım ve gelinimle oturdum.

"Evim şehre bir saat uzaklıkta," dedim. "Şimdi bir şeyler yemek ister misin?"

Başını salladığında ona bir topuz verdim ve yola çıktık.

Biz geldiğimizde May hâlâ yemeğini bitirmemişti, koparabildiği en küçük kırıntıları kemiriyordu. Onu şaşkınlıkla izledim ve insanların böyle mi yemek yediğini merak ettim. Aç olduğumda gölgemle ulaşabildiğim her şeyi yerdim ve yakında ben de öyle yapacaktım. Ateşten gelen dayanıksız enerji neredeyse tükenmek üzereydi. Kalıcı bir şeye ihtiyacım vardı.

Ama belki Mayıs ayı farklıydı.

Araba malikânenin ana girişinin önünde durduğunda, "İşte geldik," dedim. "Size içeriyi göstereceğim ve sonra biraz yürümem gerekecek. Sizi yalnız bıraktığım için özür dilerim. Kısa süre içinde döneceğim."

Başını salladı ve ben de titreyen elini elimde tutarak onu merdivenlerden ön kapıya kadar götürdüm.

Ona göz kulak olun, hizmetkarlarıma talimat verdim. Benden kaçmasına izin vermeyin.

Bölüm 6

Mayıs

Bir sarayda yaşıyordu. Evinin hakkını verebilecek tek kelime buydu. Virgil elimi kemikli, sıcak elinin içinde tutarak beni içeri götürürken yavaşça yürüdüm, mekanın büyüklüğünü özümsemeye çalıştım. Bina büyük ve uzundu, hafif eğimli çatısının altında en az üç yüksek tavanlı katı vardı. Ön cephesi gri taştandı ve bazı kısımları sarmaşık ve sarmaşıklarla kaplıydı, bazıları çatıya kadar uzanıyordu. İçeri girmeden önce sadece ön tarafı görebildim ve çok sayıda temiz, camlı pencereyle parılıyordu. Eylül sonu güneşi pencerelerden mücevherler gibi yansıyor ve bu bile tek başına abartılı bir zenginliğin işaretiydi. Yetimhanede, pencere çerçeveleri arasına gerilmiş yağlı kağıtlarla idare etmek zorundaydık. Kışın, bulabilirsek pencereleri karton ve tahta kalaslarla kapatırdık. Çift kanatlı ön kapıya çıkan basamaklar beyaz damarlı siyah mermerdendi ve tırmanırken Virgil'in elimi tutuşu sıkılaştı. "Islakken kaygan oluyorlar," diye mırıldandı bana bakarak. "Gelecekte onları örteceğim." "Hayır!" O kadar şaşırmıştım ki düşünmeden konuştum. "O kadar güzeller ki. Benim yüzümden onları örtmek utanç verici olur." Kapının önünde, tentenin gölgesinde durdu ve ellerimi ellerinin arasına alarak bana döndü. Yanan gözleri yüzüme odaklandığında kızardım, gölgede parlayan iki mavi, canlı alev. "O zaman benim yardımım olmadan asla ayrılmayacağına söz vermelisin," dedi sessizce. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve bir an için korktum. Gözlerinde ve duruşunda garip bir yoğunluk vardı. Üzerime doğru hafifçe eğildi,

Vücudu zayıf ve kusursuz bir şekilde giyinmiş olsa da, güç ve adını koyamadığım ilkel ve tehditkâr bir şey yayıyordu.

Çok yakındık. Ellerim onun ellerinde sıkışmıştı.

Çarpan kalbimle eşzamanlı olarak kekeleyen nefesimle bakışlarına göğüs gerdim ve boğazımı gevşemeye zorlayarak yutkundum.

"Söz veriyorum," dedim ve Virgil başını salladı, yüzü ifadesizdi.

Ne hissettiğini anlayamıyordum ve bu beni onun yırtıcı aurasından daha fazla tedirgin ediyordu. Ama sonra beni içeri götürdü, kapılar onlara doğru döndüğümüzde uçarak açıldı ve dikkatim dağıldı, ev dikkatimi tüketti. Giriş holünün zemini küçük siyah ve beyaz karolardan oluşan pürüzsüz, cilalı bir mozaikti. Büyük bir merdiven ikinci kata çıkıyor ve devasa giriş holüne bakan bir galeride son buluyordu. Ve yukarıda, başımın üzerinde, ışıltılı bir avize hafifçe çınılıyordu, kristaller açık kapıdan içeri aldığımız esintiyle hareket ediyordu.

Hayranlıkla iç geçirdim, yavaşça sağa sola baktım. Duvarlarda sanat eserleri vardı; çiçekleri, ağaçları, hayvanları ve her resimde bulutların arasından parlayan gümüş ışııkla kaplanmış gökyüzünü tasvir eden güzel manzaralar.

Heykeller salonun etrafına zevkli bir şekilde yerleştirilmiş, bu da kavernöz alanı kalabalıklaştırmadan daha az boş görünmesini sağlamıştır.

Hepsi beyaz mermerden yapılmış ve çoğunlukla hayvanları tasvir ediyordu. Koşan bir geyik, toynakları kaidesinin üzerinde uçuyor gibi görünüyor. Sıçrayışının ortasında yakalanmış bir kaplan. Başka bir hayvan, tavşana benzer bir şey, ama çok daha büyük, korku içinde sinmiş. Ve sanki kör olmuş gibi kolunu kaldırarak yüzünü kapatan bir kadın insan.

Ona daha yakından bakmak istedim, çünkü duruşunda rahatsız edici bir şey vardı, ama Virgil nazikçe elimi çekti ve ben de onu takip ettim.

"Tapınak aracılığıyla gelin istediğimde bazı tesisler eklendi," dedi ve beni sola yönlendirdi. "Bir mutfak var ve yeni. Banyolara ise... insanların ihtiyaç duyduğu kolaylıkları ekledik. Rahat olmalısınız."

Siyah ve beyaz fayanslar yerini pencerelerden giren ışııkta parıldayan cilalı ahşaba bıraktı. Bu evdeki her şey bir şekilde çıplak görünüyordu, yerleri kaplayan halılar, pencerelerin üzerinde perde veya tül yoktu. Her odada sergilenen sanata rağmen garip bir sadelik vardı.

Ve her şey doğal olmayan bir şekilde temizdi, sanki yepyeni gibiydi.

"Mutfak," dedi Virgil, bana malikânenin en sol tarafındaki geniş odayı göstererek. "Artık arabadan daha onurlu koşullarda yemek yiyebilirsin. Tazelenmek istersen koridorun sonunda bir banyo var. Yakında döneceğim."

"Teşekkür ederim," dedim iri gözlerle etrafıma bakarak.

Mutfak çok daha sadeydi ve evin geri kalanından daha modern görünüyordu, ki bu mutfakta zamansızlık havası vardı. Köşede sessizce uğuldayan bir buzdolabı, bir fırın, pırıl pırıl musluğu olan bir lavabo ve bir sürü dolap vardı. Onları dolduracak kadar yiyeceğimin olacağını hayal bile edemezdim.

Bu manzarayı yaratmanın ne kadara mal olduğunu tahmin bile edemezdim. Elektrik çok pahalıydı, sadece en zenginler alabiliyordu ve bu yüzden buzdolabı gibi aletler nadirdi. Ne olduğunu kitaplardan biliyordum.

Yetimhanede mumlarla ve insan emeğiyle idare ediyorduk.

Sağlam ahşap bir masa pencerenin yanında duruyordu, bir tabak çoktan hazırlanmıştı. Uzun bir bardak süt tabağın yanında bekliyordu ve ben yutkundum.

Yiyeceğim, kendime yemin ettim. Şimdi her şey yolunda.

Virgil durup yavaşça geri yürüdüğünde çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Döndüğümde burada olacaksın. Öyle mi?" diye sordu ve bir an için emin olmadığını düşündüm.

"Elbette," diye cevap verdim. "Başka nereye gidebilirim ki?"

Bana bakmadan başını salladı ve ellerini önünde kavuşturarak düşünmeye başladı. Sonunda başını kaldırdı ve usulca nefes aldım. Gözleri artık mavi değil, açık, sıcak bir turuncuydu.

"Gitmeden önce seni öpebilir miyim?"

Ona hemen cevap vermedim. Ağzım kurudu ve kalbim öyle bir çarptı ki, içimi morartmasından korktum. Orada öylece durdum, donup kalmıştım, kocam olan yaratığa bakıyordum. Artık benim üzerimde hakları vardı.

Öpücüklerime, vücuduma, her şeye.

Önceleri evli olmanın ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamıyordum.

Çok nazikti, bana dostça ve şefkatli bir şekilde dokunurdu, ama şimdi...

Sesler kafamın içinde bir kreşendo gibi yükseldiğinde kalbim çarptı ve içim burkuldu.

Çirkin. Kimse seni istemeyecek. Bu şişman vücuda kim dokunur? Kim senin iğrenç tombul yüzüne iki kere bakar?

Çok uzun süre sessiz kaldım, vücudumun şiddetli tepkisi ve kafamdaki uğultu dikkatimi dağıttı.

"Hayır diyebilirsin," dedi Virgil sessizce, gözlerindeki parıltı neredeyse sönene kadar azalmıştı. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım..."

"Hayır!" Bir adım öne çıkarak araya girdim.

Kapa çeneni! Seslere söyledim ve bunu çok nadir yaptığım için itaat ettiler.

Artık dışarıdaydım. Yetimhaneden. Ve bu, onu kendimden de temizlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Bu benim kocamdı. Yeni hayatım. Benim geleceğim. Onu öper ve ne isterse verirdim, çünkü benden bir şeyler istemeyi bırakmasını asla istemezdim.

Bana ihtiyacın var.

"Özür dilerim, ben... Evet, Virgil. Lütfen, öp beni."

Gözleri parladı, öncekinden daha da parlaktı ve yavaş, ölçülü adımlarla yaklaştı. Titriyordum, yanan gözleri dışında hiçbir ifadesi olmayan kemikli yüzüne bakıyordum. Ama hareketleri bir amacı olduğunu gösteriyordu ve onu gördüğümünden beri ilk kez bir umut hissettim.

Belki zamanla onu okumayı öğrenirdim. Belki onun da herkes gibi anlattıkları vardı, sadece insanlardan farklıydı. Eğer öyleyse, onları deşifre etmeyi öğrenirdim.

Virgil o kadar yakınımda duruyordu ki ayakkabılarının ucu benimkine değiyordu. Başımı kaldırdım, aniden nefesim kesildi ve boğucu, beklenti dolu bir duyguyla ısındım.

Ellerini nazikçe kaldırdı ve yüzümü kavradı. Hazırlıklı olduğum için pürüzsüz, sıcak kemik tenime değdiğinde irkilmedim ama nabzım hızlandı, gittikçe daha hızlı atmaya başladı.

"Ben hiç kimseyi öpmedim," diye fısıldadı ve gözleri tekrar karardı, turuncu renk derin, dumanlı bir kırmızıya dönüştü.

İtirafından bu kadar etkilenmemiş olsaydım, bu beni dehşete düşürebilirdi. "Ben de yapmadım," diye fısıldadım.

"Birlikte öğreneceğiz o zaman," dedi yüzünü benimkine yaklaştırarak.

"Gözlerini kapat."

Yaptım ve zihnim göz kapaklarımın ardındaki karanlığa dalar dalmaz diğer duyularım keskinleşti. Parmakları tenimi nazikçe okşayarak ürpermeme neden oldu. Dokunuşu nahoş değildi ama beni ateşlendirdi, bedenim beklentiyle titriyordu.

Dudakları var, aklımdan geçti. Ama kemikten yapılmış gibi görünüyorlar.

Nasıl çalışıyor? Nasıl hissettirecek?

Virgil yaklaştı, bunu ağızıma bastıran havanın kalitesinden anladım. Nefes almıyordu, yani başka bir hareketi yoktu. Sadece vücuduyla karıştırdığı hava vardı.

Hızlı hızlı nefes aldım, o kadar hızlıydı ki başım dönüyordu ve alt dudağıma yumuşak ve sert bir şey bastırduğında vücudum sarsıldı, nefesim kesildi.

Henüz öpüşmemiştik. Sadece parmağını dudağıma dokundurdu ve bu beni tepeden tırnağına ürpertti.

"Çok kırmızılar," diye fısıldadı tam önümde, o kadar yakındı ki, hayatta olsaydı nefesini hissederdim. "Çok yumuşak. Kanının gümbürdediğini hissediyorum May. Kalbin çok hızlı atıyor. Korkuyor musun?"

Nefesim boğazımda düğümlendi, ciyaklamaya benzer bir ses çıkardım ve parmağını aşağıya doğru iterek çenemi okşadı.

"Sanırım korku değil," dedim, sesim o kadar kısıktı ki kulaklarımdaki kan hücumundan neredeyse duymuyordum. "Sanırım sadece gerginim."

"Gergin," diye tekrarladı, parmağını alt dudağımın tam ortasına bastırdı, o kadar sertti ki, alt dişlerimi ortaya çıkaracak şekilde aşağı yuvarladı.

"Bu iyi bir his mi yoksa kötü bir his mi?"

Kalın bir şekilde yutkundum ve o da dudağımı bıraktı.

"İkisi de," dedim dürüstçe. "Ama... önemli bir şeyi beklerken genellikle gergin olurum."

Hava tekrar değişti, elleri yanaklarıma yerleşti ve aniden, sert kemik ayrılmış dudaklarıma değdi.

"Önemli," diye tekrarladı, ağızı benimkine doğru hareket ederken. "Evet, öyle." Beni öptü.

Ve öpücüğüyle birlikte korkunç, boğucu bir karanlık fırtına gibi içime aktı.

Bölüm 7

Virgil

Ağzım onunkine değdiğinde, gölgem dışarı fırladı, onu sarmak için can atıyordu. Bir an tereddüt ettim. Acıkmıştım. Ya içgüdüsel olarak ondan beslenirsem? May'in verecek fazla bir şeyi yoktu. Ben kendimi durduramadan ölmüş, emilip kurutulmuş olurdu.

Onun artık olmayacağı düşüncesi beni üzüntüye boğdu ama onun parıldayan, güve benzeri enerjisini içme, onu içime alma fikri...

Açlığımı körükledi ve gölgemin ona doğru sıçramasına ve May'in vücudunun etrafında boğucu bir tutuşla sıkılaşmasına neden oldu. Ağzıma karşı inledi ve ben daha da sıktım, ayartma ve arzu devraldı.

Ben orada, iki zevk arasında, May'e ağzımla ya da varlığımla sahip olmak arasında gidip gelirken, onun dudakları benimkilere değdi.

Beni tereddütlü bir nezaketle öptü ve ben de göğsümün derinliklerinden ilkel ve yumuşak bir ses çıkardım. Gölgem onu serbest bıraktı, şimdi kavramak yerine okşuyor, gergin bedenini yatıştırıyor, almak yerine içine akıyordu.

Tadı bir yaz akşamında kır çiçekleriyle dolu bir çayır gibiydi. Gece yarısı gökyüzüne çıkan ürkek ateş böcekleri gibi. Yağmur ve ateş gibi, kelebeklerin ve arıların tatlı ruhları gibi.

Tadı hayatın kendisi gibi olabilir.

Açlığım değişti, tüketme ihtiyacım sahip olma arzusuna dönüştü. Gölgem uzuvlarının üzerinde gezinip tenine baskı yaparken onu ağzımla yuttum ve varlığımın ağıyla sardım.

Acı çektiğini ifade eden boğuk bir ses çıkardı ama yine de ağzı benimkinin tadına baktı ve kolları boynuma dolandı, parmakları saçlarıma bastırdı, telaşlı ve tereddütlüydü.

Gölgeu onu sararken, kollarım ona dolandı, onu kendime bastırdım, parmaklarım sırtında aşığı yukarı gezindi. Omurgasının kemiklerini, kaslarının değışen ağırlığını ve daha derinde, damarlarında akan kanı hissettim.

Öpüşmeyi kestim ve yanağıu başına koyarak onu daha da yakın tuttum; kollarımda titriyordu, nefesi yırtıcı bir hayvandan kaçan korkmuş bir hayvanınki gibiydi.

Biz buyduk ve bu gerçeğin o kadar farkındaydım ki, ruhumu çok acıtıyordu.

O avdı. Ben avcıydım. Ve vücudu benden korkması gerektiğini biliyordu, May'in kendisi o kadar çarpık, o kadar kırık olsa bile, bunu anlamıyordu.

Belki de yanılmışımdır. Belki de canlıların kalpleri dehşet içinde olduğı kadar şehvet içinde de güçlü bir şekilde atabilirdi. Belki onun vücudu da bozulmuştu, hayatta kalma içgüdüsu arızalanmıştı.

"Hâlâ gergin misin?" Enerjilerimi yumuşatmaya çalışarak, canımı yakan bir güçle gölgemi ondan uzaklaştırarak sordum.

"Hayır," diye nefes aldı May göğsüme doğru. "Ben... ateşim var. Sanırım. Sıcak. Ama... İyi hissettiriyor."

İçgüdüleri zarar görmüş müydü yoksa doğanın ötesini görüp buna rağmen beni isteyebilir miydi? Bilmiyordum. Ve umursamayacak kadar bencildim.

Kendini bana teslim ettiğinde, asil olmak ve bunun mantıklı bir karar olup olmadığını sorgulamak istemedim. Tabii ki değildi. Aklı başında hiçbir hayvan kendi iradesiyle bana gelmezdi. Bunu biliyordum ama yine de umursamamaya, May'i yola getirmemeye ve bana sarılmaktansa benden korkmasının daha makul olduğunu açıklamaya karar verdim.

Ne verirse alırdım. Umarım, çok fazla almadan dururum.

"Teşekkür ederim," dedim ve pişmanlıkla gitmesine izin verdim. "Lütfen bir şeyler ye. Bir saat içinde dönerim."

Artık onu daha rahat bırakıyordum. Artık fırsatını bulduğunda kaçacağından endişe etmediğim için hizmetkârlarımı ona göz kulak olmaları için görevlendirdim ve avlanmaya gittim.

Bana haftalarca yetecek tatlı, canlı enerjiyle dolup taşarak döndüğümde, o hala mutfaktaydı. Hizmetçilerim banyoda biraz zaman geçirdiğini, ardından sütünü içtiğini ve yavaş lokmalar halinde ballı ekmek yediğini söylediler.

İçeri girdiğimde onu sandalyesinde otururken ve üzerinde tek bir şekerli kurabiye bulunan tabağına bakarken gördüm. Kararlı görünüyordu, duruşu

Dümdüz, gözleri yoğun.

"Geri döndüm," dedim

usulca.

Masadan uzaklaştı ve kızarak önümde durdu. Bana bakmadı, sadece yere baktı ve ben de nedenini merak ettim.

"Şu anda hissettiğin duygu nedir?" Merakla sordum.

İşin iyi tarafı, bana bir kez söylediğinde, bir dahaki sefere aynı şekilde davrandığında hatırlayacak ve bilecektim.

May irkildi, önce masaya sonra da bana baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı, kızarması derinleşti.

"Ben... Sanırım buna utanç deniyor."

"Neden utanıyorsun?" Merakım artarak sordum. "Bir şey mi oldu?"

Onun yanında kalmalıydım, diye kendimi azarladım. Önemli bir şeyi kaçırmışım.

"Utaniyorum çünkü bu kurabiyeyi istiyorum ama bir tane yersem daha fazlasını isteyeceğimden korkuyorum."

Bunu hızlıca söyledi, hala bana bakmıyordu ve şaşkınlığım arttı. İşte oradaydı. May insan yiyecekleri hakkında güçlü duygular besliyordu. Tıpkı bala yaptığı gibi.

"Birden fazla kurabiye yemenin nesi yanlış?" Sorularımı çok rahatsız edici bulursa diye odadan çıkışını engellemek için bir adım daha yaklaşarak sordum.

May ellerini birbirine vurarak bana baktı ve başını hafifçe salladı.

"Açıklama çirkin ve yanlış ve bunu düşünmemeliyim bile. Bu benim yeni hayatım. Eskiye geride bırakmalıyım. Özür dilerim."

"Yanlış bir şey yapmadığın halde özür dileme," dedim ve ona dokunabilecek kadar yaklaştım.

Büyüleyiciydi ve benden bir şeyler saklamaya çalışması, aramızda utanç duvarları ve kaçamak bakışlar oluşturmaya merakımı alevlendirdi. Artık karnım tok ve mutluydum, May'e ilgi göstermek için dünya kadar zamanım vardı.

Onun tüm sırlarını ortaya çıkarırdım.

"Bana çirkin açıklamayı anlat," dedim ellerimi omuzlarına koyarak. May'in yüzü değişti, ağzı bir o yana bir bu yana döndü ve yüz hatlarındaki her seğirmeyi ezberledim. Bunlar kendisinden sakladığı sırların işaretleriydi.

Ben. Bunları bilmem gerekiyordu, böylece bu şekilde davrandığında ondan gerçeği öğrenebilecektim.

"Çünkü kurabiyeler beni şişmanlatacak," dedi hızla, sanki kelimeleri zorlayarak. "Ve ben zaten çirkinim."

Kafam karışmış ve sinirlenmişim. Açıkça durum böyle değildi.

"Bana yalan söyleme," dedim ve irkildi, geniş gözlerle yukarı baktı. "Sen çok güzelsin. Bir daha asla kendine çirkin deme."

İrkildi, dudakları aralandı ve o açık ifadesiyle bana baktı. Gözleri kocaman, ağzı açık, burun delikleri genişlemişti. Sanki beni tüm duyularıyla, normalden çok daha yoğun bir şekilde içine almıştı.

"Kurabiyelere gelince, fırıncı bana karısının onları fazlasıyla yediğini söyledi. Şişman olup olmadığını bilmiyorum, çünkü buna pek dikkat etmiyorum, ama yaşam enerjisi sağlıklı, güçlü ve parlak, ve ben de senin için bunu istiyorum. Kurabiyelerin sizi şu an olduğunuzdan daha zayıf hale getireceğini düşünüyor musunuz? Bu yüzden mi endişeleniyorsun?"

Bu gerçek bir soruydu ama May aniden gülümseyerek başını salladı.

"Hayır," dedi gözlerinin kenarları kırışarak. "Sanırım beni daha iyi yapabilirler."

"Kurabiyeyi al o zaman. Beğenmezsen alınmam. Eğer beğenir ve hepsini yersen, daha fazlasını almak için kasabaya gideriz."

Omuzlarını bıraktım ve May başını salladı, gözlerini yere indirdi. Güzel yüzü al al olmuştu ve arkasını dönüp masaya bakarken kulaklarının ucu bile kızarmıştı.

Kurabiyeye uzandı ve sonra sessiz çıtırtı sesleri duydum. Yavaşça yedi, görmeme izin vermedi ve sessiz olmaya çalıştı. Bunun nedenini merak ettim ama sonra aynı şeyi benim de yaptığımı fark ettim.

Görürse ne düşüneceğinden korktuğum için buraya dönerken kendimi avlanmaktan alıkoymadım mı? Sadece takip etmeyeceğini bildiğim zaman gitmedim mi? Belki o da benim gibiydi, beslenme alışkanlıklarının beni iğrendireceğinden korkuyordu. Tiksindireceklerinden değil. May'ın yaptığı hiçbir şey beni isyan ettirmez. Ama kendime de izin verdiğim için ona da bu mahremiyeti sağlayabilirdim.

Kurabiyesini bitirdi, bir yudum süt içti ve tabağıyla bardağını topladı. Elimi omzuna koydum ve hafifçe irkildi.

"Bırakın. Hizmetçiler temizler. Şimdi benimle gelin. Sana göstereceğim çok şey var."

Bölüm 8

Mayıs

Yemekten sonra uykum geliyordu ama yine de normalden çok daha fazla enerjim vardı. Sesleri uzaklaştırmama ve midemin dolu olduğu hissine katlanmama yardımcı oluyordu. Utançtan tüylerimi diken diken eden yasak, yaramaz bir his...

Bu düşünceyi bir kenara ittim.

Yetimhanede hiç yemek yemiyor değildim. Günde üç öğün yemek yiyorduk ama porsiyonlarımız sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Madam Sundara yiyecekleri kendisi tartar, her kıza uygun miktarda yiyecek vermek için her hafta yaptığı bir çizelgeyi kontrol ederdi.

Sahneye çıkması planlananlar daha az aldı. Ben de sık sık sahneye çıkardım. Çoğu kızın aksine, dans etmekten hoşlanıyordum ve Madam, alışılmadık bir nezaketle, bir keresinde bana doğal bir yeteneğim olduğunu söylemişti.

Demek bu yüzden tokluk hissine bu kadar alışık değildim. Neden şimdi ellerim terliyor ve vücudum şişkin ve hasta hissediyordu.

Ama artık gösteri yapmayacaktım, değil mi? Bu geride kalmıştı. O zaman yemekte sorun yoktu. Doymuş hissetmeye alışacaktım.

Virgil kolumu dirseğinin arasına aldı, merdivenleri çıkarken adımları yavaştı ve benim hızıma göre ayarlanmıştı. Birinci katta beni evin sağ tarafındaki bir dizi odaya, batı kanadına götürdü. Kalbim hızlı atıyordu, efordan değil ama endişeden.

Beni yatak odasına götürdüğünden şüpheleniyordum.

Yaklaştığımızda yaldızlı çerçeveli bir dizi beyaz kapı açıldığında durdum, ayaklarım devam etmeyi reddediyordu.

İçerideki devasa yatağı gördüm. Koyu renk çarşafarla kaplıydı ve bir tarafa tutturulmuş, gölgelikten sarkan şeffaf bir kumaşla kısmen gizlenmişti.

Virgil yüzünü bana döndü.

"Burası senin odan May."

Sesi alışılmadık derecede nazikti. Başımı kaldırıp yüzündeki ifadeden bir şeyler anlamaya çalıştım ama her zamanki gibi vurdumduymazdı.

"Şey... Teşekkür ederim," dedim, kıpırdanarak. "Peki sen... içeri girecek misin?" "Evet."

Bir adımdan diğerine geçerken içimi bir gerginlik dalgası kapladı. Demek bu kadardı. Düğün gecesi, beklendiği gibi.

Koridorun sonundaki pencereye baktım ve gerçekten de gökyüzü koyu pembeler ve morlarla renklenmişti, güneş çoktan batmıştı.

Tamam o zaman. Yapabilirim. Ne de olsa evliliğin neler getireceğini en başından beri biliyordum. Bir yabancıyla evleneceğimi ve onunla yatmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Ama şimdi kocamın kim olduğunu, insanların ondan ne kadar korktuğunu ve kasabadaki o iki kadının yaptığı gibi ona dehşet ve tuhaf bir saygıyla lich dediklerini biliyordum... Birdenbire çok daha kötü göründü.

Tek teselli onun bir trol olmamasıydı. Virgil erkeksi ama zayıf bir yapıya sahipti ve hareketlerinde zarafet ve dikkat vardı. Beni ezmezdi.

Ve sonra... öpücük vardı.

Eğer bu da o öpücük gibi bir şey olsaydı, diye düşündüm, hafifçe gevşeyerek, o zaman belki o kadar da kötü olmazdı. Belki de yetimhanedeki kızların söylediği gibi acı çekmezdim.

Çok acıyor, May. Sanki biri seni parçalıyor.

Titreyerek sesi uzaklaştırdım ve kendimi daha az korkutucu şeylere odakladım.

Yani... öpücük.

O sert ama sıcak dudakların yüzümdeki hissi. Virgil'in ağzı kuruydu ama yine de benimkine dokundukça ısınıyor ve yumuşuyor gibiydi. Ve tadı çok hoş ve çok... büyüleyici. Tadı ateş gibiydi, hoş kokulu bir alev, sıcaklık ve güvenlik gibi ve başka bir şey. Karanlık ve aç bir şey, kanımı heyecanlandırıp başıma ve kalçalarımın hücum ettirdi.

Bu anı kalbimin çarpmasına, midemde keleklerin uçuşmasına neden oldu ve başımı kaldırıp Virgil'e baktım.

Belki de benimle yatmasına hiç aldırmazdım. Yatak odasının hışırtılı karanlığında güçlü elleri vücudumda dolaşsa. Beni kendine yaklaştırıp biraz daha öpse ve kıyafetlerinin altındaki vücudu gösterse...

"Ne düşünüyorsun May?" diye sordu başını yana eğerek.

Hıçkırdım, irkildim ve utandım. Çok uzun süre sessiz kaldım, onu kapıda beklettim ve az önce onu çıplak görmeyi düşünürken ona baktım.

Çok edepsiz.

Başka tarafa baktım, yüzüm ısındı ve alt dudağımı endişelendirdim. Yalan söylememi yasaklamıştı ve bu beni rahatlatmıştı. Ona doğruyu söylersem kızmamalıydı.

"Düşündüm de... şimdi düğün gecemiz için... uygun bir zaman mı?"

Ellerim sabit durmuyordu. Ona bakamıyordum çünkü utancım sıcak bir ateş gibiydi, bu yüzden nasıl tepki verdiğini bilmiyordum. Zaten yüzü genelde bir şey ifade etmezdi. Gözlerindeki parıltının renk değiştirmesi dışında.

Kontrol etmek için kafamı kaldırdım ve eminim ki gözleri turuncuydu.

"Henüz değil May," dedi, ifadesiz bir sesle. "Önce kendini rahat hissetmeni istiyorum."

Şaşkın bir nefes aldım. Ben kendimi çoktan hazırlamış, hatta dört gözle beklerken o hayır demişti. Şimdi garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. Rahatlamıştım da, ama daha çok... memnuniyetsizdim.

En çok da zamanla rahatlayacağımı düşünmesine şaşırmıştım. Bana imkansız görünüyordu. Ama eğer buna inanıyorsa, belki de umut vardı.

Başımı kaldırdım ve Virgil'in gözleri konuşmadan beni izlerken yavaşça mavi rengine döndü.

"Çok nazıksınız," dedim sessizliği doldurmak için.

"Öyle mi? Ben sadece bunun ihtiyatlı olacağını düşündüm. Sık sık yatağına gelmek isteyeceğim May. Her seferinde rahatsız olman senin için sağlıklı olmaz."

"Oh."

Yüzüm kızararak başka tarafa baktım. Demek beni istiyordu. Ve korkmayayım diye kendini tuttu.

"Hâlâ nazık olduğuna inanıyorum," dedim usulca ve ona utangaç bir gülümseme verdim.

Virgil'in gözleri biraz daha parladı ve sonra ağzı yavaşça yukarı kıvrıldı, köşeleri kalktı. Yüzünün geri kalanı değişmedi, sadece ağzı değişti, bu yüzden gülümsemeye çalıştığını anlamam bir anımı aldı.

Ürkütücü ve yanlış görünüyordu ama yine de... Acaba bunu benim yüz ifademi taklit etmek için mi yaptı? Beni daha rahat hissettirmek için.

"Işıklar birazdan yanacak," dedi bir süre sonra, gülümsemesi hâlâ yüzünde sabitti. "Ve size gardırobunuzu göstermek istedim. Önceden hazırlandı ve hizmetçilerim yavaş yavaş size daha iyi uyacak şekilde ayarlayacaklar. Şimdilik sadece yarın giymek üzere bir elbise seçmenizi umuyorum. Gece boyunca sizin için dikebilirler."

"Teşekkür ederim," dedim yine kızarak.

Çok düşünceliydi. Midemde sıcak, hoş bir his yükseldi ve Virgil'in koluna dokunarak parmaklarımı giysilerinin kumaşı üzerinde gezdirdim. Kadife olduğunu biliyordum. Yumuşak, pelüş ve alışkın olduğum ince, yıpranmış kumaşlardan çok daha güzeldi.

Giydiğim elbise, etekleri yıpranmış, sıkıcı, gri bir şeydi. Başka bir şey giymek için sabırsızlanıyordum. Örneğin beni daha iyi sıcak tutacak bir şey. "İçeri gelin. Bencilce davrandığımı biliyorum ama tepkilerinizi incelemek istedim. Yeni kıyafetlerin kadınlara neşe verdiğini duymuştum ve mutlu olduğunuzda neye benzediğinizi görmek istiyorum."

Kalbim acıyla sıkıştı ve yüzündeki tuhaf gülümsemeden başka bir yere bakamadım. Beni mutlu etmek istiyordu. Sadece bu düşünce bile göğsümde sevinç baloncukları patlamasına neden oldu ve geniş bir gülümsemeyi engelleyemedim.

"Teşekkür ederim Virgil," dedim.

Ve sonra, daha iyi düşünmeden, yaklaştım, parmak uçlarımda durdum ve pürüzsüz yanağına hafif bir öpücük kondurdum.

Virgil'in gözleri ışıkla parladı ve karanlığın dalları göğsünden fırlayıp bana doğru uzanırken hafifçe sendeledi. Nefesim kesildi, dengemi kaybettim ama düşmeden önce beni yakaladı, kolu sırtımı destekliyordu ve karanlık ellerimi, göğsümü ve karnımı sardı.

Sanki canlı bir beden bana bastırıyormuş gibi sıcaktı ve hafifçe titreşiyordu. Bu his öncekinden tamamen farklıydı. Artık korkutucu değil, sadece hoş ve biraz da gıcıklayıcıydı. Şaşkınlıkla kıkırdadım.

Mırlayan bir kediye tutmak gibiydi. Daha da iyisi, mırlayan kedilere sarılmış gibi.

"Gıcıklanıyor," dedim gülerek ve Virgil'e baktım.

Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu ve gözleri donuktu, derinliklerinde sadece en soluk kırmızı alevler dans ediyordu. Nefesim kesildi, kahkahalarım dudaklarımda söndü. Ciddi görünüyordu, yüzünün ve vücudunun hatlarında yoğun bir şey vardı ve bu bana aniden ne kadar yakın olduğumuzu fark ettirdi.

Vücudumun yan tarafları karnına ve kalçasına baskı yapıyordu ve etrafımdaki kolu sıkıydı, tutuşu kaçınılmazdı. Kaçmak istediğimden değil. Çünkü beni kendine doğru bastırma şekli çok sahipleniciydi. Sanki beni gerçekten istiyordu. "Seni tekrar öpmek istiyorum," dedi, sesi sakindi. Yine de sadece ağzından değil, birden fazla yerden geliyor gibiydi. Ses, bedenime sürünen karanlıktan akıyordu ve ben endişeyle ona baktım. "Korkma," diye fısıldadı Virgil, sesi etrafımı sarıyordu. "Gölgem sana zarar vermeyecek. Bu sadece seni tutabilmemin başka bir yolu. Seni hissetmenin."

Titreyerek nefes aldım ve yüzümü yukarı çevirdim. Gözleri derin, için için yanan bir kırmızıydı ve içimden bir dehşet dalgası geçti, derimin üzerinde gezinen gölgeli dallar tarafından hemen yatırıldı.

"Beni öpebilirsin," dedim, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Tepeden tırnağa titriyordum, Virgil'in gölgesinin ürkütücü, tekinsiz hissi onun yakınlığının heyecanı ile karışıyor. Ne olduğunu, neler olduğunu bilmiyordum ama vücudum çok sıcaktı, sanki bir fırın gibiydi.

Canlı ve muhteşem sıcak. Güvende. Onun içinde kozalandım.

Virgil dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve boğazımdan çıkan küçük bir sesle ağzımı açarak ürperdim. Kolu beni daha da yakınımaya bastırdı, ben ona doğru eğilene kadar sırtımın küçük kısmını itti ve önce dudaklarımın, sonra da ağzımın içinin tadına baktı.

Virgil'in sert ve pürüzsüz dili sanki izin istiyormuş gibi nazikçe dilime değdiğinde titredim ve sesli bir şekilde nefesim kesildi. İzin verdim, ona açıldım ve gölgesi vücudumda aşağı yukarı kayarken beni derinden öptü, mırıldanan dallar boynumu sardı, kafa derimi sıyırdı, kalçalarımı ve bacaklarımı sıyırdı.

Çok günahkârca iyi.

İtiraz etmem gerektiğini düşündüm çünkü bu dokunuş hiç hoş değildi ama edemedim. Bedenim kontrolümden çıkmıştı, titriyor ve yanıyordu, tamamen ele geçirilmişti.

Gölge kalçalarımın etrafını sarmıştı ve kendimi onun pençesinde gevşemiş ve çözülmüş hissediyordum. Virgil'i beceriksizce ama beni şaşırtan bir açlıkla öptüm ve dudaklarımı onunkilere değdirip utangaçça dilimi ağzına bastırdığımda her şey gerildi.

Virgil'in beni saran kolları sert ve sahipleniciydi, kemikli parmakları kalçamda ve sırtımın alt kısmında genişçe yayılmıştı. Gölgesi tenimi itiyor, her yerime dokunuyordu ve aniden uyluklarımın arasına girdi.

Vücudumun en mahrem, yasak bölgesine doğru kaydı, bir yılan gibi içeri girdi ve ben geri çekilmeye çalışarak sarsıldım. Ama Virgil'in tutuşuna o kadar kapılmıştım ki, gölgesi her parçamı sarmıştı, hareket edemiyordum.

İtiraz etmek için bağırdığımda, sesim ağzı tarafından yutuldu. Panik içimde yükseldi, dondurucu soğuk bir dehşet...

Her şey durdu. Virgil'in ağzı yavaşça benimkini bıraktı, elleri etrafımda gevşedi ve gölgesi çözüldü, ona geri koştu, vücudunun içinde kayboldu.

Bir dal Virgil'in bacaklarının arasındaki yere geri döndü ve ben utançtan kıpkırmızı kesilmiş bir halde başka tarafa baktım.

Bana geniş bir alan bırakarak kenara çekildi ve ben titremeyi bırakıp nefesim yavaşça sakinleşene kadar orada durup bana baktı.

"Kaçmıyorsun," dedi sonunda, uzun ve rahatlatıcı bir nefes alıp nihayet ona baktığımda.

"Neden yapayım ki? Sen durdun," dedim, aniden bu kadar uzakta olmamasını dileyerek.

Onun rahatlığını istedim. Dokunmasını istedim. Ama tekrar çok yaklaşması riskini almak istemedim.

"Özür dilerim May," dedi o ölü, düz sesiyle, gözleri mavi mavi parlarken.

"Kendimi kaptırmıştım. Seni korkuttum. Bir daha olmayacak."

İşte oradaydı. Hayal kırıklığı ve rahatlama, aynı madalyonun iki yüzü göğsümde dönüp duruyordu. Ellerimi çaresizce sıktım, tüm o heyecandan aniden yorulmuştum.

"Uzun bir gün oldu," dedim gözlerimi yere indirerek. "Sanırım uyumak istiyorum."

Virgil kıpırdamadı ya da tepki vermedi, öylece durdu ve ben bir suçluluk duygusu hissettim. Yeni gardırobumu keşfederken beni izlemek istememiş miydi? Beni mutlu görmek istemişti. Ama ben sönük ve yorgundum ve kıyafetlerim ne kadar güzel olursa olsun, onlar için herhangi bir neşe duyamayacağımı biliyordum. Bu gece olmaz.

"Anlıyorum," dedi sonunda. "İyi uykular May."

Arkasını döndüğünde kalbim acıyla çarptı ama aldırmadım. Yatak odama girdim ve sessizce kapıyı kapattım.

Bölüm 9

Virgil

Biraz daha, diye düşündüm, kendimi suçlu hissediyordum ama geri dönemiyordum. May yatağında uyuyordu ve ben de yatağının üzerinde durmuş ona bakıyordum. Ben orada dururken ay hareket etti, gece gökyüzündeki yavaş yolculuğu May'in penceresinden görünene kadar görünmedi. Yakında şafak sökecekti ve ben hala yerimden kıpırdıyamıyordum.

Gölgeyle özlemle titreşiyordu ama sadece parmak uçlarına dokunmasına izin verdim. Eğer uyanır ve beni yatağının üzerinde öylece dikilirken bulursa, kesinlikle benden kaçardı. Bunu riske atamazdım.

Ve kontrolü tekrar kaybetme riskini göze alamazdım. Daha önce, o kollarımdayken, tamamen içime hapsolmuşken, her şeyi yapabiliyordum. Ondan sarhoş olabileceğimi düşünmekten nefret ediyordum. Yapmadım ama en az onun kadar kötü bir şey yaptım. May'e o rahat edene kadar bekleyeceğime söz verdikten sonra, ona dokunmadan duramadım. Bu benim açımdan korkunç bir karakter zaafıydı.

İnsan verdiği sözü tutmalı. Her zaman.

Özellikle de gelene verilenler.

May uykusunda kıpırdandı, yüzü büküldü, ağzı aşağı doğru kıvrıldı. İçinden sıkıntılı bir ses çıktı ve seğirdi, gözleri daha da sıkıldı, ağzı açıldı. Çarşafı kavrıldı, inliyordu ve ben anladım.

Kabus görüyordu.

Orada durdum, kararsız ve çelişkiliydim. Bir yandan, burada olmamalıydim bile. Onu bu şekilde görmemeliydim. Ama oradaydım, gördüm ve onu rahatlatmak için içimde karşı konulmaz bir ihtiyaç duydum, gölgeyle sarsıldı ve May'in korkusunu yatıştırmak için yaklaşmaya çalıştı.

Yine de tereddüt ettim. Belki de rüyasında beni görüyordu. Eğer kâbus benim hakkımdaysa, ona dokunarak durumu daha da kötüleştirebilirdim. Uyuyor olabilirdi, ama

Uyuyan zihni beni tanıyacak ve dehşete kapılacaktı.

Sıkı göz kapaklarının altından gözyaşları akıyordu, ağzından korkunç, kırık bir feryat koptu ve ben buna engel olamadım.

Gölgemin istediğini yapmasına izin verdim ve sevgiyle saçlarına bastırdı, şakaklarındaki gergin deriyi yumuşattı ve üşümüş parmaklarına sıcaklık akıttı. İçimden dalga dalga çıkarak büyüdü, yatağın tüm çerçevesini doldurdu ve May'ın etrafını sararak onu rahatlattı, okşadı, ona sıcaklık verdi.

Ne kadar büyük bir gölge. Ne kadar küçük bir kız.

Bir insan için yetişkin bir yaş olan on dokuz yaşında olduğunu bilmeme rağmen uykusunda çırpınırken çok genç görünüyordu. Benim güzel gelinim, olması gerektiği gibi gölgeme sarılmıştı.

May sakinleşti, yavaş bir nefes verdi. Alnı düzleşti, yüzü gevşedi ve huzurlu uykusuna geri döndü, gerginlik vücudunu terk etti.

İşini yapsa da gölgem gitmesine izin vermedi. Geri çekildim, kendimi pelüş bir koltuğa bıraktım ve karanlığımın gelinimin etrafını sararak onu gece teröründen korumasına izin verdim. Böylece onunla birleştim, gözlerimin kararmasına izin verdim ve sadece hissettim. Göğsünün yavaşça inip kalkışını. Boğazında atan zayıf nabızı.

Teninin ipeği, saçlarının gıdıklaması ve vücudu, kırılğan, kırılabilir, merhametimde.

Hiç bitmesini istemediğim tatlı bir işkenceydi.

Yine de gökyüzü şafakla birlikte kızardığında, o uyanmadan önce birkaç saatlik uykuyu yakalamak için ses çıkarmadan ayrıldım. Yatağım onsuz büyük, soğuk ve yalnız hissettiriyordu.

*

Sonraki birkaç gün nispeten huzur içinde geçti. May evi keşfederken ona eşlik ettim, en sevdiği yerlere giden en hızlı yolları öğrendim. Mutfağı seviyordu ve sık sık dolapları açıp yiyeceklere bakıyor, ekmeği kokluyor, bal kavanozlarını açıyor ve yapışkan, altın rengi tatlılığın bir kaşıktan yavaşça kavanoza geri damlamasını izliyordu.

Ben görebiliyorken asla yemek yemezdi ve ben de onu yalnız bıraktırdım. Ne de olsa yemek yerken onu yanımda götürmezdim. Adil görünüyordu.

Her gün onun yaşam gücüne yakından bakma isteğiyle mücadele ettim. Göğsünde yanan küçük alev beni çağırıyordu, tatlı güzelliği saatlerce bakmak istediğim bir mucizeydi, ama kendimi tuttum. May hâlâ zayıftı ve bir gün ondan su içmeye karşı koyamayacağımdan korkuyordum.

Onun yaşam enerjisini tatmak acımasızca bastırđđđm bir saplantı haline geldi ve bu yüzden kendime ona bakmayı bile yasakladım. Bunu yapmak neredeyse imkansız olsa da, günaha karşı savaşmayı kolaylaştırdı.

May benimle yaşamaya alışmak için elinden geleni yaptı. Her gün konuştuk, birlikte saatler geçirdik ve ona sağladđđđm her şeyden keyif aldı.

Her gün farklı bir elbise giyiyor, kalın ve sıcak tutan kumaşlardan olanları seçiyor, omuzlarını bir şal ya da kazakla örtüyordu. Hizmetçilerim gardırobunu ayarlamak için hızlı bir çalışma yaptılar ve kısa süre sonra May'in tüm kıyafetleri ona çok güzel uyuyordu.

Günler geçti. Onu bir kez bile öpmedim ve o da benim ilgimi çekmek için hiçbir hareket yapmadı. Yine de geceleri yatak odasını ziyaret etmekten kendimi alamadım. Orada, yatađđđn yanındaki koltukta oturdum, onu gölgemle öylesine sardım ki, gölge onu sardı.

Bir daha kâbus görmedi ve ben de bunu korkunç saplantımı haklı çıkarmak için kullandım. Varlıđđđm ve dokunuşum daha iyi uyumasına yardımcı oluyordu. Bu yüzden uyanır ve beni görürse her şeyin biteceđđđni bildiđđđm halde bunu yapmaya devam ettim.

Dehşete kapılırdı ve ben de onun kabuslarını yatıştırmak yerine kabuslarından biri olurdum.

Gün boyunca evimi çevreleyen arazide yürüyüşler yaptık. Başlangıçta kısa sürüyordu, bahçede sadece yirmi dakika, ancak kısa süre sonra May daha uzağa gitmek istedi ve ben de mecbur kaldım.

Hep onunla gelirdim. Onu beslenme alanlarımdan uzak tutmalıydım ki açlıđđđmın toprakta yarattıđđđ tahribatı görmesin. Böylece benden korkmayacaktı.

Yol ayrımına her geldiđđđimizde May'i sola, ormanın el değmemiş, bakir kısımlarına yönlendirdim. Ağaçlarda cıvıldaşan kuşlar, ağaç kabuklarına vuran ağaçkakanlar, bizi gördüklerinde yere sıçrayan sincaplarla daha havadardı.

Ta ki bir gün May yol ayrımında durup kasten sağa dönene ve sık büyüyen iğne yapraklı ağaçların altındaki karanlığa bakana kadar.

"Orada ne var?" diye sordu ve ben de hızla yaklaşarak onun yoluna çıktım.

"Özel bir şey yok," dedim. "Karanlık. İyi korunmuyor. Kimse oraya gitmez ve tehlikeli hayvanlar olabilir."

Bu bir yalan mıydı? Kırmızı yapraklı ağaçların altında, her zamanki gibi sol patikadan yürürken merak ettim.

Av alanlarım güzel değildi ve iyi bakılmadıklarını söylerken bunu kastetmiştim. Ve eğer 'hiç kimse' derken sadece kendimi kastettiysen, bu da doğrudu. Benden başka kimse o yoldan gitmezdi. Peki ya tehlikeli hayvanlar?

Sinsi sinsi dolaşan bir avcı gerçekten de tehlikeli bir hayvandı.

Ama bununla kendimi kastettiğimi eklemedim. May'i uyardığım tehlikeli hayvanın onunla aynı evde yaşadığını. Onun ismen kocası olduğunu ve her geceyi yatağının yanında geçirdiğini, karanlığı onu bütünüyle yutarken uyurken onu izlediğini.

Bunu bilemezdi. May'in korkusuzluğu kaybedilemeyecek kadar değerliydi.

Çok geçmeden hava değişti, Eylül ayının son altın günleri yerini Ekim yağmurlarına bıraktı. Rüzgârlar şiddetini artırdı, hava soğudu ve gökyüzü bulutlarla karardı. May içeride kalmayı tercih etti ve ben de hizmetkârlarıma onun en sık gittiği odalarda ateş yaktırdım.

Mutfak. Yatak odası. Kütüphanesi.

Özellikle kütüphaneye bayılırdı. Kitaplar kendi dünyamın dilinde yazılmış olsa da, May kitapların sesini çok sevdiğini söylüyordu. Uzun akşamları kükreyen ateşin başında oturur, ayaklarımın dibine kıvrılır, ben okurken sesimi dinlerdi.

O akşamlar bana huzur veriyordu. May'in ona ne okuduğumu anlamadığını bilsem de, kendimi onunla daha fazla paylaşıyormuşum gibi hissediyordum. Ona en sevdiğim şiir parçalarını, destansı aşkları ve büyük savaşları anlatan eski romantik hikayeleri okudum ve kelimelerin ritmini ve melodisini dinlerken, ne anlatmaya çalıştığımı anladığımı hissettim.

Sen benim için değerlisin. Yalnızlığımı yatıştırıyorsun. Gitmene asla izin vermeyeceğim. May'in kütüphaneden bile daha çok sevdiği bir oda vardı ki bu çok talihsiz bir durumdu çünkü iyi ısıtılamıyordu. Balo salonu ateşle ısıtılamayacak kadar büyüktü ve sıcak olması için içini dolduran bir beden kalabalığına ihtiyaç vardı. Ancak soğuk ve yankılı olmasına rağmen May her gün bir şeylerin cazibesine kapılarak burayı ziyaret ediyordu.

Nihayet bir gün, kızarmış ve utangaç bir halde yanıma geldi ve balo salonunun köşesinde duran piyanoyu çalıp çalamayacağımı sordu.

"Tabii ki," dedim, ona daha önce göstermediğim için anında kendime kızarak. "Benim de bir kemanım var. Biri benim kadar uzun yaşarsa, öğrenmekten başka çaresi kalmaz. Gel, senin için müzik çalayım."

"Bekle," dedi, yüzü kızarmıştı. "Başka bir şey giyeceğim. Uzun zamandır dans etmemiştim ama artık kimse beni zorlamadığı için... Özledim."

"Dans edebiliyor musun?" Gölge açlıkla kıpırdanırken sordum. "Ve biri... seni zorladı mı?"

Bu yeniydi, daha önce konuşmalarımızda hiç gündeme gelmeyen bir şeydi. May geçmişinden bahsetmezdi, ben de burnumu sokmazdım. Yine de şimdi bu kırıntıyı paylaştığına göre, daha fazlasını bilmek istiyordum.

"Sana sonra anlatırım," dedi, yüzü üzgünleşiyordu. "Şu anda... Sadece müzik dinlemek ve dans etmek istiyorum."

Merdivenlerin dibinde onu beklerken içimde bir enerji uğulduyordu. May için müzik çalabilirdim. Dans edişini izleyebilirdim. Ve sonra, bana bazı sırlarını anlatacaktı. Tüm bunların birleşimi beni heyecanlandırdı, gölge huzursuzdu ve dışarı çıkmak istiyordu.

Çok geçmeden May geldi, ayağında çoraplar ve elbisesi... "Sen bir balerinsin," dedim anlamadan.

Baleyi biliyordum elbette. Benim dünyamın, topraklarımın nakledildiği insan dünyasıyla paylaştığı sayısız şeyden biriydi. Müzik ve sanat gibi, bale de likenlerin en çok keyif aldığı şeylerden biriydi.

Sonra. Vardiyadan önce.

"Bale yapıyorum ama ben... ben profesyonel değilim," dedi May gözlerini yere indirerek. "Sadece Madam Sundara... başhemşire... nasıl yapılacağını biliyordu, bu yüzden bizi eğitti."

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı ve omuzlarını yavaşça gevşeterek derin bir nefes aldı.

"Bu dünyada balenin hâlâ var olduğunu bilseydim, izlemeye giderdim," dedim usulca, bu kaba, barbar dünyada yaşamaktansa sonsuz uykuyu seçen arkadaşlarımı düşünerek.

Değişimden sonra kaos vardı. Ne olduğunu hemen anlayamadık, çünkü ülkemizin neredeyse tamamı dünyalar arasında yer değiştirdi ve likenler kendi içlerine kapandılar. Sonunda bir şeylerin ters gittiğini anladığımızda, çünkü çeşitli, yabancı ırklardan insanlar topraklarımızdan geçerken, yeni düzen çoktan kurulmuştu.

Eskiden sadece insanların yaşadığı bu gezegen bir anda başka dünyalardan gelen onlarca, hatta yüzlerce halka ev sahipliği yapmaya başladı. Her biri topraklarının büyük bir bölümüyle birlikte geldi ve doğrudan buraya yerleşti. Değişim sırasında pek çok insan öldü. Daha da fazlası sonra.

Ve Liches hepsini kaçırdı.

Artık anarşi vardı. Her toprak kendi ırkı tarafından yönetiliyordu ve insanlar kendilerini bir dayanak noktası olmadan buldular. Kimsenin olmadığı yerlerde, canavar krallıkları arasındaki dar tampon bölgelerde yaşıyorlardı. Şehirleri, kültürel eserleri, sanatları ve mirasları büyük ölçüde yok olmuştu. Aradan yüzlerce yıl geçti ve bu kayıp hâlâ içimi sızlatıyordu. Evimde bulunanlar, Değişim gerçekleştiğinde dünyamızdan benimle birlikte gelenlerdi. Orijinal dünyamda insanlar yaşıyordu ve onlar sanat, müzik yapıyor, kitaplar yazıyorlardı. Likenler de öyle. Güzel bir toplumumuz vardı, bazen bu güzellik avın acımasızlığıyla gölgelense bile.

Ama bizim dünyamızdaki insanlar likenlerin ne olduğunu biliyordu. Bize saygı duyuyorlardı, hayranlıkları korkuyla karışık olsa bile.

Burada, Alia Terra'da mı? Sadece akılsızca bir dehşet ve tiksinti vardı, sadece insanlardan değil. Herkesten.

"Gösteri yaptık," dedi May sessizce. "Ama erkekler sadece bizi dans ederken görmeye gelmiyordu. Bazen..."

Sözünü kesti ve alt dudağının titrediğini endişeyle gördüm.

"Elbiseyi nasıl aldın?" Konuyu değiştirmek için acele ederek sordum.

"Çizdim," dedi May, biraz sakinleşmişti. "Sadece eğlenmek için. Ertesi gün de gardırobumda buldum."

"Ah. Seni aldılar. Hizmetçilerim şimdi bunu yapacak, böylece onu kullanabilirsin. Eğer bir şey istiyorsanız, onu çizebilir ya da tarif edebilirsiniz. Onlar da sadece ihtiyacınız olanı değil, istediğiniz her şeyi size ulaştırmanın bir yolunu bulacaklar."

May bana meraklı bir bakış attı, sonra da gözleriyle etrafına bakındı.

"Kim bunlar?" diye sordu fısıltıyla. "Onları görebiliyor musun?"

Başımı salladım, yaklaştım, gözlerindeki taze açıklığa çekildim, balerin elbisesinin kumaşına dokunmak için kaşındım. Kesimi eski dünyada gördüklerimden farklıydı ama yine de kusursuzdu. Geçmişteki kültürlü eğlence hayatımı, zevk aldığım saygıyı, hiç yorulmayacakmış gibi görünmemi ve sonsuz uykuyu dilememi özlememe neden oldu.

Çok şey kaybettim.

Yine de bir şeyler de kazandım. O çok değerliydi.

"Onları göremiyorum, tıpkı sizin göremediğiniz gibi," diye açıkladım.

"Hizmetkârlarım... Onlara eskiden *sussunni* derdik. Onlar enerji tozuyla beslenen ruhlar. Lichlere hizmet ederler çünkü onların tek besin kaynağı biziz. Bir lich bol miktarda enerji tozu üretir, bir *sürü sussunni*'yi beslemeye yetecek kadar. Bu bir çeşit ortak yaşam."

Ben konuşurken May bir adım daha yaklaştı, gözleri dikkatliydi ve gölgem yüzeye doğru yükseldi. Etrafını sarmak, onu yakınımı çekmek, tüm sırlarını ondan içmek için can atıyordum.

"Gel. Seni dans ederken görmek istiyorum," dedim ve ona kolumu uzattım. Gülümseyerek koluma girdi ve balo salonuna doğru yola çıktık.

Bölüm 10

Mayıs

Onun için dans etmek istiyorum.

Daha önce hiç anlamamıştım, bazı kızların belli bir beyefendi varken nasıl gösteri yapmak istediklerini. Seçtikleri seyircilere bakışlar atarak, ilgilerini göstererek dans ederlerdi. Bazen bir kız en sevdiği tarafından seçilir ve gecenin sonunda onunla birlikte ayrılır, şafak vakti yorgun, mutlu ya da çok kırılgan görünerek geri dönerdi.

Madam'ın deyimiyle beyefendilerin hiçbiri insan değildi, çünkü insanların gösterilerimize bilet almaya gücü yetmiyordu.

Genellikle bir gösteriden hemen sonra ayrılırdım, utangaç ve gece için kimseyle gitmek istemezdim. Terk eden kızlara ne olduğunu biliyordum. Bize anlatırlardı, bazıları büyük acılardan bahseder, diğerleri ise cinsel zevkler ve aşk hikayeleriyle övünürdü.

"Benimle evleneceğini söyledi. Beni alıp götüreceğini söyledi. O beni seviyor."

Virgil'in kolunu sıktım, yakınlığından teselli buldum. Onun için dans bile etmemiştim, beni tanımıyordu ama yine de beni alıp götürmüş ve evlenmişti. Aşk için asla umutlanmazdım ama bana verdiği her şeyin ne kadar değerli olduğunu biliyordum.

Ve onun için dans etmek istedim.

Piyanonun tasarımı yetimhaneden tanıdığım eski, hırpalanmış piyanodan farklıydı. Aslında Virgil'in evindeki her şey benim alışık olduğum şekillerden biraz farklıydı. Ayrıca işlevini bilmediğim nesnelere de sahipti. Bana etrafı gezdirmekten ve her şeyi açıklamaktan hiç yorulmadı.

Kütüphanesindeki tüm kitaplar Lich dilinde yazılmıştı ve ben saatlerce o güzel sayfalara bakabilir, harflerin zarif çizgilerini takip edebilirdim

parmaklarımla. Kâğıt kalın ve kaymak gibiydi ve kitapları elime almak bile şaşırtıcı bir zevkti.

Hayatım zevklerle doluydu. Ama bir şey eksikti.

Ona hazır olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ve dansın ona mesajı vereceğini umuyordum. Ne de olsa diğer kızlar böyle yapıyordu.

Bir beyefendiyi cezbetmek için bildiğim tek yol buydu.

Yüksek tavanlı, tertemiz parke zeminli ve duvarlarında sihirli prizmalar oluşturan avizelerin bulunduğu güzel, geniş odaya vardığımızda utançtan kızararak, "Pratik yapmadım," dedim. "Çok basit olacak." "Büyük bir zevk olacak," dedi Virgil yumuşak bir sesle ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Onu biraz olsun okumayı öğrendim. Artık gözlerinin dış kenarlarındaki narin, kırmızımsı tonu görebiliyordum ve bu onun ilgisini ve dikkatini çektiğim anlamına geliyordu.

Bu nasıl oldu? Hâlâ merak ediyordum, çünkü daha birkaç hafta öncesine kadar onun yanında rahat etmem, hatta onu istemem bile imkânsız görünüyordu. Ama istedim. O yakınımdayken vücudum titriyor ve ona karşı derin bir yakınlık hissediyordum. Bazen, sanki bildiğim ve alışık olduğum bir şeymiş gibi dokunuşunu özlüyordum.

Gölgesini gördüğüm nadir zamanlarda, içimi huşu ve özlemle doldururdu. Etrafıma sarılmasını istedim. Sıcak, kozalanmış, güvende olmak ve istenmek. Tamamen ona ait olmak.

Virgil bilmediğim bir melodi çaldı ve ben de gerinerek dikkatle dinledim. Güçlü bir ritmi vardı ve tatlı ve hafif bir şekilde başlayıp giderek tutkulu bir kreşendoya dönüşüyordu. Vücudumu ısıtırken Virgil'e göz ucuyla baktım. Ustaca çalıyordu, parmakları tuşların üzerinde hızlı bir hassasiyetle uçuyor, vücudu ritme göre hafifçe hareket ediyordu.

Çok güzel çalardı. Onu her gün dinlemek isterdim.

Müzik yavaşlayarak durdu, son kederli nota balo salonunda yankılandı ve ben ikinci pozisyonda durarak odanın ortasına doğru yürüdüm.

"Lütfen tekrar çalabilir misiniz?" diye sordum.

Virgil başını salladı, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar güzel pembemsi bir turuncuydu ve oynamaya başladı.

Açılış müziğine uygun yavaş, zarif hareketlerle başladım ve Virgil her adımımı izleyerek mükemmel bir şekilde oynadı.

Kısa süre sonra müzik daha da yoğunlaştı ve adımlarımı hızlandırarak her notanın içimden akıp gitmesine izin verdim. Kendimi bıraktım, bazen çalışma odasında yalnız kaldığımda yaptığım gibi dans ettim. Virgil'in gözlerini tekrar tekrar yakaladığımda, gözleri kor gibi yanana kadar daha fazla kırmızı aldı ve bakışlarının sıcaklığının tadını çıkardım.

Demek böyle hissettiriyor. Birisi için dans etmek.

Kendimi sınırlara kadar zorladım, havada uçtum, vahşi doğanın ve güzelliğin bir parçası gibi döndüm, her hareketimin, her adımımın onu memnun etmesini umdum. Bunun yeterli olacağını umdum.

Seninle kalmak istiyorum, dedim ona eğilirken, parlayan gözlerini yakalayarak. Senin karın olmak istiyorum. Sana ait olduğumdan emin ol ki beni geri çevirememesin. Ben hazırım. Yeterince güçlüyüm. Bunun üstesinden gelebilirim.

Dans ederken, korkumun arzumu birlikte dökülmesine izin verdim, her şeyi bıraktım.

Acıyacak mı? Beni isteyecek misin? Ya da belki çirkin olduğumu düşünürsün. Çok uğraştım Virgil. Ama yiyemedim. Beni geri çevireceğin düşüncesine dayanamadım. Ama belki bu iş biterse, her yönden senin olursam... Belki o zaman cesur olabilirim.

Döndüm ve döndüm, vücudum efordan ve pratik eksikliğinden acımaya başlamıştı. Ter sırtıma yapıştı ve daha hızlı döndüm, çoraplı ayaklarım pürüzsüz zeminde umutsuzca kayıyordu. Şimdi ona yalvarıyor, içimin ne kadar acıdığını görmesini istiyordum.

Bu çok zor Virgil. Sesler çığlık atmaya devam ediyor ve sadece sen onları korkutup kaçırabilirsin.

Müzik yavaşladı, son notalar çalmaya başladı ve ben kollarımı havaya kaldırarak durdum ve son nota bir yankıya dönüştüğünde bir selam verdim. Orada durdum, zor nefes alıyordum, vücudum sıcaktı ve içimden geçen tüm duygularla yumuşamıştı ve Virgil yavaş, zarif adımlarla bana doğru geldi. Gözleri koyu kırmızı parlıyordu ve yürüyüşünde yırtıcı bir şeyler vardı. Gölgesi dışarıdaydı, karanlık, tehditkâr bir aura gibi omuzlarının etrafında geziniyordu ve ben rahatlayarak nefes verdim.

Anladı mı?

Tam önümde durdu, yüzünün pürüzsüz kemikleri ifadeden yoksundu. Güçlü duygularla dolu olduklarını bildiğim için gözleriyle teselli buldum. Bana karşı bir şeyler hissediyordu, bunu biliyordum.

"Seni götürmemi istemiyorsan May, şimdi gitmelisin," dedi o düz, ifadesiz sesiyle.

Hareket etmedim.

Virgil'in gölgesi yavaşça genişleyerek karanlık bir fırtına bulutu gibi arkasına geçti ve ben titrek bir nefes aldım.

"Ve bunu yaptığında," dedi sessizce, "kaçmadığından emin ol. Kaçarsan seni yakalarım."

Düşünerek dudağımı ısırdım. Beni yakalasa daha mı iyi olurdu? Daha hızlı olur muydu?

Belki bu daha kolay olur. Çabuk olsun, bitsin ve bitsin. Yine de yerimde kaldım. Çünkü hızlı ve çılgınca olmasını istemiyordum. Yavaş ve duygulu, hafızama kazıyabileceğim bir hareket istiyordum.

Onu istiyorum, diye düşündüm merakla, göğsümde bir kabarcık yükseliyordu. *Sadece beni elinde tutsun diye değil. Onu gerçekten istiyorum.*

"Lütfen May. Gitmek zorundasın," dedi, sesi bir oktav alçaldı, gölgesi balo salonunun çoğundaki ışığı söndürerek dışarı dökülürken karanlık ve tehditkâr çıktı.

Gözlerimi kocaman açarak onu izledim, birden korktum. Bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum. Çok karanlık. Şiddetli bir şeyle çatırdıyordu... Tıpkı bir fırtına bulutu gibi. Beni ele geçirdiğinde ne olacaktı?

"Son şans," diye fısıldadı Virgil ve gözlerimi Gölge'den ayırıp yüzüne baktım.

"Hâlâ buradayım," diye fısıldadım.

Mükemmel bir an için hareketsiz durduk. Kemik ve gölgeden yapılmış damadımın vücudu kadifeyle kaplıydı, karanlığı odayı yaklaşan bir fırtına gibi dolduruyordu. Ve ben, korkudan titreyen, yutulmaya hazır bir balerin.

Virgil'in gölgesi kollarıyla senkronize bir şekilde üzerime atladığında an bir ayna gibi kırılarak parıltıya dönüştü. Beni yakaladı, kolları sırtımda dolaşırken ve dudakları yüzümü ararken kaynayan karanlık tenime baskı yapıyordu.

Beni öptüğünde ayaklarım yerden kesildi. Nefesim kesildi, ikimiz de serçeler gibi ağırlıksız bir şekilde havaya yükselirken nefesim ağzı tarafından yutuldu. Virgil ağzımı bırakıp pürüzsüz, sert dudaklarını çenemden aşağıya doğru sürüklerken aşağıya baktım.

Yerden birkaç metre yüksekteydik, bir daire içinde yavaşça dönüyorduk ve Virgil'in gölgesi her yerdeydi. Altımızda, yanlarımızda. Başımızın üzerine kapanıp ışığın çoğunu kestiğinde haykırdım.

Virgil'e "Göremiyorum," dedim, gölgenin yarı saydam olduğunu ve ışık aldığını biliyordum. Sadece hasta gözlerimin çalışması için yeterli değildi.

"Güzel," diye yanıtladı. "Gözlerini kapat."

Bölüm 11

Virgil

Çılgınlık içindeydim ama muhakeme yeteneğimi gölgeleyecek kadar değil. May'ın neye benzediğimi görmesine izin veremezdim. Yüzüm yeterince insandı ama bedenim değildi. Çıplak, çıkıntılı kemikler, göğsümde bir kalbin olması gereken yerde sıkışmış enerjinin çatırtısı, erkekliğimden bahsetmiyorum bile - bunların hepsi onu korkutup kaçırarak şeylerdi. Her ne kadar kendimi ona açmayı arzulasam da, reddedilmesinden de bir o kadar korkuyordum.

May iç çekerek bana itaat etti, göz kapakları çırpınarak kapandı ve ben dudaklarından yazın tatlı lezzetlerini içerek ağzına döndüm. Gölge onu okşadı, dallar bileklerini ve her bir parmağını sardı, ön kollarını ve kollarını hızla yukarı kaldırdı, omuzlarına yaklaştı, omurgasını ve sırtını haritaladı. Sıcaktı, danstan ve öpücüklerimden dolayı kızarmıştı ve onu hissetmek, çok masum, havadar ve hayatın kendisi gibi sıcak, karşı koyamadığım bir cazibeydi.

Gölgemi serbest bıraktım ve ayaklarının etrafını sararak çoraplarının kumaşından kolayca içeri girdi. Baldırlarını, dizlerini ve uyluklarını okşadı, giysileri onu uzak tutamayan dayanıksız bir bariyerdi.

May'ın nefesi kesildi, vücudu kamburlaştı ve dilimi ağzının içine bastırarak onunkiyile dans etmesine izin verdim. Bu onu gece boyunca tutmaktan çok daha iyiydi. Uyanıktı, canlıydı, tepki veriyordu ve hayal ettiğim her şeyi yapmama izin veriyordu.

Yine de, tatlı amının sıcak ve kendi güçlü nabzıyla canlı olması gerektiğini bilmeme rağmen, bacaklarının arasına dokunmaktan çekiniyordum. Beni büyüledi, beni çağırdı ve ona dokunmak, gölgenin içini keşfetmesine izin vermek ve sonra sikimle içine dalmak istedim ve...

"Virgil, lütfen!" May haykırdı ve gölgemin derisinin altında kollarına ve bacaklarına gömüldüğünü, şehvet çılgınlığıyla vücudunun içine doğru itildiğini fark ettim.

Onu geri çekilmeye zorladım ve boğazına küçük, sert öpücükler bıraktım. "Hoşuna gitmedi mi?" diye sordum. "Affet beni."

"Hayır," dedi, sesi hıçkırığa dönüşmek üzereydi. "Ben yaptım. Sadece... Neydi o? Sanki bir şey aniden... vücudumun içinde... içeri doğru itiyor gibiydi..."

"Gölgem," diye onayladım, ellerimle onu yatıştırdım, hızlı nefes alışverişleriyle kabaran sırtında yavaşça gezdirdim. "Senin içinde olmak istiyor. Sana zarar vermeyecek May. Sadece olabildiğince yakınında olmak istiyor."

Şimdiye kadar bunun ona zarar vermeyeceğini biliyordum. Hâlâ onun yaşam gücünü arzuluyor, sadece enfes tadını hissetmek için onu yutmak istiyor olsam da, gölgem iyi eğitilmişti. May'ın bedenine sarılarak geçirdiği tüm o geceler ona itidalli olmayı öğretmişti.

Uzun bir nefes verdi, kollarını bana doladı ve yumuşak yanağını boynumun sert kıvrımına soktu.

"O zaman bırak. Ben hazırım."

Kısa bir an için donup kaldım, onun onayıyla şok oldum. Sonra tamamen bıraktım.

Gölgem onun içine aktı, derisinden ve kaslarından içeri doğru bastırarak kemiklerine yapıştı. May haykırdı ve artık onun içinde olduğum için her hareketini hissediyordum. Nasıl gerildiğini hissettim, tüm vücudu gergin ve kinetik enerjiyle doluydu. Ayak parmaklarının sivrildiğini hissettim. Kalbinin daha hızlı ve daha hızlı attığını ve sonra...

Karnındaki kaslar gerildi ve serbest kaldı, vücudu güçlü bir kuvvetle titriyordu. Gölgem derinlere gömüldüğünde, onun zevkini, vahşi, beklenmedik salınımını hissettim ve bunun dalgaları içime çarparak sikimin pantolonumun içinde kendini harcamasına neden oldu.

Hareket etmeyi bıraktım, şimdi ne yapacağını merak ediyordum. Az önce ne olduğunu biliyor muydu? Gölgem'in sadece onun içinde olmasından, kemiklerini ve kalbini sevgiyle sarmasından orgazm olacağını ben bile bilmiyordum.

Amına dokunmadım bile. Henüz dokunmadım.

Titremesi neredeyse durduğunda boğazını temizledi ve soluk borusundan geçen titreşimi hissettim. İçimde yeni zevk kıvılcımları çaktı. Karımla böylesine sevgiyle birleşmek mükemmeldi. Sadece okuduğum ve asla deneyimleyemeyeceğimi düşündüğüm bir şeydi.

Yine de, işte buradaydı. Her şeye rağmen benden korkmayan güzel bir

kadın.

"Mutlusun," dedi, sesi huşu doluydu. "Hissedebiliyorum... Hissediyorum. Çok mutlusun."

Bu mutluluk muydu? Yıkıcı derecede iyi ve değerli hissettiriyordu ve daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Gölge onun içinde hareket etti, kemiklerini okşadı, gümbür gümbür atan kalbini gıdıkladı, damarlarında kanıyla yarıştı. Tekrar gerilerek haykırdı ve bir hıçkırıkla yumuşayıp kollarımda titreyene kadar tamamen durdum.

"Bu... çok uygunsuz bir şekilde iyi hissettiriyor," dedi, yanakları hoş bir kızarıklıkla ısınmıştı. "Ama düşündüm ki... Şey, insanlar bunu farklı yapıyor."

Bana utangaç bir gülümseme verdi, karanlığın içinde beni göremediğini bilsem de gözleri artık açıktı.

"Daha yeni başladık May," diye fısıldadım, gölge on ezmemesi için hareketsiz kalmasını rica ederek. "İnsan eylemi likenlerin çiftleşmesine benzer." Gölge hareket etmeyi bıraktı, onun içine öyle derin bir şekilde dolandı ki, sadece dinlendi, memnun ve tatmin olmuş bir şekilde. Ondan ayrı kalmaya geri dönemeyeceğimi zaten biliyordum. May ne zaman yaklaşırsa, gölge onun içine kayıyordu.

"Oh," diye cevap verdi, telaşlanmıştı. "Sanırım... Çıkmalıyım..."

"Yapacağım," diye araya girdim, ellerimi yavaşça omuzlarında ve kollarında gezdirdim.

Hâlâ yüzüyorduk, gölge yerden yüksekte, hafif ve yerçekimi tarafından engellenmemiş olmamızı sağlayan bir alan yaratıyordu. Parmaklarımı giysilerinin altından geçirip teni sıkkan kumaşı omuzlarından aşağı kaydırduğimde titredi, vücudu tedirginlikle gerildi.

İçine yavaşça sakinleştirici bir enerji gönderdim, bedenini ılık ve huzurla doldurdum ve anında rahatlayarak inledi.

"Gergin olma," diye fısıldadım, küçük göğüslerini ve karnını açtım, kumaşı yavaşça yere inene kadar aşağı ve aşağı ittim ve önümde çıplak durdu, titriyordu.

"Benden asla korkma," dedim, gölge yavaşça çözülürken ellerimle yanlarını okşadım, vücudunu doldurdum, her kuytu köşeye bastırdım, onu sevgi dolu kucağıyla sardım.

"Seninle sevişeceğim."

Gölge içinden geçip onu içten okşadığında titreyerek haykırdı ve ellerim göğüslerine gitti, pürüzsüz tenini okşayarak onu kızdırdı. May'le tanışana kadar çiftleşmeye hiç ilgi duymamıştım. Yine de, gerçekleştiğinde hazırlıklı olmak için sevişme üzerine çalıştım.

Ne yapacağımı tam olarak biliyordum, hevesim yüzünden sakarlık yapsam bile.

Gölgem çok hızlı hareket etti, çok sert bastırđı ve keyifli bir ılıkla tekrar boşaldı, kollarımda gevşedi.

Bu sefer, ona tekrar katılmamak için kendimi yeterince kontrol ettim, ama bu çaba gerektirdi. Sikim seğirdi ve acıdı, serbest bırakılmasını tekrar harcamak istiyordu.

Onun içinde olmak istiyordu.

Bir kolumla onu tutarken, ikimizi de saran yarı saydam karanlığın verdiği güvenle pantolonumu indirip çıkardım. Kalalarımdaki ıplak kemikleri, bacaklarımdın sanki insanmış gibi görünmesini sağlayan, kaslarla güçlü bir şekilde inşa edilmiş kemikli iskeleti görmeyecekti.

Ceketimi silkeledim ve gömleğimin düğmelerini düzgünce açacak sabrım olmadığından, gölgemin onu parçalara ayırmasına izin verdim, sevgilimin önünde çırılçıplak dururken, beni göremediğı için rahatlamış bir şekilde yere savruldu.

Mermer bir heykel gibi sert olan karnımın kemikli genişliğini göremezdi. Kollarımın ve omuzlarımdın kemikleri üzerindeki karmaşık iskeleyi ya da çıkıntılı kaburgalarımdı.

Sikimi göremezdi.

Onun dokunuşunu hissetmek istesem de kaçacağından korkuyordum. Şaftımın sert kıvrımı kalkmış, vücudumdan dışarı çıkmıştı, şekli bir palaya benziyordu. Göğsümdede arpan enerjinin aynı çatırtısı şimdi aletimin içinde titreşiyor, onu titreştiriyor ve gücüyle karıncalanmasına neden oluyordu.

May ona dokunursa, içinden akan gücün güçlü nabzını hissedecekti. Bu onu kaçmaya iter miydi? Ya da belki başka şeyler.

Boylu boyunca uzanan kemikli çıkıntılar gibi, pürüzsüz ve sert, kör uçlu sivri uçlar gibi. Kemikli kabuğundaki çatlaklardan fışkıran alçak parıltı, şehvet içindeki gözlerimin rengi gibi kırmızıydı. Ya da ona doğru uzanırken nasıl gerildiğini, hareketlerinin neredeyse ilkel içgüdülerle yönlendirildiğini. Bir insana canavarca ve korkunç görünürdü. Görmemesi için içine saklamak daha iyi.

"Arkana yaslan," diye fısıldadım, onu nazikçe yere bastırarak. "Korkma, gölgem bizi yukarıda tutacak. Bir yastık gibi. Sadece üzerine uzan."

Yumuşak bir şekilde iç çekti, vücudu uysal ve itaatkârdı ve dediğimi yaptı. Uzak duramayarak onu takip ettim ve balo salonunun zemininde yüzen yumuşak bulutun üzerinde dinlendiğinde, kollarımda yaslanarak onun üstündeydim.

Gözleri yine kapalıydı, hızlı hızlı nefes alıyordu, yanakları çok güzel kızarmıştı.

Gölgemin yavaşça içine kaymasına izin verdim, alevleri körükledim ve yüzü acı çekiyormuş gibi buruştu ve elleriyle kollarımı sıkarak kısık bir inilti çıkardı.

"Virgil, lütfen!"

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadım, hevesim neredeyse utanç vericiydi. "Her şeyi yaparım, sadece söyle."

Sonunda onun bedeninde kılıflanmak için sabırsızlanıyordum ama içimdeki gerginlik beni engelliyordu.

Ya onu incitirsem? Ya ağlarsa? Ya ne yapacağımı bilemezsem? Ya bunalırsam?

"Seni istiyorum," dedi hıçkırarak, gözlerini açtı ve gözlerimdeki ışıltıya odaklandı. "Lütfen Virgil. Ben hazırım."

Kalçaları kalçalarımın etrafında açıktı. Tek yapmam gereken onun açıklığını bulup sikimi oraya çentiklemek ve sonra itmektir. Hareketin mekaniğini biliyordum. Ama yine de.

"Bana sahipsin," diye fısıldadım, parmaklarımla yavaşça aşağı uzandım, gölgem derimin hemen altında uğulduyor, ona dokunma ihtiyacıyla dolup taşıyordu. "Şşş, May. Bana sahipsin."

Bununla birlikte, bacaklarının arasını yavaşça okşadım. May kasıldı ve inledi ve ben oradaki yaşamın nabzını hissetmenin verdiği zevkten neredeyse paramparça oluyordum. Onun tatlı amcığı da benim sikim gibi yaşam gücüyle çatırdıyordu, onun için daha ince olsa bile. Kan şırıltısı, geniş şişkinlik, davetkâr ıslaklık... May gerçekten hazırды.

Parmaklarımı sıcak etinin üzerinde gezdirdim ve gölgem içe doğru ilerleyerek tüm çekirdeğini dallarından oluşan bir ağla sardı. Onun dış kısımlarına doğru bastırdı, en küçük iplikleri zevk organı olan klitoris etrafına sardı.

Haykırdı ve eğildi, ben de hareket etmeyi tamamen bıraktım, ben ve gölgem o yavaşça çözülene kadar donup kaldık. En küçük dokunuşum onu orgazmın eşğine getirmiş gibi görünüyordu ve kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum.

Onu tekrar tekrar paramparça etmek, elimde zevkten tükenmesini sağlamak, aniden iffetsiz bir fantezi haline geldi. Uykuya dalana, bitkin düşene kadar ona coşkuyla işkence edecek ve sonra görülme riski olmadan, onu korkutmadan özgürce alacaktım...

Ama bugün değil. Şimdi değil.

"Özür dilerim," dedim, parmaklarım kalçalarının arasında kımıldamadan duruyordu, gölgem bekliyordu. "Senin için bu kadar yoğun olacağını bilmiyordum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama... Bu çok zor. Çok güzelsin May. Seni hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyorum. Tamamen ve bütünüyle."

Başını sallayarak hıçkırdı ve sonra gözlerimin içine baktı. Karanlıkta görebildiği tek şeyin yüzümdeki parıltı olduğunu hayal ettim. "Teşekkür ederim," dedi, sesi kısıktı. "Ben de... aynı şekilde hissediyorum. Ve üzülme Virgil. Bu çok güzel bir şey. Beni böyle hissettiriyorsun."

Zaten zayıf olan kısıtlamalarım buharlaştı. Açıklığını buldum, sikimi dikkatlice yerleştirdim ve içine batırdım.

İstiladan dolayı haykırdığında, vücudumdan ışık döküldü, içimde toplanan enerjiler o kadar güçlüydü ki, bir çıkış yoluna ihtiyaçları vardı. Karanlık yok oldu ve May beni gördüğünde gözleri büyüdü. Her şeyimi.

Umutsuzluğa kapılmış bir halde çılgılık atmasını bekledim.

Bölüm 12

Mayıs

Oh, tanrılar. Oh, sevgili tanrılar.

Hareket edemiyordum. Çok fazlaydı ve sadece gördüklerimi ve hissettiklerimi özümseyebiliyordum, Virgil üstümde ve içimde, Virgil, kocam, Virgil-bir heykel.

Çok güzeldi. Birçok kez vücudunun neye benzediğini ve insan vücuduna ne kadar benzediğini merak ettim. Yüzü gibi, iskelet gibi ama yine de insan şekline yakın mıydı? Yoksa başka bir şey miydi, hayal gücümün bile tasavvur edemediği tuhaf bir şey mi?

Kıyafetlerinin içi boş muydu? Boşluk sadece gölgesiyle mi doluydu? Ama onun gerçekliği çok daha karmaşık, çok daha zevkliydi. Ondaki fişkırان ışık sabit bir parıltıya dönüşürken yavaşça baktım ve her ayrıntıyı görebiliyordum.

İçindeki çıplak kemikleri görebiliyordum. Göğsünde vahşi, fokurdayan bir ışık vardı, gölgesinin karanlığıyla kırmızı bir kıvrım, siyah dumanla dans eden korların parıltısı gibi. Kaburgalarının arkasındaydı. Kremsi, orantılı kemikler göğsünü koruyordu, şimşek kalbinin üzerinde sıkı bir zırh vardı ve bir an için ona dokunup dokunamayacağımı merak ettim.

Belki parmağımı sokabileceğim kadar geniş bir boşluk vardı. Belki buna izin verirdi.

Ama kalbi Virgil'in vücudunu oluşturan harikalardan sadece biriydi. Çünkü şekli tıpkı bir insan gibiydi. Her insan gibi kıyafetlerini dolduruyordu ama deri, kas ve kan yerine, insan iç organlarının kırmızı ıslaklığı yerine, karmaşık kemik yapılarıyla kaplı bir boşluk vardı.

İnsan vücudunun şeklini taklit ediyorlardı. Beyaz, inanılmaz derecede kırılğan, dantel gibi görünüyorlardı.

Virgil tamamen hareketsizdi, gözlerindeki ve kalbindeki parıltı hızla soğuyordu. Her zamanki gibi vurdumduymaz olan yüzüne baktım ve şimdi ne hissettiğini merak ettim. O içimdeydi, biz birleşmiştik ve içim hiç umursamadığım keskin, yakıcı bir acıyla çarpıyordu.

Keşke kızlara yanıldıklarını söyleyebilseydim. Acı veriyordu ama parçalanmak gibi değildi.

Bir bütün olmak gibi acı veriyordu.

"Sen..." Ne düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi bilemeden başladım.

Tüm düşüncelerim ve izlenimlerim kafamda dönüp duruyordu ve kendimi biraz rüya görüyor gibi hissediyordum çünkü her şey o kadar gerçek dışıydı ki. Balo salonu, bizi su üstünde tutan gölge, vücudumu sıkıca sarılmış dallarla kaplıyordu.

Sonra hareket etti ve içime başka bir his çöktü. Derin, yürek burkan bir keder. Bu Virgil'inkiydi ve neden böyle hissettiğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım.

Gözleri tekrar maviye dönmüştü ve bakışlarımdan kaçınarak başını eğdi. Sonra geri çekildi, çekilirken karnımın acıyla sıkışmasına neden oldu ve açık bacaklarımdan arasına topuklarının üzerine oturdu.

"Gitme," diye soluk soluğa bağırdım, içimde bir an önce onun olduğu yerde açılan boşlukla dehşete düşmüştüm. "Virgil, lütfen gitme."

Başını yana eğerek yüzüne baktı ve ben de onu tekrar aşağı yukarı süzmekten kendimi alamadım. O kadar güzel orantılıydı ki, sanki onu usta bir heykeltıraş yapmıştı. Dünyada yürüyen bir yaratığın nasıl bu kadar mükemmel olabileceğini anlayamıyordum.

"Benden korkmuyor musun May?" diye sordu ve şaşırdığını düşündüm. Gözlerindeki parıltı hafifçe ısındı.

"Elbette hayır," diyerek elimi uzattım ve onu yaklaştırmaya çağırdım. "Biraz acı çekiyorum, kabul ediyorum, ama bu senin gitmiş olmanın verdiği acı kadar kötü değil. Neden yapmadın... Neden yaptın..."

Açıkça sormakta zorlandığım için kızardım. Sormak her türlü uygunsuz kelimeyi içeriyordu ve net düşünebildiğim zamanlarda bile bu kelimelerle aram hiç iyi olmamıştı. Şimdi, aklım karmakarışıkken, sadece kekeliyor, ne demek istediğimi söyleyemiyordum.

"Neden çekildim?" diye sordu, başı hâlâ yana eğikti, göğsündeki çatırtı turuncuya dönüyordu. "Kaçmak isteyebileceğini düşündüm. Beni görmeni istememiştin May. Özür dilerim."

Vücudum ağrımış ve acımış olsa da dirseklerimin üzerinde doğruldum ve şaşkınlıkla onu izledim.

"Ama seni görmeyi seviyorum. Çok güzelsin. Bir sorun mu var? Sana bakılmasından hoşlanmıyor musun?"

Öyle olmadığını biliyordum ama Virgil benimle ilgilenirken, beni okşarken, dokunurken ve zevk verirken kıyafetlerimin gittiğini fark etmedim bile. Bunu düşünmedim bile. Şimdi düşündüğümde ise kızardım ve dudaklarımı birbirine bastırarak çok küçük olan göğüslerimi kapattım.

Bana güzel dedi, kafamın içinde böcek vızıltısı gibi yükselen sesleri hatırlattım. Çirkin olduğumu düşünmüyor. Düşünmüyor!

Virgil'in gözleri tekrar kırmızıya döndü ve içimdeki gölgesi hareket etti, güçlü ve ezici, kemik derinliğinde bir okşayış. Birden keder kayboldu, yerini ateşli bir merak, adını bile koyamadığım bir tür heyecan aldı, sadece bir cehennem gibi olduğunu biliyordum.

"Seviyorsun..." Virgil tekrarladı ve ben kıpkırmızı oldum.

Bunu tam olarak böyle söylememeliydim. Ama gerçek buydu ve elimden gelen tek şey de buydu.

Virgil öne doğru atılıp bedenimi kendi bedeniyle kapladığında ve dudaklarıma yapıştığında utancım buharlaştı. Öpüşü sertti, morartıcıydı, mermer ve kemikleri dişlerimle çarpışıyordu ama onu itmedim.

Kapalı göz kapaklarımın arasından bile arzusunun yakıcı kırmızı ışıltısını gördüm. Her ne olduysa, şimdi her şey yolunda gibi görünüyordu ve bedenim beklentiyle titriyordu.

Acı olacaktı. Ama... O benim boşluğumu dolduracaktı. Bu her şeye değdi. Virgil geri çekildi ve dudakları benimkilerin üzerinde gezindi, çok yakındı. Kollarımı ona doladım, beni tekrar terk etmek isterse diye tutunmaya çalıştım. Ama tek yaptığı yanağını yanağıma dayamak oldu, gözleri bir anlığına karardı.

"Sen benim için çok değerlisin," diye fısıldadı. "Dünyadaki en güzel yaratıksın. Ve sen bana aitsin. Sen tamamen benimsin. Buna inanabilir miyim bilmiyorum, May."

"Bunu sana her gün kanıtlayacağım," dedim, şefkatli hayranlığının içimde yankılandığını hissettim ve gözyaşlarına boğuldum.

Benim için gerçekten böyle hissediyordu.

"Keşke acısını dindirebilsem," diye fısıldadı yüzüme ve başıma bıraktığı öpücükler arasında. "Çok üzgünüm. Ama elimden geleni yapacağım."

"Lütfen içimde ol," dedim, utanamayacak kadar büyük bir istekle. "Sana ihtiyacım var."

Virgil'in gölgesi yavaş ve kasıtlı bir şekilde içimde hareket etti. Uzuvarımı ve parmaklarımı ısıttı, içimi rahatlatıcı bir zevk parıltısıyla nabız gibi attırdı, ta ki ben ne kadar enfes bir his diye inleyene kadar. Sıcak bir banyoya dalmak, ılık sütle dolmak, tamamen tatmin olmak gibi... Sadece daha iyisi.

Virgil'in üstümde, bacaklarımın arasında, yüzünün yanağıma sokulup beni saygıyla öptüğünün derinden farkındaydım. Gölgesi içimde yavaşça ve çok sıcak bir şekilde titreşirken, Virgil kendini tekrar bacaklarımın arasına yerleştirdi.

Nefesim endişeyle kesildi ve sonra gölgesi karnımın altında birikti, kalçalarımın arasındaki tüm boşluğu doldurdu, yavaş, tanrısal olmayan bir zevkle titreşti.

Kaslarım gevşeyip ısındıkça, taze kan içeri aktıkça, gerginlik yerini neredeyse acıya bıraktıkça haykırdım. Vücudum genişledi, doldu ve şişti, aniden rahatlamış haliyle daha fazla yer açtı.

Virgil içime itti ve bu sefer acı neredeyse hiç yoktu ve çok kolay oldu. Çok doğaldı.

Ben sıcak, yumuşak bir tereyağı gibiydim, o ise bir bıçak.

Ve sonra içim zevkle kıvrıldı, gerildi ve kavradı. İçimde sert ve çok büyük hissediyordum, bedenimi açmaya zorluyor, onu kabul etmesini sağlıyordu. Bana doğru kaydığını hissettim, kaslarım onu sıkıyor, sarıyordu. Gözlerimi kapattım, daha da içeri ittiğinde tısladım, mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine ve sadece onu hissetmeye çalıştım.

Ama dikkatimi çeken başka şeyler vardı. Virgil'in gölgesinin ritmiyle birlikte içimde titreşen duygular; derin bir huşu, bağlılık ve adını bile koyamadığım daha birçok şey göğsümde kabardı ve ağlamak istememe neden oldu, çünkü onları başka nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Dudaklarıma nazik, yatıştırıcı öpücükler konduran sevgi dolu ağzı.

Vücudunun üzerimde gezinme şekli çok koruyucu, güçlü ve güzeldi. "Şşş, sevgilim," diye fısıldadı Virgil, hala içimde büyüyordu. "Çok iyi gidiyorsun, tatlım. Acıyor mu? Bir dakika bekleyeceğim. Sana zaman vereceğim."

"Acımıyor," diye cevap verdim ve bu doğrudu.

Beni hem mutluluk verici hem de rahatsız edici bir şekilde doldurdu, ama acı gitmiş, yerini sıcak, aç bir nabız almıştı.

"Çok cesursun, benim için çok iyisin," diye tekrar fısıldadı, saç çizgim boyunca öpücükler bırakarak. "Senin içinde olmak muazzam bir his. Hiç düşünmemiştim... Ama öyle. Sana tapmak istiyorum. Hiç ayrılmak istemiyorum. İstiyorum ki

hep senin içinde olmak, çok yakın, çok sıcak ve canlı... Oh, May. Beni bir aptal gibi gevezeleştiriyorsun. Kendimi tutamıyorum."

"Söyleyeceğin her şeyi duymak istiyorum," dedim gözlerimi açıp onunkilere bakarak. "Çok güzel. Söylediğin ve yaptığın her şey. Bayılıyorum."

Virgil başını salladı, içinden aniden kör edici bir dalga halinde bir şimşek çaktı. Gözlerimi sıkıca kapattım ve o anda Virgil ben haykırıncaya kadar kuvvetle içime girdi.

Bana verecek daha çok şeyi olduğunu fark etmemiştim. Ve şimdi, o kadar yakınımda duruyordu ki, kalçaları bacaklarımın arasına girmişti ve sanki tamamen içime gömülmüş gibiydi. Çok doluydu. Çok derine.

"Seni incittim mi, tatlım?" diye sordu, yüzüme çılgın öpücükler bırakarak. "Şşş, hazinem. Bitti artık. Bundan sonra sadece zevk var. Sana zaman vereceğim. Bekleyemem ama senin için her şeyi yaparım."

Hızlı hızlı nefes alıp veriyor, titreyen bedenimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama bu imkânsızdı. Onun içimde bu kadar derin olması, onun gölgesi ve onunla dolu olmak beni delirmiş gibi hissettirdi. Bedenim titriyor ve istiyordu, zihnim duygu dalgaları arasında gidip geliyordu ve tek bildiğim bunun benim için çok fazla olduğu ve asla bitmesini istemediğimdi.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "İhtiyacım var... Bu çok fazla." "Neye ihtiyacın var, tatlım?"

Başımı şiddetle salladım, çünkü bilmiyordum. Sadece içimdeki bu baskının, bu korkunç, harika gerilimin hafiflemesini ya da doruğa ulaşmasını istiyordum.

"Sana ihtiyacım var... İstiyorum..." Ona nasıl söyleyeceğimi bilemeden çaresizce hıçkırdım. "Sus, aşkım. Biliyorum. Ben buradayım. Sana yardım edeceğim."

Virgil yavaşça geri çekilip bacaklarımın arasında kıvılcımlar çıkaracak şekilde içimde hareket ederken, gölgesi içimde dalgalandı ve çarptı, beni mutlulukla doldurdu, zevkim doruğa ulaşır kırıla kadar içime aktı, güçlü dalgalar halinde bedenimden aktı.

Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve anında Virgil'inkilerin kırmızı ışıltısına kapıldım. "İşte, en güzelim. Her şey daha iyi."

Sonra hareket etti, kalçaları çalışıyordu ve hissettiğim rahatlama, başka bir gerginlik nöbeti oluşmaya başladığında dağıldı.

Bölüm 13

Virgil

Ne de olsa çok kolaydı. Vücudum tam olarak ne yapacağını biliyordu. May'in içinde hareket ettim, onu sikimle sevdim ve sikim çoktan içine girmek istemesine rağmen, her yaklaştığında yavaşladım ve içimdeki gerilimi gevşemeye zorlayarak bekledim. May'in içinde böyle olmak, bacakları sırtıma sarılmış, kolları üzerimde, tatlı çığlıkları havayı doldururken, bitmesine izin vermeyecek kadar enfesti. Tanrılar adına, sonsuza kadar böyle kalabilirdim. Artık ona sahip olduğum için sonsuz uykuya asla yenik düşmezdim. Bundan asla vazgeçmezdim. May miyavladı ve altımda çaresizce kıvrandı, titreyen bacakları beni sıkıca kavradı ve ben daha hızlı hareket ederek gölgemin onu başka bir zirveye çıkarmasına izin verdim. Bunu yaparken, yüzü işkence gibi bir mutluluk ifadesiyle büküldü, tatlı amcığı beni sıkıca kavradı. Beni geri seviyordu. Hala gerçek olduğuna inanamıyordum. Beni gördü ve korkmadı. Beni istedi. Bana kendini verdi, daha önce kimsenin yapmadığı bir şey. Bu, bedenimdeki enerjileri sahiplenici bir neşe ve şehvetle çılgına çevirdi ve ben de onun içinde hareket ettim, boşalacak gibi olduğumda durdum ve sonra dayanamayacak gibi görüldüğünde onu orgazma ulaştırdım. Ama kısa süre sonra kendimi kontrol etmek çok zorlaştı. Gölgem huzursuzdu, boşaldıktan sonra rahat ve sakin olduğunda bile onun içinde hareket ediyordu ve sonra kalçalarım durmuyordu. İleri geri ittiler, sikim artık onu gererek açtığı için içinde kolayca hareket ediyordu. Titredi ve küçük seslerle yalvardı ve belimi kavrayan güçlü zevki hissettiğimde, gölgemde yanıp sönerken, gerginlik varlığımın her yerine ulaşırken, salıverilmemi vücudunun derinliklerine dökerken son bir kez boşalmasını sağladım.

Coşku beni kavradı, gölgem kontrolden çıktı ve daha yükseğe savrulduk, tam tavanın altında durduk, birleşen bedenlerimiz dönüp durdu, May üstte, ben üstte, May üstte...

Çığlıkları sustuğunda ve zevkim dışarı akarken, yaşam gücüm balo salonuna ve duvarlara doğru kanarken, ben onun altında olacak şekilde yavaşça yere süzüldük. Üzerinde yatmak için yumuşak değildim ama sıcaktım ve onun soğuk zeminde değil, benim üzerimde olmasını istiyordum.

Dinlendik. Orada yatıyordum, hazinem kollarımdaydı, enerjilerim bastırılmış ve tatmin olmuştu. Ve May... Gölgem onu yavaşça okşadı, uyuduğunu fark edene kadar zihnine ulaştı.

Uyumasına izin verdim. Hareket etmeye, bir şey yapmaya gerek yoktu. Tek istediğim karımın içinde olmaktı, sikim ve gölgem onun içine gömülmüştü. Bu mükemmellik, saf mutluluk ve ışıktı ve asla bitmesini istemedim.

Saatler sonra uyandı. Uykulu bir ses çıkararak kıpırdandığında sırtını okşadım, uykudan uyanıklığa geçişinde onu yatıştırdım.

"Şşş, aşkım," diye fısıldadım, başını okşayarak. "Karım. Sana sahibim. Her şey yolunda. Neredeyse şafak sökecek ve güneşli bir gün olacak. Gökyüzü doğuda kızıl. Günaydın, aşkım."

May gerildi ve sonra yavaşça nefes verdi, sikim dışarı çıkana kadar kalçalarını hareket ettirdi. Nefes nefese kaldı ve donakaldı, yüzü kıpkırmızıydı ve tüm rahatsızlıklarını yatıştırmaya kararlı bir şekilde onu daha aceleyle okşadım.

"Ne oldu, tatlım? Neyin var?"

May başını salladı ve yüzüme baktı, titreyen kollarının üzerinde yavaşça yükseldi.

"Merhaba Virgil," dedi bana anında dün gece çıkardığı sesleri hatırlatan boğuk, sevimli bir sesle. Onun içinde geçirdiği her zaman istekli olan sikim, onu tekrar sevmeye hazır yeni bir enerji çatırtısıyla titreşti.

"Şimdiden sabah mı oldu? Ve ben... seninle mi uyudum?" diye sordu, allığı derinleşip yanaklarına hayatın ve akan kanın güzel rengini verirken başka tarafa bakarak.

"Evet. Bütün gece benimleydin. Sana sarıldım," dedim.

Kendi selamını vermek için sabırsızlanan gölgem yavaşça onun içinde çözüldü ve onu içten okşadı.

Gözleri büyüdü ve kısık bir iniltiyle üzerime yığıldı. "Virgil," dedi, sesi soluğu kesilmişti. "Ama yapmamalıyız. Eğer çoktan sabah olduysa... Oh!"

"Neden, aşkım? Seni her zaman istiyorum. Gece, sabah, öğleden sonra, akşam... Mükün olduğunca günün her saatinde sana sahip olmak istiyorum."

"Ah," dedi, yüzünü boynumun kıvrımına saklayarak. "Ben... Ama ağrım var..."

Ellerim hareketsiz kaldı ve gölgem utançla titredi.

"Beni affet," dedim, ona olan bağılılığımı gevşeterek. "Bencilik ettim. Çok özür dilerim May. Gerçi artık sana sahip olduğum için bencil olmamak çok zor."

Gölgemi yavaşça ondan ayırdım, önce teninden dal dal çözdüm. Tatlı amcığından çekip çıkmasını sağladım, bana doğru kayarken çekirdeğini tamamen bıraktım. Titredi ve inledi, sırtını kamburlaştırdı ve ben de rahatlatıcı sözler fısıldadım.

"Özür dilerim... Sen uyurken bırakmalıydım ama senden ayrılma düşüncesine dayanamadım. Affet beni. Neredeyse bitti. Birazdan özgür olacaksın. Şşş, tatlım. Neredeyse bitti."

Hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve göğsüm kendime duyduğum öfkeyle sıkıştı. Çok istekliydim, çok yoğunum, ona kaldırılabileceğinden çok daha fazlasını vermişim. Kendimi daha iyi kontrol etmeliydim. Ama kendimi tutmamı o kadar zorlaştırdı ki, çılgına döndüm. Şimdi bile kendimi geri çekmek için çok çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Hayır," diye nefes aldı May, boynumun kıvrımına sokularak. "Ben... Henüz değil. Şimdi istiyorum. Benimle seviş, Virgil."

Ve aynen böyle, kontrolüm yok oldu. Gölgeimin tekrar içeri girmesine izin verdim, onu içeriden ele geçirdim, ikimizi de yukarı kaldırmasını sağladım ve ben onun üstüne çıkana kadar bizi havada yuvarladım.

Saldırımın şiddetinden haykırdı ve amcığı beceriksizce hevesimin neden olduğu orgazmdan hâlâ kasılırken, ona doğru ittim, mutluluğum kör edici altın ışıık olarak dökölüyordu.

Bu sefer çok hızlıydı. Kendimi tutamadım, bu yüzden onun tatlı vücudunu ittim ve kendi salıverilmem gelmeden önce iki kez daha boşalmasını sağladım. Orgazm olduğunda beni sıkıca kavramasını seviyordum. İstenmek ve arzulanmak gibi hissettiriyordu. Ait olmak gibi.

İşte buradaydı, benim sevgili karım, sonsuza dek benim.

Gölgem ve sikimle onu sevmeyi bitirdikten sonra, onu banyoya taşıdım ve ona bir banyo hazırladım. Onu yıkadım, vücudunu köpüklerle yıkadım ve terini ılık suyla yıkadım. Sonra onu yatağıma taşıdım ve kendim banyo yaptım. Döndüğümde uyuyordu.

Uyumamış olmama rağmen kendimi yorgun hissetmiyordum. Aksine, duyularım her zamankinden daha keskindi. Daha önce muhakeme yeteneğimi gölgeleyen içgüdülerim nihayet tatmin olmuştu. Zihnim berraktı. Tarafsızdı.

Bu yüzden yanına uzandığımda bir şey beni rahatsız etti, bir huzursuzluk hissi. Onu yavaşça kucakladım ve uykusunda kıpırdamadı bile. Gölgeyi her tarafına bastırdım, vücuduna gömüldüm... Ve işte oradaydı.

Daha önce fark etmediğim bir şey, çünkü kendimi ona çok fazla bakmamak için eğitmişim. Çünkü güzel eşimi kendimden korumak için günaha karşı direnmek için elimden geleni yaptım. Şimdi, içgüdülerim tatmin olmuş ve bakışlarım keskinleşmişken, onu açıkça görebiliyordum ve bunun farkına varmak beni dehşete düşürdü. Onun yaşam gücü. Çok zayıftı. Çok zayıftı.

Neredeyse sönmüş.

Soğuk bir panikle, bir an için ondan içmiş olmam gerektiğini düşündüm. Onun hayatının bir kısmını almış olmalıydım ve verecek çok az şeyi olan karım bu yüzden acı çekiyordu.

Onunla birlikte uzandım ve zihnim biraz sakinleştiğinde dün gece olan her şeyi analiz ettim. Rahatlayarak, hiç beslenmediğimi fark ettim. Aslında yaşam gücümün çok büyük bir kısmını harcamıştım ve neredeyse tükenmek üzereydim. Yakında avlanmam gerekiyordu.

Çılgınca korkum yavaş yavaş sakinleşip mantığım devreye girdiğinde, ondan içtiğimi hatırlayacağımı fark ettim. Bu deneyim çiftleşmenin verdiği zevki bile gölgede bırakabilirdi.

O zaman neden bu kadar zayıftı? Ve sonra anladım.

Hastaydı. Belki de yeterince beslenememişti. Hala yeterince güçlü değilken onu aldığım için kendime kızarak lanet ettim. Hâlâ iyileşmemişken.

Yine de haftalarca evimde kaldı. Her şeye rağmen güçlenmesi gerekirdi. Yeterince yiyecek vardı, biliyordum. Ben orada olmasam da düzenli olarak yemek yiyordu.

Daha iyi olmalıydı. Peki neden değildi?

Gölgeyle dürttüm ve aradım, yaşam gücünü her açıdan inceledim ama hiçbir hastalık belirtisi göstermedi. Sadece zayıflıyordu. Alevi yakıt eksikliğinden ölüyordu.

Bu da onu beslemem gerektiği anlamına geliyordu. Umutsuzca.

Hizmetçilerimi çağırdım ve May için bir yemek hazırlamalarını emrettim. Ekmek, bal, süt, haşlanmış yumurta, ince jambon dilimleri, balkabağı keki. Hepsini aldık.

Kasabaya son ziyaretimizde yemeğini seçerken çok mutluydu. Yemek yediğini sanıyordum. Ama belki de yeterince değil.

Tepsi geldiğinde onu elimden geldiğince nazikçe uyandırdım. May inledi ve başını salladı ama ben yine de onu yatakta doğrulmasını sağladım ve tepsiyi kucağına koyarak bir fincan ılık sütü dudaklarına götürdüm.

"İç, aşkım."

Birkaç yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturdu ve yüzünü başka tarafa çevirdi. Eline bir kaşık verdim ve yiyecek çeşitlerini gösterdim.

"Ne istersen ye. Ama içindeki alevin daha güçlü olması için yeterince yemelisin. Eğer yemezsen, ölebilirsin. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

May bana ürkek bir bakış attı ve bir kuş üzümlü çörek aldı, yavaşça kopardığı kırıntıları kemirdi. Sabırla onun yanında oturdum ve yaşam gücünün küçük küresini izledim. Güçlenmiyordu.

Çeyrek saat geçtikten ve çöreğin yarısı bile bitmedikten sonra, "Bu hoşunuza gitmediyse başka bir şey alın," dedim.

"Yorgunum," dedi May gözlerini kaçırarak. "Tepsiyi bırak. Uyuyacağım ve sonra yiyeceğim."

"Şimdi yiyeceksin."

İrkildi, kocaman gözleri yüzüme kaydı. Sert konuştuğumu biliyordum ve beni temkinli bir ifadeyle izledi, gözlerinde bir şey titriyordu. Gölgem, hala onun içinde, bana ne olduğunu söyledi.

Korku.

Tanıştığımızdan beri ilk defa karım benden gerçekten korkuyordu.

Geri çekildim, sözlerimi iptal etmek istedim, özür dilemek ve her şeyi geri almak istedim. Dün geceki sınırsız neşe ve zevkten sonra, onun bu kadar açık ve cömert olduğunu deneyimledikten sonra, bu korku bir kesik gibiydi. Canımı yaktı ve acım içimde alevlenerek alevimi bir anlığına söndürdü.

Nefesi kesildi.

"Gözlerin... Simsiyah."

Başımı salladım ve kendimi sakinleşmeye zorladım. Bu benimle ve korkularım ile ilgili değildi. Bu karımla ve içinde yanan cılız alevle ilgiliydi. Bir şey onu yiyip bitiriyordu ve eğer bir şey yapmazsam, o ölecekti.

Kesin bir hisle teslim oldum. Benden korkması hayal edebileceğim en acı verici, en imkânsız işkenceydi. Yine de, May'in sağlıklı ve iyi olması anlamına geliyorsa bu yüke seve seve katlanırdım.

İşte böyle. O kadar bencildim ki, ne pahasına olursa olsun karımı yaşamaya zorlayacaktım. Çünkü onsuz yapamazdım.

"Gözlerime aldırmayın. Bazen böyle oluyor," dedim. "Ye, May. Yemek zorundasın. Eğer yemezsen, içindeki enerji söner. Ölürsün."

Başını iki yana salladı, gözleri yaşardı.

"Ama ben aç değilim," diye sızlandı, korkusu garip bir çaresizlikle çılgınlığa dönüşmüştü.

"Önemli değil," dedim, sesimin yumuşamasına izin vermeyerek, ona böyle hissettirmek göğsümü acıtsa da. "Yemek yemelisin, çünkü seni kaybetmeyi reddediyorum. Sana bencil olduğumu söylemiştim. Bunun anlamı bu. Seni koruyacağım ve iyi ve sağlıklı olduğundan emin olacağım. Bunu başarmak için sana zarar vermem gerekse bile." Gözleri büyüdü ve gerildi, şaşkınlıkla beni izliyordu. Ve sonra... Gölge bunun olduğunu hissetti ve onun acısını hissederek içgüdüsel olarak geri çekildi. May'in içinde bir şeyler çatladı ve çılgınca hıçkırarak gözyaşlarına boğuldu. Tepsiyi kucağından aldım ve yanına oturup onu kollarıma aldım.

"Şşş, sevgilim. Merak etme. Ben her şeyle ilgileneceğim. Tek yapman gereken bana sorunun ne olduğunu söylemek."

Bölüm 14

Mayıs

Virgil'in kollarında titreyerek ağladım ve ağladım. Ona utancımı, zayıflığımı göstermeye dayanamıyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Önemsediği gerçeğinin zayıflığının nedeni olduğunu göremiyor muydu? Ne de olsa sesleri yenemedim. Beni yönettiler ve bana ne yapmam gerektiğini söylediler, şimdi her zamankinden daha fazla.

Çünkü Virgil bana güzel olduğumu söylemişti ve ben de öyle olmadığımı düşünmesini istemiyordum. Değişmek istemiyordum. Onun sevgisini ve hayranlığını kaybetmek.

Ben de bildiğim tek yolla güzel kalmak için çalıştım. Her gün daha az yiyerek.

İşte, Madam Sundara'nın sesi telaşlı düşüncelerimi yatıştırdı. Neredeyse vardın, May. Neredeyse bir kelebek.

Ama... Virgil ölmekte olduğumu söylememiş miydi? Larvadaki kelebeğe dönüşmenin anlamı bu muydu?

Ölmek için mi?

"Özür dilerim!" Sabırlı kucaklamasından teselli bularak hıçkırarak hıçkırarak ağladım. "Aptalca davrandım ama yapamam... Güzel olmanın tek yolu bu." Virgil saçlarımı ve sırtımı okşadı, ben kendimi daha güçlü hissedene ve hıçkırıkları yatışana kadar gölgesi beni içimden nazikçe okşadı. Ancak o zaman cevap verdi. "Ne taraftan?"

"Yemek yememek," dedim yüzümü başka yöne çevirerek. "Bu şekil de ... Bu şekilde erkekler için hoş bir vücut yaratılır. Dans etmek için."

Gerçek buydu. Tabii ki öyleydi. Yine de bunun gerçeğin sadece en dış yüzü olduğunu biliyordum. En az tiksindirici kısmı. Virgil'e geri kalanını gösteremezdim ve umutsuzca sadece bu sığ gerçekle yatışacağını umuyordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, sadece beni nazikçe tuttu ve sert, sıcak elleriyle vücudumu okşadı. Neredeyse sakın bir şekilde nefes alıp veriyordum.

yemeğin kokusunun beni etkilemesine izin verdim. Aç olmadığım doğrudu, çünkü bedenim artık açlık hissetmiyordu. Yine de tıka basa doyma fikri zihnimde sürekli var olan, alaycı ve yaygın bir düşünceydi.

Sonunda Virgil konuştu ve ben de aklımı yemekten uzak tutmak için onun sözlerine odaklandım. Yine de sözleri bir tokat gibi acıttı.

"Burada seni memnun edecek bir erkek yok," dedi ve gölgesinin içinden öfkesini hissettim. Bu beni titretti. "Sadece ben varım ve beni memnun etmenin yolu farklı. Sana daha önce de söyledim. Sağlıklı olmanı ve gelişmeni diliyorum. Yaşam gücünün güçlü ve sağlam olmasını istiyorum. May, sana bunu söyledim. Peki, memnun etmeye çalıştığın bu adam kim? Çünkü o ben değilim."

Sarsıldım, yeni gözyaşları dökülmeye başladı. Haksızlık ediyordu! Elimden geleni yapıyordum, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama sesler... Dinlenmeme izin vermiyorlardı. Hiç durmadılar. Ve bana çirkin demeye devam ettiler. Onun sevgisine layık olmadığımı. Ne yapılırsa yapılısın dönüşmeyen iğrenç bir larva.

"Deniyorum!" Görmesini isteyerek haykırdım. "Yemeye çalıştım! Denedim! Günde üç öğün, ne kadar uzun sürerse sürsün, ama... Ama çok zordu. Ve sen... Başlarda o kadar da umursamadım. Sen bir yabancıydın. Ama benim için çok iyiydin, çok tatlıydın ve her gün birlikte saatler geçiriyorduk ve ben... Ben önemsemeye başladım. Ve yemek yemek imkansız hale geldi. Senin için güzel olmak istiyorum!"

Virgil saçlarımı sevgiyle okşadı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Daha sonra konuştuğunda, sözleri canımı yaksa da bana yatıştırıcı bir şekilde dokunmaya devam etti.

"Yani beni önemsiyorsun ve bu yüzden mi ölmek istiyorsun? Az önce söylediklerinden anladığım bu ve bu beni sana karşı kızdırıyor. Aynı zamanda incitiyor. Başka birinin sözleri yüzünden hiç incinmemiştim May. Bu tuhaf bir acı. Sanki onu sadece sen yatıştırabilirmişsin gibi geliyor."

Boğazım düğümlenerek yutkundum, baş ağrım şakaklarıma vuruyordu. Bu onunla ilgili değildi, gerçekten değildi ama öyleymiş gibi konuşmuştum. Kendimi bile anlamıyordum ve düşüncelerim karmakarışık olmaya başlamıştı.

Sadece gitmesini istedim.

"Özür dilerim. Seni incitmek istemedim, sadece çok yorgunum. Lütfen uyumama izin ver!"

Ona yalvardım.

"Hayır," dedi Virgil, yanağını saçlarıma bastırarak. "Bana neden yemek yemediğini söylemeni istiyorum. Bana verdiğin nedenleri düşündüm ve pek mantıklı değiller."

Birdenbire artık yorgun değildim. Öfkeliydim. Kalbim hummalı bir ritimle atarken kendimi Virgil'in kucağından kopardım ve sert nefesler alarak onunla yüzleştim. "Beni anlıyormuş gibi davranma!" Sesim hıçkırıklara karışıyordu. "Sen insan değilsin! Her adımında sana bağırان seslerle dolu bir kafan yok! İlk defa kelimelerle incindiğini mi söylüyorsun? Kafamın içindeki kelimeler beni her gün kanayana kadar kesiyor!"

Onu izledim, zor nefes alıyordum ve benimle dövüşmesi için cesaretlendiriyordum. Ama Virgil başını yana eğdi, gözleri koyu mavi olana kadar karardı ve "Sesler ne diyor?" diye sordu.

Tereddüt ettim ama buraya kadar geldim. Ona her şeyi anlatabilirdim. Beni daha çirkin bulamazdı. Daha iğrenç.

Her şey kaybolmuştu.

Hıçkırıklarımı boğazımda hapsederek ona söyledim, genellikle kelimelere eşlik eden zehir boğazımdan kayıp gidiyordu, zehirli ve sert. "Sen şişman ve tembelsin, May. Böyle kalırsan kimsenin seni isteyeceğini mi sanıyorsun? Ağzına kadar yemekle dolu, iğrenç bir kızsın. Ailenin seni terk etmesine şaşmamalı. Senin tombul suratına bakmaya dayanamadılar, seni domuz. Seni sevemediler ve kimse onları suçlamamalı. Eğer daha fazla çaba göstermezsen, kimse göstermeyecek. Yemeyi kes! Domuz yağı dolu yanaklarınla çok acınası görünüyorsun. Daha çok çabalamalısın, May. Hayal kırıklığı olma. Erkeklerin şişman balerinleri izlemek istediğini mi sanıyorsun? Ne kadar tembel bir kız. On kilo verene kadar oruç tutacaksın. Belki bu sana bir şeyler öğretir. Belki ne kadar güzel olabileceğini görünce öğrenirsin."

Kafamda dönüp duran iğrenç suçlamaları tükürdükten sonra, bitkin ve boş bir halde yatağa uzandım.

Virgil'in gölgesi etrafımı sararak kalbimin etrafını sıkıca sardı ve ben itiraz etmedim. Gözlerim açık ve odaklanmamış bir şekilde, hızlı ve sık nefesler alarak, kalbim kapana kısılmış bir kelebek gibi çırpınarak orada yattım. Ve gerçekten öyle hissettim. Sanki dönüşmek üzereydim, ama şimdi bu beni dehşete düşürüyordu. "Gerçekten ölüyor muyum?" diye fısıldadım.

"Hayır. Sana izin vermeyeceğim."

Gülmek istedim ama bedenim sanki ondan kopmuş gibi ateşli ve tuhaf hissediyordu. Göğsümde bir ağrı vardı ve güçlükle yutkundum. Artık öfke gitmiş, geriye sadece zayıflık kalmıştı.

"Gitme zamanı," dedi Virgil usulca, beni yataktan kaldırırken.

Beni kollarında taşıdı ve düşüncelerimi zehirleyen sisin içinden donuk bir kalp ağrısı nüfuz etti.

Demek buraya kadarmış. Ondan önceki herkes gibi Virgil de beni reddedecekti. Beni arabasına doldurup gönderecekti.

Titredim, sessizce hıçkırdım ve daha güçlü olmayı diledim. Daha güzel. Ölmeden kelebek olabilen bir kadın olmayı diledim.

"Şşş, bir tanem," diye beni yatıştırdı, odamdaki gardırobun önünde dururken gölgesi tatlı bir şefkatle yanaklarımın ve köprücük kemiklerimin üzerinde kayıyordu. "Çok uzak değil. Tekrar iyi olacaksın. Sana söyledim, ölmene izin vermeyeceğim." "Sen... Gitmeme izin vermeyecek misin?" Sözleri karşısında kafam karışmış bir halde sordum. "Asla," dedi Virgil, gölgesi sıkılaşıyor. "Üzgünüm May. Gerçekten çirkin bir şey görmek üzeresin, benden korkmana neden olacak bir şey ve ben yine de gitmene izin vermeyeceğim. Şimdi giyin de dışarıda donma."

Virgil kibarca arkasını dönerek giyinmeme izin verdi ama parmaklarım titreyince geri döndü ve elbisemin düğmelerini benim için ilikledi. Sonra, ayakkabı bağcıklarını bağlamak için dizlerinin üzerine çöktü. Giyindiğimde beni tekrar kucağına aldı.

Evden çıktı ve arazisini çevreleyen ormana giden patikaya saptı. Her adımda hafifçe sallanıyordum ve gölgesi içimde dolaşmaya devam ediyor, endişeyle kıvrılıp açılıyordu.

Endişe ve kararlılık onun içinden içime doğru aktı ve Virgil'in ne planladığını merak ederek huzursuzlandım.

"Bunun adil olduğunu düşündüm," dedi hızlı adımlarla yolu takip ederek. "Sana nasıl beslendiğimi göstermediğim, beslenme alanımı görmene izin vermediğim için, sen yerken izlememenin adil olacağını düşündüm. Rahatsızlığını anlıyorum. En azından anladığımı sanıyordum. Ama May, yemek yeme şeklinin hoş olmayan bir tarafı yok. Aslında, sana verdiğim yiyecekleri kabul ettiğini görmek bana büyük mutluluk verir. Benim için güçlendiğini görmek beni mutlu eder."

Dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kaldım. Samimi olduğunu biliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu, çünkü Virgil'in söyledikleri bana öğretilenlerle çok güçlü bir şekilde çatışıyordu.

Sahip olmaya değer hiçbir erkek, bir kadının yemek yediğini ve şişmanladığını görmek istemez.

Virgil sahip olmaya değmez miydi? Hayır, bu yanlış. Virgil istediğim tek erkekti ve onu her şekilde memnun etmeyi arzuluyordum.

Ama beni yerken ve bundan zevk alırken izleyebileceği düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Doğru gelmiyordu. Daha da kötüsü, yalan gibi görünüyordu.

"Ben bir korkaktım May," diye devam etti, sesi her zamanki gibi düz, gözleri soğuktu. "Senden saklandım ve neredeyse solana kadar benden

saklanmana izin verdim. Korkaklığım neredeyse seni öldürüyordu. Bu yüzden şimdi cesur olacağım. Sana nasıl cesur olduğumu göstereceğim.

Beslen, o zaman seni avladığım yaşamdan besleyeceğim ve o zaman bir seçeneğin olacak."

Soğuk bir rüzgâr ağaçlardaki kırmızı ve kahverengi yaprakları hışırdattı ve Virgil'in gölgesi etrafımı daha sıkı sararak beni sıcak tutana kadar titredim. Ama onun kucaklaması kalbimde kök salan korkuyu durduramadı.

Seni avladığım hayattan besleyeceğim.

"Bu ne anlama geliyor?" Düşündüm, titriyordum. "Beni... çiğ etle mi besleyeceksin?"

Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

"Kanlı olmayacak," dedi ve her nasılsa bu durumu daha da kötüleştirdi.

"Seçme şansın var, May. Bundan sonra yemek yemeyi reddedebilirsin. Onun yerine seni ben besleyeceğim. Ve her seferinde benimle gelip nasıl olduğunu izleyeceksin, çünkü bedelini bilmek zorundasın."

Üç yolun kesiştiği yerde durdu. Arkamızdaki yol malikâneye gidiyordu. Soldaki, yürüyüşe çıktığımızda her zaman kullandığımız patikaydı. Ve sağdaki...

Daha önce keşfetmek istediğim ama asla keşfedemediğim bir yoldu. Virgil her zaman beni oradan uzaklaştırmak için bir neden bulurdu ve merakım devam etse de itaat ederdim.

Yolun her iki yanında büyüyen köknar benzeri kalın ağaçlar karanlık ve ürkütücü bir görüntü veriyordu. Virgil'in neden beni oraya götürmek istemediğini tekrar merak ederek ürperdim.

Ama görünüşe göre uzun süre merak etmem gerekmeyecekti. Döndü ve gözleri sararmış bir halde yavaşça sağ patikadan aşağı doğru yürüdü.

"Ve eğer niyetlendiğim şeyi yapmayı başarır ve seni bu kadar korkutursam, bir daha asla bana bakmak istemeyeceksin," dedi sessizce, gölgesi içimden çekiliyor ve duygularını ayırt etmeyi imkânsız hale getiriyordu. "Normal yemeği seçeceksin. Bunu bir daha asla görmek istemediğine karar vereceksin, asla bu kadar karanlık ve çirkin bir şeyin parçası olmak istemeyeceksin. Dehşetten insan yemeği yiyeceksin."

Başımı hafifçe salladım ve Virgil'in ondan bu kadar korkmamı gerektirecek kadar korkunç bir şey yapmayacağını düşündüm. Ama karanlık koyulaştıkça, köknar ağaçları sesleri boğup bizi kalın, soğuk bir sessizliğe gömdükçe tereddüt ettim.

Gerçekten bu kadar korkunç olabilir mi?

Bölüm 15

Virgil

Kararlılığımı çelikleştirerek hızlıca yürüdüm. Geri dönüp başka bir yol bulma isteği göğsümde çınliyordu ama zaman olmadığını biliyordum. May'in beslenmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

Onun gibi başka bir varlığın yaşam gücüyle besleyerek.

Genellikle ağaçlardan elde ettiğim enerjiyle ayakta kalıyordum. Daha uzun süre dayanır ve tüketildiğinde daha az uçucu olurdu. Ancak May'in vücuduna verdiği zararları telafi etmek için hiçbir şey yapmazdı. Ağaçlardan aldığım enerjiyi ona aktarırsam May'in ömrünü uzatabilirdim ama sadece yeterince iyi olursa.

Bu yüzden avlanmak zorundaydım.

Beslenme alanımı gizleyen koyu renkli iğne yapraklı ağaçlar, kısa süre sonra arazide yarattığım tahribatı gözler önüne sererek tükendi.

May kollarımın arasında donarak nefes aldı ve ben de bir kez başımı salladım. Önümüzdeki ağaçlar çıplaktı ve Ekim güneşi gümüşü bulutların ardına gizlenmiş olsa da gökyüzünde yükseklerdeydi, her şeyi görüyordu.

Gölgemi onun içinden çekmemin nedeni buydu. Onun tiksintisini ilk elden yaşamak istemedim. Yüzüne kazınmış olduğunu görmek bile yeterince kötüydü.

Yine de May şimdilik dehşete kapılmamış ya da çok üzülmemişti. Daha çok geniş gözlerle etrafına bakıyor, dudaklarını aralıyordu.

Önümüzde toprak alçalarak bir vadi oluşturunuyordu. Vadinin kenarında durmuş, vadinin tamamına bakıyorduk. Vadi bir ölüm yeri idi.

Tüm ağaçlar çıplak ve kararmış, kabukları yer yer soyulmuş, bazı dalları kurumuş ve ölmüş, kırılmıştı. Yaşlı ve zayıf görünüyorlardı, ama çelimsizdiler. Yaşlanana kadar yaşamış olgun ağaçlar gibi değillerdi. Bunlar genellikle küçük, genç ağaçlardı, ölüm tarafından çok erken alınmışlardı.

"Bazıları ilkbaharda yeniden doğacak," dedim sessizce, hafif yokuştan aşağı inen patikada ilerlerken Mayıs'ın yankılanan sessizliğine dayanamayarak. "Gelecek yıl tekrar beslenebilmek için yeterince bırakmaya özen gösteriyorum. Ama yakında, birkaç yıllığına diğer tarafa geçmem gerekecek. Bırakalım da ormanın bu kısmı kendini toparlasın."

Yolun her iki tarafındaki çalılıklar kararmış ve solmuştu, ama ölü ormanın derinliklerinde normal görünüyordu, bazı çalılar hâlâ yabani meyve tutuyordu. Yerde, kahverengi ya da sarı renkte parlayan ve küçük ısırik izleri taşıyan mantarlar yetişiyordu.

Artık sessizce yürüyordum, tek ses May'in sığ nefesleriydi. Rüzgâr yüzüme doğru esiyordu, bu da avlanmanın kolay olacağı anlamına geliyordu. May'in insan kokusu üzerime sinmiş olsa bile, beni duymadıkça ya da görmedikçe avı ürkütmeyecektim.

"Hayvanların kalması için yeterince yer bırakıyorum," diye fısıldadım. "Yakındaki dereye yiyecek ve suları var ve ağaçlar kışınki gibi görüldüğü için manzara onları korkutmuyor. Aslında, bu kadar açıkta oldukları için, kalın gölgelikler altında yaşayan hayvanlardan daha az uçarlar. Göreceksiniz."

May başını güçsüzce salladı ve ben de adımlarımı hızlandırdım. Çok az zamanı kalmıştı. Ve ben... Kaçınılmaz olanı ertelemeyi bırakmalıyım. Ağaçlar yeterince kötüydü, biliyordum ama beni avlanırken görmek May'i sonsuza dek korkutacaktı. Bundan hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkuyordum.

Yine de yapılması gerekiyordu.

Önümüzde bir dal kırıldı ve gölgemin ilerlemesine izin verdim, ince, yarı saydam dallar havada sessizce uçuyordu. Avı hissedene kadar gölgemle keşif yaparak daha hızlı yürüdüm.

Genç bir geyik yavrusu. O kadar genç ki, kışı atlatamayabilir. Çok geç doğmuş olmalı.

Anneyi aradım ama ortalıkta yoktu. İyi oldu. Bugün sadece gençlere ihtiyacım vardı.

Gölgem küçük geyiğe ulaştığında onu tek hamlede kavradım, bacaklarının ve vücudunun etrafındaki sarmalları sıkarak onu güvende tuttum ve kaçmasını engelledim. Panikleyerek çırpındı ve May sesleri duyarak kollarımda kıpırdandı.

"Sizi besleyen enerjinin aynısından beslenmeniz gerekiyor," dedim açıklamak için elimden geleni yaparak.

Beni iğrenç bir canavar olarak göreceğini bilsem bile hâlâ umutluydum. Belki beni anlar. Belki bir gün, olduğum şey için beni affederdi.

"Ve gençken daha iyidir. Genç bir varlıkta çok daha fazla yaşam gücü vardır. Onca yıl, içinde depolanan tüm potansiyel, alınmak için olgunlaşmıştır. Bundan sonra aylarca yemek yemek zorunda kalmayacaksın May ve yine de gelişeceksin."

"Ama ne..." May başladı, bir virajı döndüğümüzde ara verdi.

İşte oradaydı, gölgemin bağladığı geyik yavrusu. Yolun kenarında bekliyordu, durgun ve titriyordu, büyük, ıslak gözleriyle bize bakıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı May, tıpkı genç kız gibi titriyordu. "Hayır, Virgil, yapamazsın... O bir bebek!"

"Özür dilerim," dedim acımasızca. "Seni beslemezsem öleceksin. Açıkladım. Gelecekte bundan kaçınmak istiyorsan, sadece yemek yemeye başlamalısın May. Ama bugün bu gerekli."

Ben yaklaşırken geyik yavrusu titredi, ince boynunu bükerek yukarı baktı. Kürkü yumuşak bir kahverengiydi, sırtı benekliyd, her şeyi mükemmel şekilli idi. Sağlıklıydı, yaşam gücü güçlü bir akıma sahipti ve şimdi kışın ölmüş gibi davranamazdım bile.

Yaşayabilirdi. Ama ben buna izin vermeyecektim.

"Hayır, Virgil, lütfen!" May, geyik yavrusunun etrafını sarması için daha fazla dal gönderdiğimde bağırdı, onu gölgemle o kadar tamamen, o kadar rahatlatıcı bir şekilde sardım ki rahatladı. "Ben yiyeceğim! Söz veriyorum, yiyeceğim! Bana ne söylerseniz yapacağım, sadece yapmayın...."

Yavru geyiği yavaşça yerden kaldırdım, gözleri kapalıydı, hızlı nefes alışları hafifçe sakinleşiyordu. Karanlığımıza bürünmüş bir şekilde önümüzde asılı duruyordu. Kendimi destekledim ve gölgemle May'in göğsünü deldim, onun yaralı bir hayvan gibi öksürmesine ve sızlanmasına neden oldum.

"Özür dilerim," dedim son bir kez, zaten birlikte sahip olduğumuz her şeyin yasını tutuyordum. "Tek yolu bu."

Sonra da içtim. Geyik yavrusu uyuyordu, zihnini kontrol eden büyümle rahatlamıştı, bu yüzden hiçbir şey hissetmedi. Ama May her şeyi gördü ve hissetti, çünkü hissetmek zorundaydı. Onu gizlice beslemeyi reddettim. Bedelinin farkında olmalıydı.

Küçük geyiğin yaşam enerjisi, bedeninde depoladığı onca yıl, Mayıs ayına doğru içimden aktı ve onlar gibi hayvan da küçüldü ve büzüştü. Bir an için, bir zamanlar olabileceği dişi geyiğin hayaleti vardı, gururlu ve güçlü, ama enerji yavrudan kanadıkça dağıldı.

Belki bir dakika sürdü ve işim bittiğinde geriye sadece kararmış kürk şeritleriyle kaplı, zayıf, ufalanan bir iskelet kalmıştı.

May kollarımda çırpınıyor ve titriyordu, açlıktan ölmek üzere olan bedeni geyiğin enerjisini alıyordu. Çok az enerjiyle çalışmaya alışkın olan hücreleri birdenbire çok fazla enerji aldığı anda acı içinde haykırdı. Kalbi güçlendi ve yenilenmiş bir canlılıkla pompalandı, zihni bir güç patlamasıyla alevlendi ve göğsündeki alev, olması gerektiği gibi sağlamlaştı ve ısındı.

Kollarımda daha da ağırlaştı, vücudu iyileşmeye başladı. Geyik yavrusunun kalan altı yıllık yaşamı büyük ölçüde azalacaktı, çünkü enerjisinin büyük bir kısmı May'in vücudunun kendini yeniden inşa etmesi için harcanacaktı, ama yine de yemek yemek zorunda kalmayacağı uzun ayları olacaktı.

Ve sonra... Tekrar yapardık. Onu çok korkutmadığım sürece, artık şikayet etmeden yedi.

İşim bittiğinde, geyiği yavaşça yere indirdim ve vücudunu düşen dallarla kapladım, gölgem işi yapıyordu. May hâlâ kollarımdaydı, göğsünü genişleten derin nefesler alıyor, titriyor ve inliyordu. Vücudu şoktaydı ve onu yatıştırmak için elimden geleni yaptım, içine sakinlik ve sıcaklık akıttım, ama çok fazla değil.

Aklını bulandırmak ya da kafasını karıştırmak istemedim. Farkında olmalıydı. Olan her şeyi hissetmeli ve hatırlamalıydı.

Sustuğunda, sessizce hıçkırarak ağladığında, döndüm ve yavaşça eve doğru yürüdüm. Gölgem artık onun içinde değildi, çünkü o kadar güçlü değildim. Reddedilmesinin acısına dayanamadım.

Yol ayrımına geldiğimizde usulca soludu ve ceketimi kavradı.

"Yürüeyebilirim. Lütfen, bırak gideyim."

Onun tiksintisiyle yüzleşmek zorunda kalmadan önceki anı uzatmak için bakışlarımı kaçırarak onu yere indirdim. Önümde durdu ve ben de yüzünü görmezden gelerek vücuduna baktım. Yumrukları sıkılıydı ve soğuğa rağmen titremiyordu.

Yani en azından bu konuda başarılı oldum. May iyiydi. Yaşayacaktı.

"Böyle mi yiyorsun?" diye sordu, sesi de güçlüydü. İçindeki duyguyu ayırt edemiyordum ama bir şeyler vardı. Büyük olasılıkla öfke. "Genelde değil," dedim, hâlâ yüzüne bakmadan. "Ben ağaçlardan beslenirim. Ben bir hayvan **d e ğ i l i m**, bu yüzden hayatta kalmak için hayvan enerjisine ihtiyacım yok. Bitkileri tercih ederim." "Bunu hiç insanlara yaptın mı?" diye tekrar sordu ve sesinde öyle bir umutsuzluk vardı ki, başımı kaldırıp bakmaktan kendimi alamadım.

Gözleri parlıyordu, cildi ışıldıyordu ve daha önce çok ince ve cansız olan saçları bile gür ve sağlıklıydı. Ve yüzünde hiç iğrenme yoktu. Sadece korku vardı.

ve öfke.

Yanakları ve dudakları kızarmıştı.

Artık bana asla dokunmayacağını bildiğim karıma bakarken acı göğsümü sıkıştırdı. Benim için asla dans etmeyecekti. Bana bir daha asla ürkek bir gülümseme vermeyecekti.

Onun sevgisini hayatına değiştirdim.

"Evet," diye cevap verdim, artık hiçbir şeyi saklamaya gerek görmüyordum.

"Eve döndüğümde... Yani Değişim'den önce... İnsanlardan beslenirdim. Genellikle çok fazla değil. Bu... ah, bir incelikti. Ve dünyamızdaki insanlar bize saygı duyardı. Onlar için, bir Lich'in sunusu olarak seçilmek büyük bir onurdu. Yine de bu dünyadaki hiçbir insandan beslenmedim. Benden yeterince korkuyorlar zaten."

Gözlerini kırptırdı, başını salladı ve sonra kafası karışmış gibi yukarı baktı.

"Vardiya yüzlerce yıl önceydi. Ve siz sanki hatırlıyormuş gibi konuşuyorsunuz."

"Ben biliyorum. Olay olduğunda ben de oradaydım."

Başını tekrar salladı ve sonra yüzünü ellerinin arasına sakladı. Omuzları titredi ve göğsümde bir acı filizlendi. Acı çektiğini biliyordum ve hepsi benim yüzümdendi.

"Üzgünüm, May."

Ellerini bıraktı ve bana öyle bir nefretle baktı ki, ne hissettiğinden hiç şüphem yoktu.

Benden nefret ederdi.

"Yalnız kalmak istiyorum."

Başımı salladım, gölgem seğiriyordu, ona ulaşmak ve onu öyle sıkı sarmak istiyordum ki asla ayrılamayacaktı.

"Gitmene izin vermeyeceğim," dedim gözlerindeki nefrete rağmen onu dikkatle izleyerek. "Özür dilerim."

May'ın burun delikleri alevlendi ve başını şiddetle sallayarak saçlarının uçuşmasına neden oldu.

"Ben senin karınım," dedi sessiz bir sertlikle. "Bir yemin ettim Virgil ve kaçmaya çalışmayacağım. Sadece şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonunda başımı sallayıp arkamı döndüm. Eve doğru yürürken, artık onu izlemek için bir nedenim olmadığını düşündüm. O en kötüsünü gördü. Endişelenmeden arazimde dolaşmasına izin verebilirdim, verdiği söz benim için yeterliydi.

Ona güvenmiştim.

Karanlık çöktüğünde ve o hala dönmediğinde, ihaneti on kat daha acı vericiydi. May bana yalan söyledi. Kalacağına söz verdi ama yine de.

O gitmişti.

Bölüm 16

Mayıs

Onun geri çekilişini çelişkili duygularla izledim. Virgil'in yaptığı şey...

Onun olduğu şey...

Biliyordun, diye fısıldadı kafamın arkasındaki sessiz bir ses, *kasabadaki o iki kadın seni ondan kaçmaya ikna etmeye çalıştığından beri biliyordun*.

Bana fazla bir şey söylemediler çünkü Virgil ben daha soru soramadan geri dönmüştü. Bana onun bir Lich olduğunu söylediler, ölümsüz bir tür. Bana zarar vereceğini söylediler. *Beni emip kurutacağını*.

Ama iyi ya da kötü onunla evlendim ve o zamanlar onunla kendimi güvende hissediyordum. Beni sıcak tuttu. Bana değer veriyordu. Kadınların bana aşılama çalıştığı belirsiz, adı konmamış korkular kök salmadı, çünkü yapayalnızdım ve sadece ait olmak istiyordum.

Beni elinde tutmak isteyen tek kişi oydu.

Zamanla onu sevmeye başladım. Ve dün gece çok aşkıttım, çok mutluydum. O benimle sevişti, ben de onu sevdim ve bu hayatımın en güzel deneyimiydi.

Bugün yavru bir geyiği öldürdü ve bana izletti, sonra da hayvanın hayatını bana zorla verdi ve beni iyileştirdi.

Tanrılar bana yardım etsin, diye düşündüm utançla. *Tanrılar bana yardım etsin, ama bunun için ondan nefret edemem*.

Yapamadım. Virgil ne yaptıysa hayatımı kurtarmak için yaptığını açıkça söyledi. Haklı olduğunu biliyordum. Ölüyordum. Kendime karşı dürüst olsaydım, belirtileri çok daha önce fark ederdim ve belki o zaman bugünkü trajedi yaşanmazdı.

Benim hatamdı.

Virgil'in avlanma alanına doğru yavaşça yürürken kaşlarımı çatarak başımı salladım. Kendimi suçlamalı mıydım? İyi olmaya çalıştım. Gerçekten denedim.

Ama sesler... Her lokma yemek için beni cezalandırdılar, tüm savunmalarım parçalanana kadar canımı yaktılar ve ben sadece çaresizce dinleyip gerçeği söylediklerine inanabildim.

Ancak Virgil'le yaşadığım süre uzadıkça daha sık gelen, neredeyse özgür olduğum anlar vardı. Sabahları iyi dinlenmiş, sıcak ve mutlu bir şekilde uyandığımda sesler konuşmuyordu. Ancak günün ilerleyen saatlerinde uyanır ve dırdır etmeye başlardı.

Virgil'le birlikteyken çoğunlukla sessiz kaldılar. Belki de ondan korkuyorlardı. Ya da belki o beni daha güçlü yaptı.

Ona daha önce söylemeli miydim? Sesler hakkında? Bana yardım edebilir miydi?

Bazen sanki kafamın içinde, bedenimde başka biri varmış gibi hissediyordum. Tek amacı beni incitmek olan tehditkâr, sert bakışlı bir varlık. Onu orada istemiyordum. Nasıl kovacağımı bilmediğim bir şeytan gibiydi.

Hızla yürüdüm, ölü yapraklar ayakkabılarımın altında çtırdıyordu. Nefesim küçük ısı bulutları halinde dışarı fırlıyordu ve ne kadar hızlı yürüyebildiğime, kendimi ne kadar güçlü hissettiğime hayret ediyordum. Sıcaktım ve göğsümde, kemiklerimde güçlü ve rahatlatıcı bir şey mırıldanıyordu.

Hayattı, güçtü, yakıttı. İçimde yanan bir ateş, sanki koşabilirmişim, koşabilirmişim ve hiç durmayacakmışım gibi hissettiriyordu. Sanki dünyayı ele geçirebilirmişim gibi.

Bir kelebek değildim, bu kesindi ama bir larva gibi de hissetmiyordum. Ben bir geyiktim, diye düşündüm, iri gözlü, titreyen geyik yavrusunun anısı zihnimde canlandığında ürperdim.

Güçlü bacaklarımın üzerinde koşan, temiz orman havasını soluyan bir dişi geyiktim. Ben bir dişi geyiktim ve hayatımın ve sağlığımın bedeli başka bir hayattı ve bu geri alınamazdı.

Ama bunun bir daha olmasını engelleyebilirim.

Uzun bir ağacın çıplak dallarının altında durdum ve yukarı baktığımda boncuk gözleriyle beni izleyen bir kuzgun gördüm. Hızlı hızlı nefes aldım, efordan sonra yorulmuştum ama kalbim göğsümde güçlü bir şekilde atarken garip bir şekilde sevinçliydim.

Virgil'in gücünün neden böyle bir sapkınlık gibi görüldüğünü merak ettim. İnsanlar hayvanları avlardı. Aslında çoğu ırk öyle yapardı. Orklar, troller, şekil değiştirenler, minotorlar... Hepsi et için avlanırdı. Öyleyse geyik yavrusunun ölümüyle neden bu kadar sarsıldım?

Çünkü çoğu gençleri öldürmez.

Avcılar et için öldürürdü. Bu yüzden gençleri ve dişileri yalnız bırakırlardı.

Büyük bir geyik, bir geyik yavrusundan çok daha fazla insanı doyurabilirdi.
Ama bu

Yetişkin bir hayvanı öldürmek genç bir hayvanı öldürmekten daha mı ahlaki? Virgil et için değil, yaşam güçleri için avlanıyordu. Yani genç bir geyik yavrusunu öldürmek yerine iki yetişkin geyik öldürebilir ve aynı miktarda enerji elde edebilirdi...

Başım döndü ve iç çekerek tekrar yola koyuldum. Ne düşüneceğimi bilmiyordum, bu yüzden Virgil'i hiç yargılamamaya karar verdim. Her canlı gibi onun da yemesi gerekiyordu. Ve genellikle ağaçları seçtiğini ve çok fazla almamaya özen gösterdiğini söyledi... Tüm orman onun kileri idi ve ona iyi bakıyordu.

Onu yargılayamazdım.

Yapabileceğim tek şey düzgün beslenmekti. Ve öyle de yaptım. Şimdi kendimi çok daha güçlü hissediyordum, sanki fiziksel sağlığımla birlikte zihnim de daha sağlıklı hale geliyordu. Kafamın içinde yalnızdım, düşüncelerimi bozan tek bir zehirli fısıltı bile yoktu ve belki Virgil bana yardım ederse... Belki iyi kalabilirdim.

Bu umutlu düşünceyle, benim için canını veren yavru geyiğin yattığı yere ulaştım.

Sessizdi, etrafta kimse yoktu ve ben küçük, büzülmüş bedenin yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve sadece baktım, o dehşetle tekrar yüzleştim.

Kararmış kürk, tıpkı çevredeki ağaçların kabukları gibi siyah. Çürüme ya da rengin yokluğu gibiydi. Virgil yaşamı yuttuğunda, rengi de içmiş miydi? Bunu ona sormalıydım.

Geyik yavrusunun kurumuş bir ceset olduğu belliydi ve derin bir iç çektim, kokunun izi bile kalmamıştı. Temiz bir ölüm.

"Özür dilerim," diye fısıldadım başımı eğerek. "Keşke böyle bir şey olmasaydı."

Ve sonra, böyle bir fedakârlık karşılıksız kalamayacağı için başımı daha da öne eğdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra eve dönerken Virgil'e ne söyleyeceğimi düşünüyordum. *Her şey* doğru cevaptı ve fiziksel olarak yeterince güçlü olsam da yine de korkuyordum. Gitmeme izin vermeyecekti, bu açıktı ama benim hakkımda daha az şey düşünebilirdi ve bu korkunç bir düşünceydi.

Lütfen, hayal kırıklığına uğramayın.

Yol ayrımına ulaştım ve ani bir hışırtı beni durdurduğunda eve geri döndüm.

"Hanımefendi! Bayan!"

Çalılar arasında biri olabildiğince yüksek sesle fısıldıyordu. Etrafıma bakındım ama patikadaki tek kişi bendim.

"Yani... beni mi?" Geçici bir adım daha yaklaşarak sordum. "Kimsin sen?"

"Sessiz olun, bayan! Sizi kurtarmak için buradayız. Yaklaşın, sizi saklayalım. Bizimle gelebilirsiniz."

Kaşlarımı çattım ve durduğum yerde kalarak başımı salladım. "Ne demek beni kurtaracaksın? Ben iyiyim."

Ve bunu söylerken bile, geyik yavrusunun yavaşça yaşamının emildiği görüntüsü zihnimde parladı, kabuslarımda geri döneceğini bildiğim korkunç bir anı.

"Tehlikedesin!" diye yanıtladı ses, ısrarla.

Yaklaştım, sık yapraklı çalıların arkasındaki hareketi fark ettim. İlkine başka bir ses daha katıldı, bu açıkça kadındı ve fısıldamaya zahmet etmiyordu.

"Onun kafasını karıştırdı. Lichler bunu yapabilir, biliyorsun. Hadi ama."

Bir an sonra, kasabaya yaptığım alışveriş ziyaretlerinden hayal meyal tanıdığım iki erkek ve bir kadından oluşan üç kişi büyük çalılığın arkasından fırladı. Ne olduğunu anlayamadan adamlardan biri beni yakaladı, diğeri ise eliyle ağzımı kapattı. Kadın bir ip çıkardı.

Mücadele ettim ve savaştım, boğuk çığlıklarım Virgil'e ulaşamayacak kadar sessizdi. Yeni gücüne rağmen saldırganlarımdan daha zayıftım. Kısa sürede beni bağladılar ve ağzımı tıkadılar ve çok geçmeden, virajın ötesinde bekleyen bir arabaya doğru yola çıkarıldım.

"Birkaç saat içinde etkisi geçer," dedi kadın saçlarımı yüzümden çekerek. Hırlamaya çalışarak ona ters ters baktım ve o da bana cık cık etti. "Bana teşekkür edeceksin küçük hanım. Aklın başına geldiğinde, seni o iblisten kurtardığımız için bize teşekkür edeceksin."

Başımı salladım ve daha çok çabaladım, araba hızlıca ilerleyip engebeli yolda itişip kakışınca paniğe kapıldım.

Her şeyi yanlış anlamış. Virgil bir iblis değildi, beni kafamın içinde beni öldürmeye çalışan iblislerden kurtaran oydu. Bu insanlar bunu neden yapıyordu? Virgil benim kocamdı. Ben ona aittim.

Malikâneden yeterince uzaklaştığımızda kadın ağzımdaki bağı gevşetti. Hemen Virgil için çığlık attım, sesimin yüksekliğinden boğazım acıyordu ama kadın sadece acıyarak başını salladı.

"Virgil, ha? Bir canavar için güzel bir isim. Nefesini boşa harcama, küçük hanım. Seni duymayacak."

"O benim kocam!" Tükürdüm, dizlerimin üzerine çökmeye çalıştım ama ellerim arkamdan bağlıyken ve araba sertçe sarsılırken bu çok zor oldu.

"Bırakın beni! I

kocamla birlikte olmak istiyorum!"

Kadın bana onaylamayan, biraz da tiksinen bir bakış attı ve homurdanarak arabanın dibine düştüğümde oradan uzaklaştı. Ayağa kalkmanın faydası yoktu. Ama kurtulmam gerekiyordu. Virgil'e kalacağıma söz verdim.

"Koca," diye alay etti kadın, bana sert bir bakış fırlatırken gözlerindeki acıma ifadesi kayboldu. "Umarım kendi iyiliğin için o canavarla yatmamışsındır. Bundan iyi bir şey çıkmaz, benden söylemesi."

Yüzüne karşı Virgil'le yattığımı ve benimle çok güzel seviştiğini haykırmak istedim ama bunu yapamadan adamlardan biri arabanın kenarına tükürdü ve bize doğru döndü.

"Eğer Lich ile yattıysa, onu nehre atsak iyi olur. Ya yumurtası onun içindeyse? Bu hepimize lanet getirir, sözümü unutma. Her şey çürüyecek ve ölecek. Onu çıkamayacağı bir yere atsanız iyi olur."

Başımı salladım, aniden korktum. Onun *yumurtası* mı? Hamile olsaydım mı demek istediler? Hamile olamazdım. Bir yıldır kanamam olmamıştı.

Yine de, Virgil bugün vücudumdaki her şeyi iyileştirdiyse, rahmimin de iyi olması için küçük, çok küçük bir şans vardı. Ve eğer durum buysa.

Kadın bana öfkeyle bakarak "Öyle mi?" diye sordu. "Doğruyu söyleyen iyi olur!"

"Asla," diye cevap verdim, kendimi ve içimde büyümekte olan küçük tohumu korumak için elimden geleni yaparak. "O yapmaz... Lichler bunu yapmaz. Sadece yaşayan insanlar yapabilir... bilirsin."

Bunu söylerken kızardım ama kadın tatmin olmuş görünüyordu ve adamlardan biri yumruğunu sıkarak yüksek sesle yuhaladı.

"Kesinlikle yapamazlar! O kanı pompalayacak kalp yok, ha? Peki o zaman, kızım. Belki kasabada düzgün bir koca bulursun, anladın mı? Onu kaldıracabilecek birini!"

Gürültülü bir şekilde güldü ve ben de rahat bir nefes aldım. Likenler hakkında ne kadar şey bildiklerini bilmiyordum ama belli ki yeterince değil. En azından boğulmaktan kurtulmuştum.

Bir saat sonra kasabaya vardık ve belediye başkanının evinde kilit altında tutuldum. Gün batımına kadar odada tek başıma tutuldum, beni yakalayan kadın elinde bir bardak süt ve bir parça ekmekle geri döndü. Ben yemeği reddettim, o da omuz silkip kendisi yedi.

"Burası belediye başkanı olan tek kasaba, biliyorsun," dedi bir süre sonra, sesinde gurur vardı. "Diğer kasabalarda canavarlar hüküm sürüyor. Ama bizim bir

İnsan belediye başkanı. Burada olduğun için çok şanslısın. İyi bir hayatın olacak, göreceksin. Sadece kafan dağılana kadar beklememiz gerekiyor. Çok uzun sürmez."

Bu kasabanın neden zenginleştiğini ve insanların neden bu kadar meydan okurcasına davrandığını nihayet anlamıştım. Çünkü likenler diğer canavarlar gibi hükmetmiyordu. Başka likler olup olmadığını bile bilmiyordum. Sadece Virgil vardı. O da içine kapanıktı, alışveriş yapmak için evinden zar zor çıkıyordu.

Dışarıdayken ona saygılı davranıyorlardı, belli ki korkuyorlardı. Ama o uzaktayken... Arsızlaştılar.

Daha sonra hâlâ bu enerjiye sahip olsaydım, tüm sorunlarımın üstesinden gelseydim ve olmak istediğim gibi güçlü olsaydım - kelebek değil dişi geyik - bu kasabayı düzene sokardım. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum ama Virgil onları incitecek hiçbir şey yapmadığı halde onun hakkında kötü düşünceleri beni çok kızdırıyordu.

Kasabamızı yöneten şekil değiştirenleri hatırladım. Gündüzleri insanlar, geceleri canavarlar. Herkesin bu kadar fakir olması ve Madam Sundara'nın işlerinin gelişmesi onların suçuydu.

Virgil'in onun işyerine gelip bir performanstan sonra orada olanlara katıldığını hayal edemezdim. Sorular sorar, işleri yoluna koymaya çalışırdı. Ya da en azından giderdi.

Ama o canavarlar? Hiç gitmediler.

Buradaki nankör kasaba halkının Virgil'e sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarından haberleri yoktu.

Özgür kalmalı, iyileşmeli ve... bir şeyler yapmalıydım. Ne yapacağımdan emin değildim ama içimdeki enerji harekete geçmek için can atıyordu.

"Sanırım şimdiden daha iyi hissediyorum," dedim, samimi görünmek için elimden geleni yaparak. "Burası gerçekten çok güzel bir şehir."

Kadın memnun bir şekilde başını salladı ve parmağıyla çenesine dokunarak tereddütle bana baktı.

"Biraz daha bekleyeceğiz. Sadece emin olmak için."

"Teşekkür ederim," dedim, arabada söylediklerini hatırlayarak. Kafam rahatladığında minnettar olacağımı söylemişti. "Çok teşekkür ederim! Bana karşı çok iyiydin, büyük bir risk aldın... Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Tek istediğim ellerimi çözüp beni dışarı çıkarmasıydı. Sadece bu. Ve bunu yaptığında, Virgil'e geri koşacaktım.

Kadın memnuniyetle başını salladı ve ellerimi serbest bırakabilmesi için dönmemi işaret etti... İpleri kestiğinde, Virgil'e koşmak zorunda kalmayacağım ortaya çıktı.

Benim için geldi.

Belediye başkanının evinin dışından gelen yüksek ve korkutucu bir ses,
pencerelerdeki camları titretti.
"Karımı bana geri ver!"

Bölüm 17

Virgil

Gölgem onu tanıyordu ve ben de onun izini takip ettim, keder, öfke ve ihanetin acısı göğsümde alevlendi ve beni harekete geçirdi. May'in ona sadakat sözü verip beni terk etmesi kemiklerimi ezen bir çekiç gibiydi, derin acı tüm varlığımda yankılanıyordu.

Ona güveniyordum. Aslında onu seviyordum. O benim her şeyimin sebebiydi. Ve şimdi, o gitmişti.

Ama onu geri alacaktım. May benim karımdı ve evlilik tamamlanmıştı. Tapınağın kurallarına göre, ona kötü davranmadığım ya da zarar vermediğim sürece sonsuza kadar yanımda kalmak zorundaydı ve ben de bunu yapmadım. Ona asla zarar vermezdim.

Tüm yasalara ve haklara göre o benimdi ve ne kadar çılgılık atarsa atsın ya da mücadele ederse etsin onu geri sürükleyecektim.

Evimin bazı mimari detaylarını taklit eden güzel bir yapı olan belediye başkanının evinin önünde durdum ve gölgemi dışarı saldırdım. Pazar meydanında toplanan insanlar korku dolu sesler çıkardı ve bir an sonra kasaba milisleri yanan meşaleler ve beceriksizce yapılmış silahlarla evin arkasından fırladı. Onları görmezden geldim.

"Karımı bana geri ver!"

Meydanın yarısı karanlık olana kadar en yakındaki sokak lambalarının ışığını içerek gölgemin dışarı akıp gitmesine izin verdim. Milislerin safları karıştı ve genç, yuvarlak hatlı bir adam kasabanın bayrağını taşıyarak öne çıktı.

Üzerinde ayçiçeği olan mavi, güzel bir şeydi; bazen hayata duydukları sevginin ve bana duydukları nefretin bir sembolü olduğundan şüpheleniyordum.

"Seni burada istemiyoruz Lich!" diye bağırdı ve sesi güçlü olmasına rağmen elindeki bayrak hafifçe titredi. "Topraklarımızdan git ve bir daha asla dönme!"

Gölgem adama doğru ateş etti ve milisler ne olduğunu anlayamadan onu avucumun içine aldım, iri gövdesini kaldırım taşlarının üzerine kaldırdım, o kadar sert sıkıyordum ki zar zor nefes alabiliyordu.

Adamlar korku dolu haykırışlarla silahlarını bıraktı, biri büyük bir gürültüyle patladı ve anlamadıkları güç karşısında zavallı ve çaresiz bir şekilde dağıldı.

İçimdeki her şey şiddetli bir çılgınlık içinde dönüyordu. May hâlâ o binadaydı ve her ne sebeple olursa olsun dışarı çıkmıyordu. Gölgem kapıya uzandı, onu parçalara ayırmaya hazırlanırken, elimdeki adam kıpırdandı, inledi ve aniden tüm o çılgınlık ve öfke bir arzuya dönüştü.

İşte buradaydı, avucumun içinde, hayat doluydu. Almak için olgunlaşmıştı. İnsan yaşam gücünün tadına bakmayalı çok uzun zaman olmuştu ve May'in burnumun dibinde olması ve o uzun haftalar boyunca kendimi inkâr etmem çok acı vericiydi. Yine de ondan uzak durmak için bir neden yoktu, değil mi?

Bu insanlar bana meydan okudu. Aşkımı benden sakladılar, bana ihanet etmesine yardım ettiler. Onlara hiç dokunmamış olmama rağmen benden korktular ve arkamdan iş çevirdiler. Neden kendimi tutayım ki?

"Karımı benden aldın," dedim sessizce, milisler gözleri fal taşı gibi açılmış, uzaktan titreyerek izlerken adamı yavaşça yukarı kaldırdım. "En değerli hazinemi aldın, benim olanı sakladın ve seni cezalandırmayacağımı mı sanıyorsun?"

Adamı nefessiz bırakacak şekilde daha sert sıktım. Tatmin edici bir çatırtı oldu, bir kaburga kırıldı ve çığlık atmak için ağzını açtı, ama havasızlıktan ses çıkmadı. Daha sert bastırdım, gölgemi onun çılgın kalbine saplamaya hazırdım...

"Virgil! Virgil, dur! Buradayım! Buradayım! Buradayım! Virgil, lütfen, beni eve götür!"

Adamı bıraktım ve döndüm, tüm gölgem May'e doğru koşuyordu. Onu kavradı ve yaklaştırdı, vücudunun her santiminde gezindi, derisinin altında dinlenmek için itti, kalbinin etrafını sardı. Huzursuzdum, açtım, yarı rahatlamış, yarı acı çekiyordum.

"Neden gittin?" Onu kollarımla sıkıca kucaklayarak sordum ve gölgemin saldırısından bunalmış bir halde titreyerek hıçkırdı.

Ama duramadım. Onu kaybettiğimi sanmıştım. Gittiğini, beni terk ettiğini düşünmüştüm ama şimdi buradaydı, kollarımdaydı... Sadece insanları katletmemi engellemek için.

Sadece bunun için mi buradaydı? İnsanları korumak için mi? Onları bana tercih etmek için mi?

Dondum kaldım, bu düşünce beni öfkeden deliye döndürdü, ta ki gölgem bileklerindeki çiğ, kızarmış deriyi bulana kadar. İnleyip gözleri kapanana kadar daha da yaklaşarak sıyrıkları iyileştirdi. Ve anladım, anlayış bir rahatlama okyanusu gibi içime aktı.

Onu bağladılar. Kendi isteğiyle gelmedi. Beni terk etmedi.

Karımı aç kollarımın arasına alarak, aynı anda hem mutlu hem de kalbi kırık bir şekilde ona yaslandım. O buradaydı. O benimdi. Beni terk etmedi.

"Ne oldu?" Etrafımızda bir kalabalık toplanırken sordum.

Milisler, kasaba sakinleri, ailesiyle birlikte belediye başkanı... hepsi etrafımızda durmuş bizi izliyor, mesafelerini koruyor ve bizden nefret ediyorlardı. Benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi, ama May, benim tatlı May'im? Ona düşmanca gözlerle bakmalarına izin veremezdim.

O kadar savunmasızken, kollarımda titrerken olmaz. Asla olmaz.

Gölgeyi etrafımızda gittikçe genişleyerek yaydım. Kalabalıktan soluk soluğa sesler geliyordu ve seyirciler ben onları dar sokaklara girmeye zorlayana kadar aceleyle geri çekildiler ve etrafımızdaki meydan neredeyse boşaldı. "Beni bağladılar," diye hıçkırdı May, bana yapışarak. "Ah Virgil, zihnimi kontrol ettiğini sandılar. Beni kurtardıklarını sandılar. Beni bırakmaları için yalvardım ama ben yalan söyleyene kadar bırakmadılar ve şimdi... sen buradasın."

İnsanlar izlerken cesaret edebildiğim kadar ona yaklaştım ve göğsümde soğuk bir öfkeyle başımı kaldırdım.

"Karımı kaçırانları bana verin."

Sesim kısıktı ama yine de ara sokaklarda toplanan kalabalık dalgalandı, mesajım net bir şekilde duyuldu. Nefesler, fısıltılar, karışıklıklar vardı. May'e sarıldım, gölgeyi onu yatıştırdım, ellerimi başında ve omuzlarında gezdirdim, yanımda olduğuna dair kendime güven verdim.

Beklemekten yorulduğumda, gölgeyi bir çift korkunç kanat gibi üzerimde yükselttim ve tekrar sordum.

"Bir dakika içinde önümde durmazlarsa, bu kasabadaki her eve girecek ve yaptıklarınızın cezası olarak her birinden bir can alacağım."

Kalabalıktan çığlıklar ve feryatlar yükseldi ve May nefes nefese kalarak kendini tuttuğum yerden kurtardı.

"Virgil, yapamazsın! Onlar aptal ve yanlış yaptılar ama onları öldüremezsın!"

Başımı yana eğdim, öfkem o kadar güçlüydü ki dünyayı kırmızı ve mor tonlarında görmeme neden oldu.

"Neden olmasın? Benden bekledikleri bu."

Tam o sırada üç kişi kalabalığın arasından sıyrılarak meydanda tökezledi. Koşmaya başladılar, evlere doğru ilerliyorlardı ve ben gölgemle hepsini yakaladım, yerin üstünde sallanmalarını sağladım.

"Seni bu insanlar mı kaçırdı May?" İki erkek ve bir kadının kızarmış, dehşete düşmüş yüzlerine bakarak sordum.

"Evet," dedi, sesi hıçkırıklara karışıyordu. "Ama lütfen, onları öldürmeyin!"

Üçünü de sıktım, gölgemin giderek kalplerine yaklaşmasına izin verdim, nefes alamazınlar ya da çılgılık atamazınlar diye boğazlarından aşağı ittim.

"Seni aldılar May," dedim, onu dinleyebilmek için intikam alma isteğimi bastırarak.

Çok zordu. Ona dokunmaya cüret edenleri ezmek istiyordum. Yine de, eğer hayatları için yalvarırsa, en azından dinlemek zorundaydım.

"Yaptılar," dedi, yüzümü ellerinin arasına aldı, çılgın gözleri benimkileri arıyordu. "Ve buradaki herkes senin onları öldürmeni bekliyor, çünkü seni öyle görüyorlar. Ama ben öyle düşünmüyorum! Senin nazık, dikkatli ve cömert olduğunu biliyorum. Sadece kendini yaşatmak için can aldığını biliyorum. Başkalarını dehşet içinde yaşatmak için öldürmüyorsun."

"Zaten dehşet içinde yaşıyorlar," dedim tereddütle.

May'ın sesi göğsümde yankılandı ve içimdeki cehenneme ulaştı. O konuşurken, intikamın tadı ağızımda aniden ekşidi ama yine de bırakmadım.

"Bilmiyorlar!" dedi. "Sadece öyle sanıyorlar. Ama Virgil, bu kasaba gelişiyor. Diğer insan evlerini gördüm ve hiçbirisi buna benzemiyordu. Bu insanlar senin sayende refah içinde. Lütfen, şimdi bozma. Lütfen mi? Benim için mi?"

Tüm ezme ve yok etme arzusu içimden fişkırdı. Gölgemin tutuşunu gevşettim ve May'i yakalayanları yere serdim. Ama onları cezasız bırakamazdım.

"Karım hayatınız için yalvardı," dedim, üçü öksürüp kıvranırken, hâlâ elimdeydiler ama nefes alıp ayakta durabiliyorlardı. "Ama serbestçe gitmenize izin veremem. Şunun açıkça bilinmesini istiyorum: Karıma yan gözle bakan, onunla kaba bir şekilde konuşan ya da ona zarar vermek amacıyla dokunan herkes cezalandırılacaktır."

Kalabalık şimdi daha yakındaydı, meydanı çevreleyen evler sıralanmıştı, pek çok korku dolu göz bize çevrilmişti. May zenginleştiklerini söyledi ve gerçekten de öyle oldu. Kendilerine o kadar güveniyorlardı ki, beni dışarı çekmek ve yetersiz milis güçleriyle bana meydan okumak için karımı alabileceklerini düşündüler.

Bu kasaba için bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Benim için değilse bile May için. "Bu üç kişi sürgün edilecek," dedim. "Onları yarın ya da daha sonraki herhangi bir gün bu kasabada görür ya da hissedersen, karım bana ne kadar yalvarırsa yalvarsın öldürülecekler. Çünkü kimsenin ona dokunmasına izin yok. Kimsenin onu benden almasına izin yok."

Nefesler kesildi, çığlıklar atıldı ve adamlardan biri dizlerinin üzerine çökerek yüzünü ellerinin arasına sakladı. Ben devam ettim.

"Benim topraklarımda yaşamaktan hoşlanmayan herkes de gitmekte özgürdür," diye ekledim bir süre sonra. "Çünkü bu kasaba bana ait. Bazılarınız bana saygı duyan insanlar tarafından inşa edilen evlerde yaşıyorsunuz. Bana yakın olmak istedikleri için bu kasabayı inşa ettiler. Beni memnun etmek için müzik, sanat yaptılar, güzel şiirler yazdılar ve ben de bu yüzden kalmalarına izin verdim." May kollarımda titriyor, iri gözlerle beni izliyordu ve kalabalığın üzerinde sadece sürgün edilen adamın hıçkırıklarıyla noktalanmış bir sessizlik vardı.

"Ama sen? Sen nankörsün. Bana korku ve tiksintiyle bakıyorsun, beni nasıl kovacağını planlıyorsun, karımı ele geçirmeye cüret ediyorsun!"

Sesim öfkeyle yükseldi ve May'i daha yakına bastırdım, gölgem sakın kalmama yardımcı olmak için derisinin altında daha derine kayıyordu.

"Değişiklikler olacak," dedim, bunun bir daha asla olmaması için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hükümdarlık görevini üstlenmenin zamanı gelmişti. Bu insanlar umutsuz görünse de, burada kendi dünyamda yaşayanlardan çok farklı olsalar da, denemek zorundaydım. Mayıs için.

"Topraklarımdaki insanların Vardiya'dan önce yaptığı gibi bir festival hazırlayacaksınız. Şarkıcıları ve sanatçıları sıraya dizecek, sıcak yiyecekler ve içecekler hazırlayacak, tezgahlar kuracak ve çocuklar için eğlenceler düzenleyeceksiniz. Bir ay sonra her şey hazır olacak ve ben ve eşim de onur konuklarınız olacağız." Fısıldaşmalar oldu ama kalabalık çoğunlukla sessiz kaldı. Talebim karşısında şaşırdıklarından şüpheleniyordum.

"Ve eğer sunduğunuz eğlence beni memnun ederse, hediyeler bahşedeceğim." Birkaç şaşkın çığlık ve ses yükseldi ve bir çocuğun heyecanla konuştuğunu duydum, 'hediyeler' kelimesi sihirli bir büyü gibi korkularını tersine çevirdi.

"Bu bir minnettarlık festivali olacak. Bu kasaba benim. Burada yaşayan herkes bana aittir. Sizi diğer ırklardan koruyorum, gelişmeniz ve zenginleşmeniz için size özgürlük veriyorum, ormanınızı vahşi hayvanlardan uzak tutuyorum. Tüm bunlar için minnettar olmalısınız.

"Halkımın bir parçası olmak, benim korumam altında yaşamak istemiyorsanız, gitmekte özgürsünüz. Ama kalırsanız, sadakat ve itaat talep edeceğimi bilin. Karşı gelmeyi ya da ihaneti affetmeyeceğim."

Kalabalık sessizdi ve meydanda esen soğuk bir rüzgâr May'in bana karşı titremesine neden oldu. Gölgeyi onu sarışını sıkılaştırdım ve sırtını okşadım.

"Eğer sadık olur ve dediklerimi yaparsanız, karıma ve bana hak ettiğimiz saygıyı gösterirseniz, ödüllendirileceksiniz," dedim. "Vardiya'dan önce benim topraklarımda işler böyleydi. Ve eğer izin verirsiniz şimdi de böyle olacak. Şimdi evinize gidin. Üç hainin emrettiğim gibi ayrılıp ayrılmadığını görmek için daha sonra döneceğim. İyi geceler."

Ve böylece karımı kucağıma alıp eve taşıdım. Kollarımda onun tatlı ağırlığı varken, kasabadaki insanlarla uğraşmak zorunda olmanın yükü o kadar da ağır gelmiyordu. Aslında, getirebileceğim değişiklikler konusunda biraz heyecanlıyım. Karım ve gelecekteki çocuklarımız için kurabileceğim dünya.

Ama beni daha hızlı gitmeye iten, yönetme planlarından çok daha fazla heyecanlandıran başka bir şey daha vardı. Karım tekrar kollarımdaydı ve ben ona kime ait olduğunu hatırlatmak için sabırsızlanıyordum.

"Bu gece uyumana izin vermeyeceğim aşkım," dedim sessizce, kasabayı geride bıraktığımızda gölgeyi bacaklarının derisi boyunca hafifçe kayıyordu. "Sen benimsin. Sana bunu göstermek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bölüm 18

Mayıs

Virgil dönüş yolu boyunca beni taşıdı. Yürüyerek, kucağında ben varken oraya varması bir saatten fazla sürdü. Eve vardığımızda bana bir banyo hazırladı ve içeri girmemi istedi.

Ellerimi giyinik göğsüme bastırarak kızardım ve Virgil parlak ışıklı banyoda sabırlı bir şekilde kırmızıya boyanmış gözlerle beni izlemekle yetindi.

Daha bu sabah onunla çıplak olduğumu biliyordum. Ama o zaman bu kadar hafif değildi. Ve hava şimdiki gibi inanılmaz bir gerilimle parıldamıyordu.

"Kendi başıma yıkanabilir miyim?" Ona parlak ışıklar altında vücudumu göstermekten çekinerek sordum.

"Hayır," dedi Virgil bir adım daha yaklaşarak. "Sana ihtiyacım var May. Benim olduğumu görmem gerek. Bugün... Canım acıdı, aşkım. Beni terk ettiğini düşündüğümde çok acıdı."

Bu itiraf Virgil'in ifadesiz sesiyle söylendiğinde daha az dokunaklı değildi. Gözlerim yaşardı ve telaşlanmadan soyundum, tüm kıyafetlerimi çıkardım ve sonra kendimi örtme isteğime rağmen ellerimi yanlarımda tutmaya zorladım.

Bir an için karşılıklı durduk ve Virgil koyu kırmızı gözleriyle beni izledi, beni tepeden tırnağa değerlendirirken başı hareket ediyordu. Öfkeyle kızardım ama ağzımı bir çizgi haline getirerek onun açık bakışlarına göğüs gerdim.

Eğer acıyan kalbini yatıştırmak için önünde çıplak durmamı istiyorsa, tanrılar adına bunu yapardım. Bana ne kadara mal olursa olsun.

"Çok güzelsin May," dedi yavaşça yaklaşarak. "Benim enfes karım. Göğsünde tıngırdayan, damarlarından akan güzel enerji karşı konulmaz. Vücuduna bayılıyorum ama içinde akan güç en çok sevdiğim şey."

Virgil karşımda durduğunda ürperdim, elleri yavaşça göğüslerimi avuçlamak için yanlarımda geziniyordu. Gözleri karardı ve başını arkaya eğdi, benden bir ses, yumuşak bir inilti çıkana kadar yavaşça tenimi okşadı. Gözleri parladı ve gölgesini serbest bıraktı, kendimi göremeyene kadar beni sardı. Bir an sonra, derimin altına girdiğinde tanıdık karıncalanmayı hissettim, daha derine ve daha derine itti, kemiklerimin etrafını sardı, göğüslerimi içeriden doldurdu...

Bacaklarım büküldü ve Virgil beni kollarından yakalayıp ılık suyla dolu küvete indirdi. Kenarına oturdu ve gölgesi dışarı döküldü, düzinelerce karanlık, hareketli dallar, bazıları daha ince, bazıları daha kalın. Suyun üzerinde durdular, hepsi de bana odaklanmıştı.

"Virgil..." Gölgesi içimde hareket ettiğinde nefesim kesildi, yavaş, baygın bir dalga ayaklarımdan başıma kadar içimde yuvarlandı ve karanlık, aşılmaz bir zevk yükü taşıdı.

"Sen bana aitsin," diye fısıldadı, kırmızı gözleri beni acımasızca izliyordu. "Ve benim olanla ben ilgilenirim."

Gölgesi alçaldı, tenimin üzerine döküldü, ayak parmaklarımdan ve parmak uçlarımdan etrafını sardı ve daha yukarılara çıktı, ön kollarımı ve kollarımı ele geçirdi, bacaklarımı tamamen kapladı, kalçalarımı çevreledi. Tenimi okşadı, masaj yaptı ve Virgil yavaşça çözülmemi, zevkten ve ezici, keyifli dokunuştan titrememi izledi.

Günün gerginliği ve korkusu gölgenin ısrarlı okşamalarıyla yıkandı, suda çözüldü. Ama sonra, içimde yeni bir gerilim, susamış ve çaresiz bir şey oluştu ve gölgesi içimde hareket ederken inledim ve çırpındım, beni serbest bırakmak için çok yavaş, ama vücudumun içindeki müstehcen, ahlaksız varlığından başka bir şey hissetmeme izin vermeyecek kadar hızlı. "Ağzını aç," diye fısıldadı Virgil vücudumun zevkle savaşıırken çıkardığı su sıçrama sesleri arasında. "Beni içeri al."

İtaat ettim ve gölgesi karanlık sıcaklığıyla ağzımı doldurdu. Tadı bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu, saf hareket ve enerjiydi ve beni içten okşadı, gölgeli dallar dilimle dans etti...

Bir öpücüktü.

"Bacaklarını aç," diye fısıldadı ve içinde bulunduğum hezeyanda, banyonun yankılanan odasında, sesi büyüdü, emretti, tıpkı gölgesi gibi beni her yönden sardı.

Bir teslimiyet iniltisiyle itaat ettim ve gölgeli parmaklar iç uyluklarımı okşadı, içime akana, nüfuz edene kadar daha yükseğe ulaştı.

Vücudum.

Bağırdım ve suyun içinde çırpındım, ama gölgenin kolları etrafımda sıkılaştı, beni günahkâr bir zevkle doldururken beni hareketsiz tuttu. İnemelerimi ve çığlıklarımı tutamadım, saldırısına karşı koyamadım ve coşku içime aktı, vücudumda yankılandı, etimde ve kemiklerimde nabız gibi attı.

Mutluluktum, mutlak ve çökmüştü ve o kadar uzun sürdü ki zihnim karardı, bedenim ağırlaştı, düşüncelerim uçuşan serçeler gibi dağıldı. Kırılmıştım, parçalara ayrılmıştım, sadece onun içimdeki karanlık ritmi beni bir bütün olarak tutuyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı Virgil, eliyle alnımdaki ıslak saçları taramak için uzanırken. "Seni böyle görmek istiyorum, May. Her gün. Almak için benimsin. Memnun etmek benim. İlgilenmek benim."

Beni sudan çıkardığında göz kapaklarım ağırlaşmıştı ve kalbim yerinden fırlayacak gibiydi; güçlü, pürüzsüz kolları sahiplenici bir kesinlikle vücudumun etrafında kıvrılıyordu. Acısı yatışmış, ıstırapı silinmiş gibiydi ve ben rahatlamış bir iç çekişle yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm.

"Teşekkür ederim Virgil," diye fısıldadım beni yatağına götürdüğünde, mumlar yanlarından geçerken canlanıyordu. "Benim için geldin ve beni geri getirdin. Bunun... Bunun ne kadar önemli olduğunu bildiğini sanmıyorum. Hayatımdaki hiç kimse, senden önce hiç kimse, kaybolursam peşimden gelmezdi. Kimse gitmedi. Bu yüzden yetimhanede yaşadım. Çünkü beş yaşındayken bir kalabalığın içinde kayboldum ve ailem beni bulmak için yeterince aramadı."

Yüzümü onun kemikli boynuna bastırarak titredim. Utanmıştım. Bunca yıl sonra bile, ne kadar istenmeyen biri olduğumu itiraf etmek içimi utanç ateşiyle doldurdu.

"Belki de hiç bakmadılar bile," diye fısıldadım. "Belki de gittiğime sevinmişlerdir."

Virgil yatağa oturdu ve beni kucağına daha rahat bir şekilde yerleştirdi. Kollarımdaydım, bir çocuk gibi kucaklanmıştım ve gözleri tekrar maviye dönmüştü, arzusunun tüm kırmızısı gitmişti.

"Sana söylenen bu muydu?" diye sordu, gölgesi içimde mırıldandı, kalbimin etrafına dolandığı yerden rahat bir sıcaklık yayıldı.

Bakışlarının okunamayan alevine dayanamayarak gözlerimi kaçırdım.

"Evet," diye fısıldadım. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece... bir kalabalık vardı. Sanırım insanlar çığlık atıyor, koşuyorlardı ve annemin eli kaydı.

benimkinden. Onu aramaya çalıştım ama etrafımdaki herkes çok büyüktü ve herkes koşuyordu ve yüksek sesler vardı... Ve bazen..."

Derin bir iç çekerek ve fantezimi ona Madam Sundara'nın yaptığı gibi anlattığım için beni azarlayıp azarlamayacağını merak ederek sözümü kestim. Ama Virgil parmaklarıyla yanağımı okşadı, gölgesi içimde usulca mırıldandı ve ben de pes ettim. Ona söyleyebilirdim. Hatalı olduğumu düşünse bile bunu söylerken nazik davranacaktı.

"Madam Sundara bana ailemin beni bilerek kaybettiğini ve gözlerinin önünden kaybolur kaybolmaz beni unuttuklarını söyledi. Aksine inandığım için saçmaladığımı söylerdi... Ama bazen farklı olduğunu hayal ediyorum. Tüm o bağırışlar, koşuşturmalar, hatırladığım kaos... Acaba beni aramak istemişler ama yaralanmışlar mıydı? Belki insanlar tehlikeden kaçıyordu. Belki ailem beni ararken yaralanmıştı. Belki de bu yüzden beni hiç bulamadılar. Çünkü bulamadılar."

Beni kaldırıp dudaklarını şakağıma götürdüğünde, içten içe ürperdim ve onun kararını bekledim. Bu fanteziye kendi başıma inanacak kadar cesur değildim, hele ki başhemşire tarafından bu kadar ezilmişken. Ama Virgil bunun mümkün olduğunu söylerse, belki de içimdeki bu derin utanç ve acı dinebilirdi.

"Mantıklı olan tek açıklama bu May," dedi usulca, saçlarımı okşayarak. "Sen yokken birinin seni aramadığını düşünemiyorum. Sen dünyadaki en değerli hazinesin. Tabii ki ailen seni aradı. Eğer seni bulamadılarsa, ölmüşler demektir, çünkü sadece ölüm onları seni geri almaktan alıkoyabilir. Üzgünüm, tatlım. Seni çok sevmiş olmalılar."

Kollarında ağladım, ağladım ve yılların acısı ve reddedilmişliği içimden acı gözyaşlarıyla dökülürken bana sabırla sarıldı. Virgil sevgi dolu okşamalarla beni yatıştırdı ama gri bir şafak gökyüzünü aydınlatana kadar ihtiyacım olduğu sürece yas tutmama izin verdi ve ben hala hıçkırıklarla titriyor, onun sıcak kucağında nazikçe sallanıyordum. Gözyaşlarım dindiğinde ve daha fazla ağlayamadığımda "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Dün gece için başka planların olduğunu biliyorum ve ben..."

"May." Virgil sert bir şekilde sözümü kesti ve gözlerinin mavi alevini yüzüme çevirdi. "Benden özür dileme. Ben senin için buradayım. Ben seninim, tıpkı senin benim olduğun gibi ve tek istediğim bu: seninle olmak, sana bakmak, acında ve sevincinde sana sarılmak. Her şeyini istiyorum, utandığın, çirkin olduğunu düşündüğün yanlarını bile. Benim için sen mükemmelsin."

Onun sözleri daha fazla gözyaşı dökmeme neden oldu ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Ama bütün gece ağlamaktan karnım ağrısa da, yorgun olsam da, yüzüm şişse de, sonunda kendimi bütün hissettim. Virgil'in ağlamama izin vermesi, acım boyunca yanımda kalması bana verebileceği en güzel hediye idi.

Her şeyi haykırdığımda, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde sakin ve boş hissettim. İçim boştu ve gözyaşlarımın boşalttığı yerlerde Virgil'in gölgesi kök saldı, göğsümde bir kedi gibi kıvrıldı.

"Bu senin için zorsa özür dilerim," dedi hava tamamen aydınlandığında ve ben kollarına uzanıp odaklanmadan yatak odasına ve artık sabah ışığında solgunlaşan mum alevlerine bakarken. "Ama uyumana izin vermeden önce ikimiz de kahvaltı yapacağız."

Seslerin yükselmesini, zehirlerini kusmalarını ve yemek yeme düşüncesinin bile midemi bulandırmasını bekledim ama kafamın içinde sessizlik vardı. İçimdeki boşluk zihnimde de vardı, eskiden yoğun ve kalabalık olan geniş düşünce koridorları şimdi bomboştu. Virgil'e yaklaştım, avucumu göğsünün üzerine koydum ve derin bir iç çektim.

"Sorun değil. Sen de... Sen de yiyecek misin?"

Ölen geyik yavrusunun anısı zihnimin sakin derinliklerinden ortaya çıktı ve şimdi yorgun halimle susturulmuş bir keder ve üzüntü titreşimine neden oldu. "Evet. Bunu birlikte yaparsak senin için daha kolay olur diye düşündüm. Ama ben çoğunlukla bitki yiyorum May. Korkunç olmamalı. En azından, umarım öyle olmaz."

Yanına oturdum, sesindeki belirsizliği duymak yerine hissettim. Bunu benden sakladığını hatırladım. Ben onu zorlamadan önce nasıl yemek yediğini bana bilerek göstermediğini söylemişti.

Onu teselli etme sırası bendeydi.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," dedim basitçe, elimle sert yanağını kavradım ve parmaklarımı pürüzsüz, sıcak kemiğin üzerinde gezdirdim. "Korkunçtu ama gerekliydi. Bunu anlıyorum. Ve özür dilerim. Senin için zor olduğunu biliyorum." Virgil cevap vermedi, sadece beni kollarının arasına aldı ve yüzünü saçlarıma bastırdı. Kısa süre sonra kapı açıldı ve bir tepsi yemek içeri girip ben doğrulana ve kucağıma yerleşene kadar yanımda durdu.

Ben ballı ve reçelli tatlı bir çörek, küçük bir fincan tatlı peynir, bir kase geç ahududu ve bir bardak ılık süt alırken, Virgil'in kucağına yerleşen şey...

"Saksı bitkisi mi?" Henüz gülemeyecek kadar şaşırılmış bir halde sordum.

"Gerçekten... Oh."

O mavi, parlayan gözleriyle bana baktı ve gülümsedi, gülümsemenin ne olduğunu gerçekten bilmiyormuş gibi görünen o ürpertici, doğal olmayan ifadeyle.

Yine de gülümsedim ve nefesimin altında usulca güldüm, çünkü o anın ev sıcaklığı içimi öylesine parlayan bir sıcaklıkla doldurdu ki, bu ancak mutluluk olabilirdi.

"Hava ısındığında dışarıda yiyebiliriz," dedi, utanmış gibi başını öne eğerek. "Ama hava soğukken, bunun tercih edilebileceğini düşündüm."

"Bir çeşit bitki mi?" İnce, cılız dallardan yayılan narin yaprakları koklamak için başımı eğerek sordum, daha küçük olanları gümüş bir parlaklık kaplıyordu. "Çok taze kokuyor. Biberiye ve başka bir şey gibi..." "Bu benim topraklarımdan bir bitki," dedi başımı n a z i k ç e iterek. "Kahvaltı, May. Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk uyuyabilirsin."

"Uykum yok," diye mırıldandım, tepsime bakarak.

Çünkü sesler kesilmiş olsa da eski alışkanlıklarım o kadar derinlere kök salmıştı ki Virgil yanımdayken yemek yeme düşüncesi bile içimi huzursuzlukla dolduruyordu. Ona baktım, gözleri bana dikilmişti, saksı bitkisini sıkıca ellerinde tutuyordu ve iç çektim.

O da rahatsızdı. Benim için cesurdu. Böylece ben de onun için cesur olabilirdim.

Ekmeği elime aldım ve bir ısırık aldım, kendimi düşünmekten ve endişelenmekten alıkoymak için hızlı hızlı çiğnedim. Bir kaşık peynirle devam ettim, ağzıma birkaç ahududu attım, bir yudum süt içtim...

Ve ne kadar hızlı yersem o kadar kolay oluyordu, ta ki midem dolana ve yüzümü buruşturarak başımı kaldırına kadar. Bu duyguya hiç alışabilecek miydim?

Ama Virgil'in görüntüsü beni rahatsızlığımdan uzaklaştırdı. Gözleri kısılmıştı ve gümüşle tozlanmış gölgesi bitkinin etrafını sarmıştı. Yavaş yavaş soldu, yaprakları döküldü ve o kadar çok kurudu ki toza dönüştüler. Kısa süre sonra bitkiden geriye hiçbir şey kalmadı, sadece siyah toprakla dolu boş bir saksı.

Virgil tepsime baktığında gözleri parladı. Yemeğimin yarısından fazlasını yedim ve bir bardak sütün tamamını içtim, o da başını sallayarak tencereyi kaldırdı.

"Hala uykun gelmedi mi?"

Esnedim, midemdeki yemek beni halsizleştirmişti ve Virgil tekrar başını sallayarak tepsimi işaret etti. Görünmez hizmetkârları tepsiyi kucağımdan aldı ve beni yatağıma yatırıp saçlarımı düzeltti ve şakağımdan öptü.

"Uyu, ben de seni gölgeinden besleyeyim ki sonsuza dek yanımda yaşayabilesin."

Uzaklara daldığımda, burun deliklerim Virgil'in tükettiğı bitkinin bitkisel kokusuyla doldu ve yastığa karşı gülümsememe neden oldu.

Bölüm 19

Virgil

Güneş yavaşça ufku altına doğru alçalıyordu ve ben açık pencereden onun ilerleyişini izliyordum. Bedenimi May'ın sırtına bastırarak uyudum, gölgem ona öyle bir dolanmıştı ki, onu çekip çıkarmayı başarabileceğimden şüpheliydim.

Şimdi uyanıktım, sikim kıpırdanıyordu, onun yakınlığı beni tahrik ediyordu. Ama yorgundu ve uyuması gerekiyordu, bu yüzden bekledim, sadece ona sarılmakla yetindim, varlığımı gizlemek zorunda kalmadan uykusu üzerinde nöbet tuttum.

Çıplaktı ve açıkta kalan pembe göğüsleri her nefesinde yavaşça hareket ediyordu. Yatakta ona katılmadan önce soyundum ve sıcak, saten teni çıplak bedenime karşı lüks hissettirdi.

Sonunda kıpırdandı, uykusunda hafifçe inliyordu ve ben de ona sakinleştirici bir dalga göndererek onu rahatsız edebilecek kabusları kovaladım. Ama May yine inleyerek bana doğru bastırdı ve kabus görmediğini hayretle fark ettim.

Vücudu beni istiyordu, uykuda bile.

"Şşş, tatlım," dedim, kalçasını okşadım ve pembe meme ucunu nazikçe kopardım. "Ben buradayım. Tüm ihtiyaçlarına cevap vereceğim."

İç çekti, kalçaları bana doğru hareket ediyordu, ağzı açıktı. Göğüs ucuyla oynadım, gölgemi çözdüm, böylece onu içten doldurabilecektim ve May haykırdı, gözleri parladı.

"Çok hızlı," dedim. "Özür dilerim, aşkım. Biraz daha uyumana izin vermek istedim." "Uyumak...?"

Kollarımda döndü, yanakları renklenene ve dudaklarını birbirine bastırana kadar şaşkınlıkla beni izledi.

"Utanma," dedim, sıkı ağzının köşesini öperek. "Bedenin beni istedi, May. İhtiyacını yatıştırmaya çalıştım."

İnledi, yanakları daha da ısındı ve alnına ve şakaklarına öpücükler kondurdum, ellerim gölgemle birlikte vücudunda dolaştı. Kısa süre sonra gözlerini kapadı ve çözüldü, zevk özgürce içinden akarken utanç onu terk etti.

"Aynen böyle, tatlım," dedim, göğsünü ve yan tarafını okşadım, parmaklarımı kalçasına doğru kaydurdum, boynundan aşağı, nabzının hemen üzerinden öptüm. "Seninle ilgilenmeme izin ver. İhtiyacın olan her şeyi sana vereceğim. Tüm isteklerini yatıştıracağım."

Çarşıların altında birbirimize dolanmıştık, sıcak ve yakındık. Kısa süre sonra May huzursuzlanmaya başladı, elleri vücudumu keşfediyordu ve bir anlığına donup kaldım, nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Ama sonra, sıcak çekirdeğini kalçama bastırdı ve ileri geri hareket etti, zevk sesleri çıkardı ve karımın vücudumu gerçekten istediğini anladım. Sadece uykuda değil, uyanıkken de.

Gölgeimin onun içinde dolaşmasına izin verdim, bacaklarının arasını okşadım, çığlık atıp zevkle kasılana kadar onun içinde güçle hareket ettim. Durmadım. Hıçkırarak, titreyerek, vücudu gergin, kıvrımlı, içinden dalga dalga mutluluk akana kadar tekrar yaptım.

Ve yine yaptım.

Sesi boğuklaştı, tırnakları beni tırmaladı ve hala bacaklarının arasında uyluğumu kavırıyor, ben daha yakın, daha sert bastırıyordum, gölgeim onu tamamen ele geçirene ve vahşi bir ulumayla parçalanana kadar çılgınca hareket ediyordu. "Bana bu kadar mı ihtiyacın var aşkım?" Fısıldadım, yumuşak okşamalarla tenini yatıştırırken, kendime engel olamayarak içinde başka bir dalga oluşturdum.

Karımın bedeni üzerinde bu güce sahip olmak, onu tekrar tekrar orgazma ulaştırabilmek heyecan vericiydi. Bencil kalbimde, onu bağlamak, zevki, ihtiyaçları, her şeyi için bana bağımlı kılmak istiyordum. Çünkü onu asla bırakmayacaktım.

"Lütfen... Virgil... Oh!"

Tekrar zirve yaptı ve kalbinin ne kadar sıkı çalıştığını, amının ne kadar sıcak olduğunu, içinden ne kadar parlayan, lezzetli bir enerji aktığını hayretle izledim. Bir sel, aşilamaz, o kadar büyük ki belki sadece küçük bir yudum alabilirdim... Sadece bir tat...

"Seni tadabilir miyim?" Gözlerim heyecanla parlayarak sordum. "Lütfen, May. Sadece birazcık. Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. Sadece küçücük bir ısırık..." "Evet!" diye haykırdı. "Ne olursa!"

Gölgeim zaten onun içindeydi ve onu en sıcak olduğu, enerjisinin en çok titreştiği yere ittim. Amını ağzına kadar doldurdum ve daha derinlere daldım, içinden geçen akıma bağlandım ve içtim, içtim ve içtim...

Haykırdı, tekrar kasıldı ve ben koptum, tadı içime akarken orgazm oldum, keyifli, ezici, May'in yaşam gücü yaşamın kendisi kadar yüce. Yüzümü saçlarına gömdüm ve titredim, onun güzelliği ve mucizesi beni anlayamadığım derin duygularla doldurdu.

May'in nefesi sakinleşene kadar ikimiz de birbirimizin kollarında titredik ve titreyen parmaklarıyla yanağımı okşadı. Sonra elini tereddütle yorganın altına soktu ve parmaklarını karnından yukarı kaydırırken sikime sürtündü, ben de serbest bırakıldım.

"Özür dilerim," dedim, sesim kararsızdı. "Yapmamalıydım ama karşı koyamadım. Sadece seni tatmak... En saf mutluluktu."

Elini çekti ve parmaklarına baktı, gözleri cam gibiydi ve kapüşonluydu, dudakları ayrılmıştı.

"Pırıl pırıl parlıyor," dedi, büyülenmiş gibi. "Bunu biliyor muydun?"

Başımı sallayıp parmaklarını eleştirel bir gözle izlerken gözlerim utançla karardı.

"Seni banyoya kadar taşıyacağım, böylece... May! Ne yapıyorsun?"

Parmaklarını dudaklarına yaklaştırdı ve ben de endişeyle bileğini yakaladım. "Tadıma baktın," dedi, yanakları alev alev yanarken gözlerimden kaçarak. "Bence bu adil."

Elini ağzına yaklaştırdı ve ben bırakmadığım gibi elini de tutmadım. Bunun yerine, pembe dilinin parmağındaki salgının bir kısmını süpürmesini büyülenmiş bir şekilde izledim ve gözlerini kapattı, kaşları çatıldı. Başımı salladım, tamamen utanmıştım.

Ve sonra, hayretle, iki parmağını da ağzına soktu ve her şeyi yaladı, enerjimin içimde nabız gibi atmasını, çatırdamasını ve duygularla köpürmesini sağladı.

"May..." Fısıldadım.

Gözlerini açtı, kızardı ama saklanmadı ve yavaşça tekrar yorganın altına uzandı.

"Tadı güzel ama yemek değil," dedi ve dudaklarını gergin bir şekilde birbirine bastırdı. "Sanırım... böyle bir atıştırmalık hoşuma gidebilir. Eğer sakıncası yoksa."

Parmaklarını tekrar yaladığında, başımı salladım ve onu daha da yaklaştırdım, pisliğimi -May'in atıştırmalıklarını- ikimizin vücuduna da yaydığımı umursamadan.

"Seni hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağım," dedim saçlarına. "Ama az önce yaptığın şey seni çok istememe neden oldu. Senin içinde olmak zorundayım."

Tereddüt etti ve sonra yan dönerek sırtına erişmeme izin verdi. Ona büyük bir dikkatle girdim, haykırana ve zevkten utanmadan içime girene kadar sıcak, nabız gibi atan amına yavaşça kaydım.

"Benden ne istiyorsan al," diye fısıldadım. "Hepsi senin."

O da öyle yaptı. Başta beceriksizce olsa da kısa sürede ikimizi de memnun eden bir ritim buldu ve ben de onu takip ederek kalçalarını itişlerimle yarı yolda buluşturdum. Kısa süre sonra May, sabırsız gölgemin de yardımıyla dudaklarında benim adımla boşaldı ve ben de dışarı kayarak onu yatağa bastırdım, yüzünü görmek istiyordum.

Onun içinde hareket ettim, dudaklarını ve yüzünü öptüm, vücudunu okşadım ve gölgem aracılığıyla, onun bana aktığı gibi benim mutluluğum da ona aktı.

Mayıs'ın Sonsözü

Yetimhanenin gri, nahoş yapısının önünde durduğumuzda, "İşte burası," dedim. "Virgil, emin misin..."

"Evet," dedi elimi sıkarak. "Cesur ol, aşkım."

Beni hiç sakinleştirmeyen derin bir nefes aldım ve yavaşça geniş basamakları çıktık. Bina eski hayatında gösterilerin düzenlendiği bir yer olmalıydı. Eskiydi, Vardiya öncesi, ama ucuz malzemeler kullanılarak yapılan birçok onarım sayesinde olması gerekenden çok daha çirkindi. Dış cephesi solmuştu ve ön duvarda bile hiçbir pencere ışıldamıyordu, sadece çerçeveler arasına gerilmiş yağlı kâğıtlar vardı.

Kışın ne kadar soğuk, yazın ne kadar bunaltıcı sıcak olduğunu hatırlayarak ürperdim. Burası cehennemdi ve tüm şeytanlarım burada yaşıyordu.

Nisan sonu için sıcak bir gündü. Doğum günümün ne zaman olduğunu hatırlamıyordum ama adımı hep hatırlıyordum, bu yüzden 1 Mayıs'ta kutladım.

Doğum günüm yarındı. Bu ziyaretin kendime bir hediye olması gerekiyordu. Ama şimdi başka bir yerde olmayı tercih ederdim. Virgil olmasaydı, kaçar ve saklanırdım.

"Gel," dedi ve beni ön kapıya doğru çekti. "Buna ihtiyacın olduğunu söylemiştin. İblislerini öldürmek için."

Gözleri kısa süreliğine karardı ve nasıl bir karanlık düşüncenin onlara bunu yaptırdığını merak ederek ürperdim. Mavi parıltı geri döndüğünde cesaretimi topladım ve elini daha sıkı sıktım. Virgil'i kişisel cehennemime doğru yönlendirdim, kızların uyuduğu odaların kapısız çerçevelerini geçtim, müzik sesi duyana kadar binanın derinliklerine doğru yürüdüm.

"Antrenman zamanı," dedim, sesim kopuk ve tuhaf çıkıyordu. "Tanrım, Virgil. Bana o bakışı atacağını biliyorum. Sana öyle bir bakıyor ki, kendini bir hiçmişsin gibi hissediyorsun. Hiçten daha az. Çirkin, iğrenç, değersiz..."

"O zaman gözlerime bak," dedi, yüzümü avuçlarının arasına aldı, kalbimin etrafına dolanan gölgesi duyguyla mırıldandı. "Gözlerime bak

ve benim senin için hissettiklerimi hisset."

Ve yaptım da. Bir an sonra akmaya başladı. Virgil'in sevgisi, hayranlığı, yüzüme bakarken duyduğu huşu, parmaklarıyla yanaklarımda yavaşça gezinmesi, parlayan gözlerinin benimkileri araması.

Bazen buna hala inanamıyordum. Bana ne kadar vurulmuştu. Ne kadar aşık olduğuna. Yine de şimdi onun duyguları bana güç veriyordu ve omuzlarımı dikleştirip nefesimi kuvvetle veriyordum.

"Gidelim," dedim elini tutarak.

Koridorda yürüdük ve sonra merdivenlerden aşağı indik, çok terlediğim, çok ağladığım ve her gün saatlerce acı çektiğim yeraltı çalışma odasına. Sadece orada yalnız olduğumda bana neşe veriyordu. Kimse bana isim takmadan ve vücudumun her çizgisini eleştirmeden istediğim gibi dans edebildiğim zaman.

Kapının önünde durdum ve Virgil avucunu omzuma koydu.

"Çok güzel ve cesursun karıcığım," dedi dudaklarıyla kulağımın kabuğunu okşayarak. "Vahşisin. Sana inanıyorum."

Bir kez başımı salladım ve kapıyı büyük bir gürültüyle açtım, içerideki müzik sessizleşti, yırtık alıştırma tütüleri giyen kızlar beni gördüklerinde nefes nefese kaldılar ya da gülümsediler.

Ve onların arkasında, piyanonun yanında duran... Madam Sundara.

Her zamanki gibi dimdik duruyordu, çizgili yüzü sert, gözleri soğuktu. Saçları düzgün bir şekilde topuz yapılmış, vücudu yaşına rağmen mükemmel bir şekilde kesilmişti. Özenmem gerektiği söylenen ve her zaman yetersiz kaldığım ideal.

Bana o bakışı attı ve bir an için kendimi küçük hissettim. Ama Virgil'in arkamdaki varlığı ve yüzüme odaklanmış umut dolu genç gözler kararlılığımı güçlendirdi.

"Kızları götürüyorum," diye homurdandım, sesim agresif çıkıyordu. İçim korkudan titriyordu ve bunu belli etmemek için çaresizlik içinde öfkeme yenik düştüm.

"Tekrar hoş geldin May," dedi Madam Sundara, cılız bakışları soğuk ve yapışkan bir şey gibi tenime bastırarak. "Görüyorum ki evlilik hayatı sana yaramamış. Kilo almışsın canım. Umarım çabuk verirsin, yoksa kocan tutacak daha güzel bir vücut bulabilir."

Çenemi sıktım, içimdeki o tanıdık sinme ve yemeğe tövbe etme dürtüsü içimi burktu. Ama yapamadım. Yirmi çift genç, acı dolu göz bana kilitlenmişti ve onlar izlerken katlanamazdım.

Virgil'le geçirdiğim zamanda daha da güçlendim. Bu yeterli olmalıydı.

"Senin fikrin önemli değil," diye homurdandım, yalan olmasına rağmen. "Kızlar, sizin için bir evim var. Bütün pencereleri, sıcak yatakları ve lezzetli yemekleri olan bir ev. İnsanlar tarafından yönetilen bir kasabada, canavarlar değil. Hava karardıktan sonra yataklarınızda saklanmak zorunda kalmayacaksınız. Soğuk zemindeki küçük parçanızı korumak için dans etmek ve açlıktan ölmek zorunda kalmayacaksınız. Size hoş karşılanacağınız, el üstünde tutulacağınız, adil bir iş verileceği ve düzgün besleneceğiniz bir yer buldum."

"Bu ne cüret?" Sundara tısladı, küçümseyen bakışları hırçınlaştı. "Onları benden alamazsın! Burası şekil değiştiren kral tarafından onaylandı."

"Halledildi," dedi Virgil, çalışma odasından gelen parlak ışık yüzünü ortaya çıkarana kadar yaklaşarak. Kızların nefesi kesildi ve başhemşirenin gözlerinde bile korku titreşti.

"Bu benim kocam," dedim gururla, tepkilerinin beni etkilemesine izin vermeden. "Dünyadaki en güçlü varlık. Şekil değiştiren kral bile ondan korkuyor. Güvenliğinizi ve refahınızı bizzat kendisi garanti edecek kızlar. Benimle gelin."

Kocam beni nazıkçe kenara itip odaya girene ve başhemşirenin yanında durana kadar gözleri benden Sundara'ya ve Virgil'e kayarak tereddüt ettiler. Kadın irkildi ama ağzını bir çizgi haline getirerek geri adım atmadı.

Kapının açılmasıyla birlikte kızlar bir selamlama ve soru telaşıyla yanıma koşular. Onlar dışarı çıkınca Virgil'e baktım ve o da gitmemi işaret etti. Tereddüt ettiğimde kapı yüzüme kapandı ve ben de kızları takip ederek toplanmalarına yardım ettim.

Virgil ne planlıyordu?

Kızlar eşyalarını topladığında ve ben onları bizi portala götürmesi için kiraladığımız eski otobüse götürdüğümde, Virgil dışarı çıktı, gözleri parlak görünüyordu, vücudu enerjiyle çatırdıyordu.

Ve o bir şey söylemeden, biliyordum. Kalbim tekledi ve kocama, koruyucuma, sevgilime baktım; ölümcül, ölümcül ve birçokları tarafından korkulan biri olduğunu unutmuştum.

"Ne yaptın sen?" Dudaklarım kansız, bedenim şok içinde kilitlenmiş halde sordum. "İblislerini öldürdüm."

Beni tutan derin dondurucu kırıla kadar birbirimize baktık ve kollarına düştüm. Virgil bana sarıldı, gölgesi beni yatıştırdı ve daha sonra çözmem gereken bir duygu karmaşası olduğunu bilsem de, o anda sadece huzurlu hissettim.

Beni korudu, hayatımdaki kötölükleri kovmama yardım etti ve şeytanlarımı öldürdü.

Sevecek daha iyi bir adam bulamazdım.

Virgil'in Sonsözü

May'e bakarak şarkının son, yumuşak notalarını çaldım. Bana başını sallayıp gülümsedi ve ben de banktan kayarak Caspian'ın uyuyan yüzüne bakmak için yanına geldim.

"Senin ninnilerini gerçekten seviyor," diye fısıldadı May, bana ısıltılı bir gülümseme vererek. Caspian hafifçe nefes aldı, küçük göğsü hareket ediyordu, ağzı açıktı. Sıradan bir insan bebeği gibi görünüyordu, ama uyurken May'e yakın duran, annesine tutunan gölgesinin en küçük titreşimlerini fark ettim.

"Onu ben alırım," diye fısıldadım. "Ve benim için dans edebilirsin. Ben çalacağım." Başını salladığında, Caspian'ı kollarından nazikçe aldım, onu gölgemle sardım, oğlumu varlığımın sıcak kozasında tuttum. Onu yakınımına bastırdım ve kulaklarını kapattım, ellerimi oynamak için serbest bıraktım. May gerinip ısındıktan sonra onun için çaldım ve o da dans etti.

Karımı zarafetle dönerken, havaya sıçrarken, balo salonunda uçarken izledim ve ona olan sevgim kabardı, büyüdü, ta ki tek gördüğüm o ve bana verdiği güzel çocuk olana kadar.

"Sen dünyanın en güzel kadınısın," dedim yaklaştığında, göğsü eforla hızla inip kalkıyor, yüzünde mutlu bir gülümseme ışıldıyordu.

"Doğum yaptıktan sonra bile mi?" diye sordu şakayla, çünkü ne cevap vereceğimi biliyordu.

"Şimdi her zamankinden daha fazla. Yanımda kaldığın her gün daha da güzelleşiyorsun. Bana verdiğin her çocukla daha da mükemmelleşeceksin." Beni nazikçe öptü, ama dudaklarını yakaladım ve yumuşak öpücük, May bir iniltiyle ayrılıp bana sitem dolu bir bakış atana kadar daha durgun, şehvetli bir şeye dönüştü.

"Bunu yapamazsın, biliyorsun. Oğlumuzu kucağına aldığında beni ateşlendiriyorsun ve yapamıyorsun..."

Kızardı, hala benimle evlendiği zamanki kadar masumdu ve gözlerimin mizahla parladığını bilerek başımı salladım.

"Neyi yapamazsın, May?"

Bana pis bir bakış fırlattı, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı ve daha yakına eğildi, "Becer beni" diye fısıldarken yüzü alev alev yanıyordu.

Sinirlenme sırası bendeydi. Böyle kızarak edepsiz sözler söylediğinde, bu beni en iyi şekilde mahvetti.

"Bir fikrim var," dedim. "Agnes'i ararız, ona Caspian'a göz kulak olmasını söyleriz, ben de seni yatak odasına götürür ve senin de uygun gördüğün gibi beceririm." May elleriyle yüzünü kapatıp inledi ama bir an sonra gözlerini aralayıp "Tamam" diye fısıldadı.

Daha sonra, güzel karımla sevişirken, önümüzde uzanan sonsuzluğa umut ve mutlulukla bakmaktan kendimi alamadım. Etrafımız dostlarla çevriliyken, refah içinde bir kasaba bizim himayemizde büyürken ve birbirimize sarılmışken, isteyebileceğimiz her şeye sahiptik. Sonsuz yaşam daha önce hiç bu kadar cazip görünmemişti. Bu kadar kesinlikle gerekli. Çünkü karımın ve onun sevgisinin tadını sonuna kadar çıkarmak için sadece sonsuzluk yeterli olacaktır.

Ücretsiz Aşk Romanı

Lich'le Evlen'i okuduğunuz için teşekkürler! Umarım bu kitabı beğenmişsinizdir. Lütfen, daha fazla okuyucunun bu kitabı keşfetmesine yardımcı olmak için Amazon ve Goodreads'te bana bir yorum bırakmayı düşünün.

Ve işte size bir hediye! Herkesin ücretsiz indirebileceği paranormal bir cin romanı yazdım. *Üçüncü Dilek*, kabarcıklı bir sanatçı olan Amy ile canavarca doğasını iyi saklayan huysuz bir cinin ekstra baharatlı bir hikayesi... ta ki onunla tanışana kadar.

Ücretsiz romanı [buradan](#) veya [web sitemden](#) indirin www.laylafae.com

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Görücü usulü evliliği, canavarları, uzaylıları ve şekil değiştirenleri seviyorsanız, sizi Görücü *Usulü Canavar Eşler* serisinin diğer kitaplarını keşfetmeye davet ediyorum. Eden Ember ve Cara Wylde'in kitaplarının yanı sıra benim de başka kitaplarım var. Tüm kitaplara Kindle Unlimited üzerinden ulaşabilirsiniz.

[Amazon'](#)da seriye göz atın.

Bu Serideki Kitaplar

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Canavarlar, şekil değiştirenler ve uzaylılar için bir çöpçatanlık hizmeti olan Tapınak hizmete açıldı.

Düzenlenmiş Canavar Eşler, en sevdiğiniz paranormal ve bilimkurgu romantizm yazarları tarafından yazılmış bir roman serisidir: Eden Ember, Layla Fae ve Cara Wylde.

Bu ateşli hikayelerin her birinde her şey var: sahiplenici bir erkek, kendini canavara feda etmeye hazır bir kadın kahraman, bolca baharat ve ayak parmaklarınızı kıvıracak bir sonsuza dek mutlu son!

Ork'la Evlen by Layla Fae

Küçük yeni karım hayatımı alt üst etmeye kararlı bir kaos gücü.

Ben bir araştırmacıyım. Kitap okurum, deneyler yaparım ve ork kasabasının sınırlarında sessizce yaşarım. Tek istediğim huzur, sessizlik ve ork bedenimin vahşi dürtülerini tatmin edecek, böylece beni işimden alıkoymayacak bir dişi.

Tapınak aracılığıyla bir insan eş almak mantıklı bir çözüm gibi görünüyor - ta ki onu eve getirip kaos ekmeye başlayana kadar. Kitaplarımın yerini değiştiriyor, buketler yapmak için otlarımı kesiyor ve kutsanmış sessizliği kahkaha ve şarkılarla değiştiriyor.

Bu kadar küçük bir insan için çok gürültücü olabiliyor. Ve inatçı.

En kötüsü de libidomu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Bunun yerine, bedenimi istekli ve zihnimi saplantılı hale getiriyor. Alanıma, işime, düşüncelerime ve en kötüsü de kalbime tecavüz ediyor.

KontROLSÜZ olmaktan nefret ediyorum ama onunlayken tek yapabildiğim

bu. Bu böyle devam edemez. Bir şey vermek zorunda.

Aslan Adamlar Evlenir by Cara Wylde

İhanete uğradım.

Eşim olduğunu düşündüğüm dişi gecenin bir yarısı başka biriyle kaçtı. Şimdi sürünün alay konusu, dişi aslanını dizginleyemeyen aslan adamıyım. Ne dedikleri umurumda değil. Dişimi kontrol etmek istemiyorum, benimle olmasını istiyorum çünkü ben onun dünyasıyım, tıpkı onun benim dünyam olduğu gibi.

Bunun olması için kader arkadaşı olmamız gerek. Yani bir dahaki sefere seçimi ben yapmayacağım. Tapınağın benim için seçmesine izin vereceğim. Onlara kanımı göndereceğim ve onlar da bana mükemmel eşimi bulacaklar. Bana asla ihanet etmeyecek bir dişi.

Aylar geçti ve Tapınak'tan hiç haber alamadım. Belki de yalnız kalmaya mahkumum. Bunu unuttum ve hayatıma devam ettim.

Ama bir gece, devriyedeiken bir çılgılık duydum. Bir dişi insan üç adam tarafından takip ediliyordu ve ben tereddüt etmedim. Onun onurunu, hayatını kurtardım ve sonra ona baktım.

O güzel ve saf. Benim olması için ona ihtiyacım var.

Eden Ember'dan Bullman ile Evlenmek

Minotorlar Alia Terra'ya yalnızca bir eş bulmak, bir aile kurmak ve varlıklarını büyütmek amacıyla gelirler. Taurus Terra bölgesine yerleşiyor ve burayı yeni yarı insan, yarı minotor ırkıyla dolduruyorlar.

Vozak süreçten pek emin değildir, ancak yine de ortaya çıkar ve Evlilik Tapınağı aracılığıyla bir eş için başvuruda bulunur. Kardeşinin bir insan eşi olduğu için, kız kardeşini istemesini sağlar. Agnes'in DNA'sının ona uyduğu ortaya çıkar.

Sarsıntılı bir başlangıç. Agnes okuduğu eski romanlardan romantizm beklentileriyle gelir ve Vozak sadece minotor yolunu bilir.

Bu süreçte bir düşman ortaya çıkar ve yeni keşfettikleri mutluluklarını yok eder. Onu zamanında kurtarabilecek mi? Savaş başlamıştır ve yeni çift için ölüm kalım meselesidir.

Layla Fae'den Jack Frost ile Evlenmek

Sadece aptalca bir bahsi kazanmak istedim - ve şimdi bir karım mı var?! Sarhoşken bir iddiaya girdim. Yule yaklaşıyordu ve Yule, Frost erkeklerinin sıcak şarap içip birbirlerine aptalca hareketlerde bulunma cesareti gösterdikleri zamandır. Kardeşim Tapınağa kan örneği gönderemeyecek kadar korkak olduğuma dair bahse girdi, ben de elbette onu haksız çıkardım. Ve başvurumu geri çekecek kadar ayılmadan önce.

Ping!

Eşleştim.

Şimdi oraya gidip, görünüşe göre mükemmel eşim olan talihsiz kadına evlenmek için acelem olmadığını açıklamam gerekiyor. Daha 54 yaşındayım, lanet olsun! Kim bu kadar genç evlenir ki?

Görünüşe göre ben. Benim var. Çünkü en mükemmel Noel hediyesi gibi kucağıma düşen gelin gitmeme izin vermiyor. O bir cadaloz ve beni sevimli, şehvet uyandıran hakaretlerle döven cehennem gibi bir cadaloz ve ben ...

Sanırım aşık oldum.

Eden Ember'dan Kara Elfle Evlenmek

Canavarlar tarafından yönetilen ve hizipler tarafından bölünmüş bir dünyada, tek bir DNA eşleşmesi Alia Terra'nın kaderini sonsuza dek değiştirebilir. "Kara Elfle Evlen" sizi insan bir yetim olan Iris Flemming ile zorlu bir kara elf savaşçısı olan Vamen Blak'ın hayatlarını değiştiren yolculuğuna sürüklüyor. Gelenekler tarafından bir araya getirilmiş ama açıklanamaz bir bağla birbirlerine bağlanmış olan bu çift, siyasi huzursuzluk, yaklaşan devrim ve kendi çelişkili duygularıyla baş etmek zorundadır. Aşkları birliğin katalizörü mü olacak yoksa dünyalarını ateşe veren kıvılcım mı? Sadakatinizin nerede yattığını sorgulamanıza neden olacak bir aşk, savaş ve dönüşüm hikâyesine hazır olun.

Cara Wylde'dan Krampus'la Evlen

Benim için kimse var mı? Yoksa yalnız yaşayıp yalnız mı öleceğim?

Krampus. Bu benim adım olabilir ya da türümün adı olabilir. Bilmiyorum. Değişim sırasında bir şey oldu ve hafızamı kaybettim. Nereden geldiğimi bilmiyorum; tek bildiğim Alia Terra'da benim gibi birinin olmadığı. Ben eşsizim.

Eşsiz bir canavarım. Bakması zor biriyim.

Kaç yaşında olduğumu ben de bilmiyorum. Yaşlı olduğum kesin ama kendimi genç hissediyorum. Beni olduğum gibi kabul edecek birini bulabilseydim, sunacak sıcaklığım ve sevgim olacak kadar genç. Tek seçeneğim Tapınak, ama DNA testi için kanımı almalarına izin verirken bile, benim için bir eşleşme bulacaklarına dair hiç umudum yok.

Her şeye rağmen, yapıyorlar. Ve o güzel, mükemmel, çok tatlı ve... beni gördüğünde dehşete düşüyor.

Gelinim yüzüme bakamaz. Kalbimdekini nasıl görecektir?

Bu Yazarın Kitapları

JACKED: Cadılar Bayramı Hayaletleri

Ürkütücü sezon için sıcak bir okumaya mı ihtiyacınız var? İşte bu!

Buraya ölmeye geldim. Üç maskeli adam bana izin vermiyor. Bugün Cadılar Bayramı. Tam iki yıl önce hayatım paramparça oldu ve şimdi işi bitirmek için her şeyin olduğu yere geri döndüm. Bu ev boş ve terk edilmiş olmalıydı. Öyle değil. Beni bağlayıp bedenime ve ruhuma iğrenç, heyecan verici şeyler yapan üç maskeli adamla tanışıyorum. Şeker mi şaka mı? Görünüşe göre ikisi de.

Bu, 18+ içerik ve karanlık temalar içeren bir Neden MMFM Cadılar Bayramı romanıdır. Sorumlu bir şekilde okuyun.

Bay Hyde'a Aşık Olmak

Tek bir görevim var: Müdür Hyde'a suikast düzenlemek. Bunun yerine, onun acımasız cezasına teslim oluyorum... ve daha fazlası için yalvarıyorum.

Sihir Konseyi beni sınır dışı etmekle tehdit ettiğinde, Luxior Akademisi Müdürü Bay Hyde'ı öldürmem yönündeki taleplerini kabul etmek zorundayım. Bu iş için en az nitelikli şekil değiştiren benim. Daha önce bir örümcek bile öldürmedim.

Hyde sinsi bir rakiptir ve yanında güçlü, korkunç bir canavar vardır. Başından beri şüpheliydiler, beni kılık değiştirmeye zorladılar ve tek avantajımı elimden aldılar. Birbirimizi avlıyoruz ve ölümcül dans kısa sürede güç ve baştan çıkarmanın duygusal bir oyununa dönüşüyor.

Hyde sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışırken, usta elleri gizli yerlerimi kurcalarken, ben de onun zayıf noktalarını arıyorum. Bu benim ölümcül hatam. İstismar edilecek zayıflıklar yerine, sadık, tutkulu ve çelik kadar sert bir adam buluyorum. Onu öldürmek istemiyorum.

Hayır, onu öpmeyi tercih ederim. Onun için diz çökmeyi. Onun -ya da canavarının- emrettiği her şeye teslim olmayı. Onları kurtarmak için hayatımı bile riske atabilirim. Bahisler yüksek ve boyumdan büyük işlere kalkışmış olsam da bu oyunu kazanmak için kirli oynamalıyım. Sorun şu ki, kural kitabını Müdür Hyde yazdı.

Bu, HEA ve yetişkin içerikli bir paranormal aşk romanıdır. MFM = erkek, dişi, canavar. Bağımsız bir kitaptır. Bu canavar romantizm serisindeki her kitap farklı karakterleri takip eder.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.